

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
four
groomsmen
of the
wedpocalypse

CONQUEST

book one

A FAKE FIANCÉE ROMANTIC COMEDY
LILIAN MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FETHETME

SAHTE NİŞANLI ROMANTİK KOMEDİ

DÜĞÜN KİYAMETİNİN DÖRT SAĞDICI

KİTAP 1

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

DÜĞÜN KİYAMETİNE HOŞ GELDİNİZ

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28 Epilog

Lillian Monroe'nun diğer eserleri

Telif hakkı © 2023 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemeler amacıyla kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır. Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Sybil, PopKitty Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke, Motif Edits

Düzeltilme: Paige Kraft (paigekredits.com)

Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO

Box 168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-29-0

WEDPOCALYPSE'E HOŞ GELDİNİZ

BİR

AMELIA DARCY kendinden geçmek üzereydi. Kırmızı karıncalar damarlarında yürüyerek arkalarında yakıcı bir endişe bırakıyorlardı. Vücudunun her yerini sonsuz bir döngü içinde dolaşıyorlardı, her arterden, damardan ve kılcal damardan geçerek, dönüp duruyorlardı.

Çünkü o geç kalmıştı.

Artan hayal kırıklığını gidermek için başarısız bir girişimde bulunarak, Amelia topuklarını döndürdü ve kilisenin narteksindeki ince kırmızı halı üzerinde bir çizgi çizmeye devam etti. Gelinlik elbisesinin tek askısı omzuna garip bir şekilde sarkmıştı. Kız kardeşi neden asimetrik bir tasarım seçmişti? En azından iki askılı olsaydı, bu his vücudunun her iki tarafında da yansıtılırdı ve bu kabul edilebilir olurdu. Amelia, elbiseyi giydiğinden beri rahat hissetmiyordu.

Rengi hakkında düşünmek bile istemiyordu; bu sadece endişesini daha da artıracaktı. Daha önce, Amelia leylak rengi ipek elbiseyi giyip aynada kendini gördüğünde, tamamen geri çekilmişti. Soluk, renksiz teni ve soluk, renksiz saçları ile pastel mor tonu, belirgin bir ceset etkisi yaratıyordu. Her zaman en güzel özelliği olduğunu düşündüğü gözleri bile çökmüş görünüyordu, soluk gri irisleri yıpranmış kalay gibi matlaşmıştı. Makyaj sanatçısı, yüzünü hemen aydınlatacağını söyleyerek neşeyi göz kapaklarına takma kirpik yapıştırmaya çalışmıştı, ama Amelia o kadar çok seğirip göz kırpmıştı ki, tüm çaba boşa gitmişti. Bu yüzden hala gelin partisi yerine kilisenin mezarlığında olması gereken biri gibi görünüyordu, sadece şimdi göz kapakları biraz tahriş olmuştu.

Ama bugün Maggie'nin düğün günüydü ve Amelia, kız kardeşini mutlu edecekse, parlak bir tayt giyip geriye doğru cha-cha dansı yapardı. Elbisesinin rengi, kaç tane askısı olduğu ya da o sayının bir eksik olup olmadığı önemli değildi.

Düğün planlaması tam olarak eğlenceli değildi, ama Amelia kendini bu işe adadı. Telefon görüşmeleri yaptı, satıcılarla koordinasyon sağladı, dekorasyon siparişleri verdi, cehennem gibi bir bekarlığa veda partisi planladı ve katıldı, kilise ve resepsiyon salonunun hazırlanmasına yardım etti ve sayısız başka görevi yerine getirdi — hepsi kardeş sevgisi adına. Maggie'nin baş nedimesi rolünü ciddiye almıştı.

Peki ya sağdıç? O kadar da ciddiye almamıştı.

Prova yemeğine gelmemişti, hazırlıklara hiç yardım etmemişti ve şimdi, *gerçekten* önemli olan tek anda geç kalmıştı. İki dakika daha geç kalırsa, gelin alayını tek başına koridorda yürütecekti. Gelirse, arkadaki sıradan izleyebilirdi, ona göre fark etmezdi. Tabii gelirse.

Omzundaki askı kaydı, o da onu geri çekti. Aptal şey.

Onu gördüğünde boğazlayacaktı. *Aylarca*, aylarca süren planlamaların ardından, şimdi tüm düğün gizemli bir sağdıçın gelip gelmemesine bağlıydı. Sinirleri öfkeye dönüştü ve Amelia çılgılık atmak istedi. Onu bu kadar geç kaldığı için pişman edecekti. Bu bir sözdü. Onu kendi kravatıyla boğazlayacak ve bunun her saniyesinden zevk alacaktı.

Ayakları, bir tur daha atarken yere vuruyordu. Ve bir tur daha. Ve bir tur daha.

Dişleri o kadar sertçe gıcırdadı ki, şakaklarında baş ağrısı başladı.

Arkasındaki bir kapı gıcırdayarak açıldı. Amelia döndü, ama hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü.

Koyu saçlı bir adam, gelin ve damadın beklediği odadan kafasını çıkardı. Kaşlarını kaldırdı. "Ondan iz yok mu?"

"Hayır." Cevabı kısaydı. Dudaklarını sıkıştırdı, sanki ağzını mükemmel bir düz çizgi haline getirerek kayıp sağdıçı ortaya çıkarabilirmiş gibi. İşe yaramadı.

"Tamam. Onlara haber vereceğim." Marlon St. James, kardeşinin gecikmesinden endişeli görünmüyordu. Kesinlikle şaşırmış da görünmüyordu. Gelin, damadın sağdıçı kaybaldığını haber vermek için mihraba koştuğunda, damat bile endişelenmemişti.

Emory ona hafif bir gülümsemeyle, "Gelir o. Bu sabah uçakla geliyor, muhtemelen trafiğe takılmıştır." demişti.

Amelia, Emory'nin güvenini paylaşmıyordu. Bir tur daha atmak için dönünce kaşları çatıldı.

Kız kardeşinin diğer nedimelerine sağdıç hakkında soru sorduğunda net bir cevap alamamıştı. Onun adı geçtiğinde genellikle sinsî bakışlar ve göz devirmelerle karşılık veriliyordu. Belki bir burun kıvrıma ve alaycı bir "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin" sözü.

Ama onun nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Adamı hiç görmemişti. Tek bildiği, onun *geç* kaldığıydı.

Konuklar sabırsızlanmaya başlayınca kilisede mırıldanmalar yükseldi. Bir dakika daha bekleyecekti, sonra onsuz başlayacaklardı. Sonra Maggie ve Emory'den özür dileyecekti, ama aslında, bu...

Solunda menteşeler gıcırdadı. Amelia sesin geldiği yöne döndü, ama gözlerinin önüne serilen manzara karşısında şaşkına döndü.

Kilisenin kemerli kapıları ortadan ikiye ayrıldı ve genişleyen boşluktan altın rengi güneş ışığı içeri girdi. Bir adam ortada duruyordu, her iki kapıya da birer elini koymuş, güneşin bal rengi ışınlarının silüetini çiziyordu. Kapıları tamamen açarak içinden geçti, sonra dikleşti, savaştan dönen bir kral kadar uzun ve gururlu duruyordu. Ya da belki intikam peşinde olan düşmüş bir melek.

Ya da kayıp bir sağdıç, sonunda ortaya çıkmaya tenezzül eden.

Leo St. James kiliseye adım attı, güneş ışığı vücudunun kenarlarını altın rengi bir çerçeveye çevrelerken, geri kalanını siyah, geçilmez bir gölgeye bürüdü. İnanılmaz derecede büyük görünüyordu. Hiçbir neden yokken, Amelia'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kapılar kapanırken gıcırdadı ve yavaş yavaş, sağdıç Amelia'nın aç gözlerle bakışlarına kendini gösterdi.

Çünkü onun içinde büyüyen şey buydu: açlık. Onun güçlü yüz hatlarını, ağır kapaklı yeşil gözlerini, yumuşak erkeksi dudaklarını gördüğünde, kalbinin derinliklerinde aç bir acı hissetti. Onda bir tür dağınık zarafet vardı, onu mükemmelden daha fazlası gibi gösteren bir özellik. Sanki görünüşü, ölümlü bakışlarının nüfuz edemeyeceği bir kaplama gibiydi, kusurları onu basitçe insan gibi göstermek için kasıtlı olarak seçilmişti.

Yavaşça, güneş ışığı ağır ahşap kapının arkasında kayboldu, ta ki son bir inilti ve bir klik sesi duyulana kadar. Sağdıç onu izliyordu, kaşları onun dikkatli bakışlarına tepkiyle kalktı.

Aniden, ağzının açık kaldığını fark etti. Omurgası birden dikleşti. "Geç kaldın," dedi keskin bir sesle.

Adamın bakışları kadının yüzünden ayrılmadı. "Öyle mi?" "Ve berbat durumdasın."

Leo kendine baktı ve kıyafetlerinin durumunu görünce şaşırılmış gibi göründü. "Öyleyim," diye mırıldandı. "Havaalanında üstümü değiştirdim."

Tehlikeli bir şekilde deliliğin eşiğine gelen Amelia, kaçan aklını toparlamaya çalıştı. Başı dönüyordu ve kendini garip hissediyordu. Adam çok yakışıklıydı. Ama ne olmuş yani?

Ayrıca geç kalmıştı ve bu neredeyse affedilemez bir şeydi. Bugün Maggie'nin düğün günüydü ve hiçbir şey, özellikle de o, bunu mahvedemezdi. Bu "onun doğası" olsa bile. Bu ne anlama geliyorsa.

Leo'ya doğru sert adımlarla yürürken, kalbinin durmaksızın çarpmasını görmezden geldi.

Yakından bakınca daha da kötü... daha mı iyi? Görünüyordu. Dağınık. Çok çekici bir şekilde.

Ne yaptıklarını anlayamadan, Amelia'nın elleri Leo'nun boynunda asılı duran papyona uzandı. Gömleğinin en üst düğmesi iliklenmeden papyonu bağlayamıyordu, bu yüzden dilini şaklattı ve yakasını çekti. Kumaşı çektiğinde Leo öne doğru sallandı ve kısa, düşük bir homurtu çıkardı.

Amelia, gözünün ucuyla onun dudaklarının kıvrıldığını gördü.

Gülümsüyordu! Böyle bir anda! Onu boğmak bile fazla merhametli olurdu. Öldürülene kadar gıdıklanmayı hak ediyordu. Ya da ortaçağ işkence aletine gerilip, hayal edilebilecek en korkunç su işkencesine maruz kalmayı. Ya da... ya da... uzun, dolgun kirpiklerinin her birinin yolunmasını.

Düğmeyi iliklemek için parmakları boğazının çukuruna yaklaştığında titredi. Sakalları parmak eklemelerine sürtündü ve keskin bir sıcaklık dalgası vücudunu sardı.

"Bu... beklenmedik bir şey," dedi, sesi Amelia'nın iç uyluklarına ilginç şeyler yapan düşük bir bariton tonuna düştü. Amelia'nın iç uylukları kendilerini kontrol altına almalıydı. "Bunu bir kilisede yapmamız gerektiğinden emin misin? Bana adını bile söylemedin."

Öfke, göğsünde bir roket gibi patladı. Öfke içinden yükselirken, damarlarında bir toz ve enkaz bulutu oluştu, çünkü affedilemez bir şekilde geç kalmış olmasına rağmen üzgün görünmüyordu bile. Böyle bir zamanda *flört ediyordu!* Leo St. James, profesyonel bir sinir bozucu. Kim olduğunu sanıyordu? Amelia'nın kız kardeşinin düğününe, dağınık bir prens gibi gelip, sonra da bununla dalga *geçiyordu!*

Ne *cüret!*

Adam giyinmeyi bile beceremiyordu ve ona sevimli davranmaya çalışıyordu.

?

"Oh, lütfen," diye tısladı. "Beni rahat bırak." Ona kaşlarını çatarak, bakışlarını yukarı kaldırıp onun gözlerine baktı. Bu bir hataydı. Bakışları onunla çarpışır çarpışmaz, zümrüt yeşili irislerinde parıldayan ışıltıyı gördü. Her şeyin karanlık ve kirli olacağına dair bir vaat vardı ve Amelia kendini bu vaatlerin içine bırakıp bir daha asla çıkmamak istedi. Tanımadığı bir şehvet dalgası onu sardığında öfkesi bir anda söndü.

Garip. Erkeklerle karşı böyle hissetmek ona göre değildi, yakışıklı olanlara bile. Heyecanlı, evet. Endişeli, kesinlikle.

Tahrik mi? Hayır, imkansız.

Vücudunun tepkisi onu tekrar öfkeye sürükledi ve o da bu duyguyu iki yumruğuyla sıkıca kavradı. Geç kaldığı için ona kızgındı. Onu bu duruma sokan düğün ekibine kızgındı. Onu çekici bulduğu için kendine kızgındı.

Belki de kız kardeşinin düğününün stresi onu etkiliyordu. Ya da son altı aydır uykusuz kalmasıydı. Sonuçta işi yoğundu. Bir iş kurmak genellikle öyledir.

Kafasını hafifçe salladı ve zihni biraz daha berraklaştı. Bugün kız kardeşinin düğün günüydü ve bu yakışıklı delikanlı her şeyi altüst etmekle tehdit ediyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu, sonra koluna girip, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle düğün alayının önünde yürüyüş yapacaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yakanın düzgün olması için çekip düzelttikten sonra, papyonu bağlamaya başladı. Papyon, elbisesiyle aynı yumuşak leylak rengindeydi, ama onun kahverengi tenine karşı, renk zengin ve krem si görünüyordu. Elbette öyleydi. Kaşlarını daha da çatarak, Amelia bu anı dengesiz duygularını yatıştırmak için kullandı. Kumaşı dikkatlice bağladı, köşeleri düzelterek mükemmel bir mor fiyonk ortaya çıkana kadar uğraştı.

Bu sırada Leo'nun bakışları bir ağırlık gibi baskı yapıyordu. Kollarını yanlarında, çenesini yukarı kaldırmış, hareketsiz durarak onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Ama Amelia, onun bakışlarının ağırlığını hissediyordu. Onun bakabileceği başka bir yer yoktu, diye düşündü, ama yine de bu durum onu rahatsız ediyordu.

Amelia'nın yakışıklı bir erkeğin bakışlarından rahatsız olması şaşırtıcı değildi. Son zamanlarda erkekleri pek geri çevirmiyordu. Kariyerine odaklanmıştı; flört edecek zamanı yoktu. Bir erkeğe bu kadar yakın olmanın Amelia'ya göğsünde bir kuş sıkışmış ve bacakları makarna gibi hissettirdiği gerçeğini bir kenara bırakalım. Bu tür durumlardan tamamen kaçınmak en iyisiydi. Erkek avcısı olarak bilinmiyordu. Daha çok erkeklerden kaçan biriydi.

Kısa bir nefes alarak, yeleğine kaşlarını çattı. Yelek, ceket ve pantolon gibi, neredeyse siyah olacak kadar koyu lacivert renkteydi. Beyaz gömleği, yeleği ve pantolonunun arasında garip bir şekilde toplanmıştı. Gömleğini tekrar pantolonuna sokması gerekecekti.

Sorunlu bölgeyi işaret etti. "Bunu düzelt. Sönmüş bir muffin gibi görünüyor," diye patladı - ve erkeklerle pek şansının olmaması için bir başka neden daha vardı. Bazen sözler ağzından uyarı vermeden çıkıyordu ve çoğu zaman pek de nazik değillerdi. Filtre eksikliğinin çekici bir özellik olmadığını öğrenmişti. Bunu kanıtlayan, başarısız randevular ve garip etkileşimlerden elde edilen pek çok veri vardı.

Ama Leo rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta, ona biraz daha yaklaştı, böylece cildinden yükselen sabun kokusunu alabildi. "Giysilerimi düzeltmenin senin işin olduğunu sanıyordum," diye cevapladı ve Amelia bir an için dengesini kaybetti. Ses tonunun kadifemsi kalitesi ve kokusunun onu uyuşturan bir bulut gibi sardıyordu. Sonra sesindeki kahkahayı fark etti.

Kendine rağmen, Amelia'nın gözleri bir kez daha ona kaydı. Onunla *alay* ediyordu. Uzakta gök gürültüsü duyuldu ve Amelia bunun kendi öfkesi olduğunu biliyordu.

Sadece bu günün iyi geçmesini istiyordu. Maggie için. Güzel, nazik, parlak gülümsemeli Maggie için. Kız kardeşi bunu hak ediyordu. Emory'yi bulmuştu, aşık olmuşlardı ve şimdi mükemmel bir düğün günü geçireceklerdi. Amelia bunu sağlayacaktı.

Bu *onun işi idi*. Sorunları belirler, sonra verileri yararlı bir şeye dönüştürürdü. İster bir müşteri için karmaşık bir veri seti, ister bugünkü etkinlik için bir düğün mekanı planlaması, ister yetmiş adet karmaşık el yapımı masa süsü için malzeme siparişi (dört farklı satıcıdan sipariş edilen iki bin beş yüz doksan ayrı bileşen içeren) olsun, Amelia her sorunu düzenli ve verimli bir çözüme dönüştürebilirdi.

Düğün hazırlıklarını mantıklı hale getirmişti ve artık her şey sorunsuz bir şekilde ilerleyecekti. Önündeki adam ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin.

Leo, kadının yüzünde bir şey okuduğunu fark edince gözlerini kısarak baktı. Ne olduğunu bilmiyordu. Belki de o da tıpkı kendisi gibi gök gürültüsünü net bir şekilde duyabiliyordu. Aralarındaki havada, yıldırım çakmadan önceki nefes kesici, ağır anlarda olduğu gibi ozon çatırtıları duyuluyordu.

Leo derin bir nefes alarak döndü ve kemeri çınladı. Amelia, geniş sırtından gözlerini ayırdı ve yanakları kızardı. Aslında, kemer tokası çınladığında kızarmak biraz utanç vericiydi

Çarpıcı bir ses. Erkeklerin onu görüp diğer yöne koşarak kaçmalarına şaşmamalı. Ortaokul öğrencileri bile ondan daha soğukkanlıydı.

Leo döndü ve kollarını açtı, dudaklarının köşelerinde haylaz bir gülümseme vardı. "Memnun musun?"

Ugh. "Sinir oldum."

Gülümsemesi genişledi, Amelia'nın bacaklarındaki titreme de öyle.

Leo ceketinin kollarını çekti ve manşetlerini düzeltti. İki eliyle saçlarını taradı ve hafif kıvrımlı açık kahverengi bukeler, pahalı bir saç kesimini ele veren mükemmel bir dağınıklığa büründü.

İki parmağında yüzükler parıltıyordu: sağ elinin başparmağı ve sol elinin işaret parmağı. Odanın loş ışığında parlayan ve dikkatleri ellerine çeken sade altın yüzüklerdi. Güzel bir adam için güzel eller. Gözlerini ona çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Yeterince iyi," diye homurdandı Amelia, gerçeğe daha uygun olan ifade "*ölümcül derecede yakışıklı*" ya da "*kesinlikle yenilebilir*" olsa da.

"Şimdi adını öğrenebilir miyim?" Gözlerinde yeniden parıltı belirdi.

Amelia'nın sinirleri gerildi. Ona adını vermek bile, akıllıca olmaktan çok daha fazla güç vermek anlamına geliyordu. Leo St. James gibi bir adam, ona bir bakışta, savunmasız kalbini parçalayabilirdi. Kendini korumak için bir dürtü hissetti, ama Amelia mantıklı bir insandı ve bunun sadece adı olduğunu biliyordu. Eninde sonunda öğrenecekti. Kelimeleri zorla ağzından çıkardı. "Amelia."

"Amelia," diye tekrarladı, sanki kaliteli bir şarabı yudumlarken içindeki tüm gizli notaları algılar gibi. Elini göğsüne koyarak, "Leo," dedi.

"Öyle duydum," dedi ve adamın yüzünde tanımlanamaz bir ifade belirdi. Gülümsemesi genişledi, ama gözleri kapandı.

Amelia kaşlarını çattı. Garip.

Bunu anlamaya vakit yoktu. Düğün alayını yönetmesi gerekiyordu ve Emory ile Maggie karı koca olana kadar Leo St. James'i bir saniye bile gözünün önünden ayırmayacaktı. Elini uzattı ve Leo'nun bileğini tutarak onu, fiziksel bir teşvik olmadan takip etmeyeceğinden emin olamadığı için, düğün alayının geri kalanının beklediği odaya doğru çekti.

Sonra Leo hareket etti ve eli Amelia'nın elinden kaydı. Amelia elini çekmek istedi, ama kaçma şansı bulamadan Leo parmaklarını Amelia'nın parmaklarıyla iç içe geçirdi.

O... O, onun elini tutuyordu.

Bu, onun için beklenmedik bir şekilde samimi olan, şok edici bir durumdu. Geniş, sıcak avuç içi, onun avuç içine bastırıyordu. Uzun parmakları kıvrılmış ve

parmak eklemlerinin arasına girdi. Isısı. *Büyüklüğü*.

Yan kapıya yarı yolda durdu ve birleşmiş ellerine baktı.

Onun solgun tenine karşı altın rengi bronz teni... yanlış görünüyordu. Bir şekilde yabancı.

Bu onu çok, çok sıcak hissettirdi.

O BİR BİLMECEYDİ. Leo'nun onu kızdırmak istemesine neden olan, keskin ve laconic bir bilmece. Onun elini tutmasından nefret edeceğini biliyordu, bu yüzden elini sıkıca tuttu. Bu sırada, nasırlı avucunda onun yumuşak teninin verdiği hissi zevkli bulduysa, bu sadece mutlu bir tesadüftü.

Kız onu tanıyordu; şüphesiz onun ününü de biliyordu. Akıllı bir kadın, daha fazlasını vaat etmeyen zorlu bir yolculuk aramıyorsa, başka yöne koşardı. Onun adı, geçici, bağlanmadan eğlence ile eş anlamlıydı.

Ama *onun* adı...

Amelia, narin ve kız gibi bir kadına yakışan bir isimdi. Onların birbirine kenetlenmiş ellerine bakan yaratık ise bunun tam tersiydi. O, keskin hatları, çatık kaşları ve sıkı dudaklarıyla dikkat çekiyordu. Bu onu büyülemişti, özellikle de kadının onun şöhretine alışılmış tepkilerden birini vermemiş olması. Kadınlar genellikle ona ilgi duyuyor ya da tiksiniyordu, ya da her ikisini birden. En azından sabahın ilk ışıkları ufukta belirene kadar, sonra kadınlar genellikle ortadan kayboluyordu.

Amelia sadece sinirli görünüyordu.

Onu biraz zorlamak istedi. Sadece biraz.

Amelia onun önünde durmuş, ellerine bakıyordu, kaşları çatılmıştı ve o, bu manzaraya kapılmıştı. Başparmağıyla kadının kaşları arasındaki çizgiyi düzeltmek istedi. Bunun yerine, parmağını kaldırdı ve kadının açıkta kalan köprücük kemiği üzerinde gezdirdi. Kadının cildi yumuşaktı; çıkıntılı kemiğin üzerinde çok ince hissediliyordu. Çizgiyi omzuna kadar takip ederek, parmaklarıyla kadının şeklini hafızasına kazıdı. Çok köşeli. Aynı anda hem sert hem de narindi.

Dokunuşuyla, kız vücudunu hafif bir titreme sararken derin bir nefes verdi. Gözlerini kapatarak, sanki kendini tutamıyormuş gibi.

"Peki ya bu?" Leo, boynundan yanaklarına kadar yayılan kızarıklığı görmekten memnuniyet duyarak sordu. "Elbisenin bir kolu eksikken benim takım elbisemi eleştiremezsin."

Kızın somurtkanlığı çok güzeldi. Bu, Leo'yu güldürdü ve içinde tanıdık olmayan bir duygu uyandırdı. Neşeli... Kızın somurtkan bakışını görünce kendini coşkulu hissetti. Daha fazlasını istedi.

"Hadi," dedi kız, o boğuk, sinirli sesiyle ve onu odanın diğer ucundaki ağır ahşap kapıya sürükledi.

Tam olarak güzel sayılmazdı. Yüzü çok sivri, gözleri çok genişti, çarpıcıdan başka bir şey denemezdi. Yine de büyüleyiciydi. Güzelliğinde keşfedilebilir bir şey vardı, sanki yeterli zaman verilirse kendisine yavaş yavaş açığa çıkacakmış gibi. Onun burnuna ulaşacak kadar uzun olan üç inçlik topuklu ayakkabılarla, kaybedecek zamanı yokmuş gibi yürüyordu ve elini tutmasına izin verdiği eliyle onu sürükleyerek götürüyordu. Dudaklarında pembe parlaklık vardı ve o, onları yaladığında tadı nasıl olurdu diye merak etti. Kapıyı açıp onu güneş ışığı altında dururken gördüğünden beri, onun huysuz ağında bir sinek gibi yakalanmıştı. O çok şiddetliydi. Çok... *sinirliydi*.

Leo, onu yumuşatacak vücudundaki tüm noktaları bulmak istiyordu. Elbisesinin fermuarını sırtının dibine kadar indirip, parmak uçlarıyla omurgasını okşadığında tekrar titreyip titremeyeceğini merak ederken, kilisenin ön odasının yanındaki kapıya ulaştılar.

Kız kapıyı şiddetle açtı ve Leo tanıdık yüzlerle karşı karşıya kaldı.

Aniden kim olduğunu hatırladı. *Onun* kim olduğunu.

Elini bıraktı.

Kız bir saniye boyunca onun yanında hareketsiz kaldı, sonra ellerini çırpıtı. "Tamam. Herkes yerlerine!"

"Leo." Kardeşi Marlon, rahatsız görünümlü, sırtlığı düz bir sandalyeden ayağa kalkarken başını salladı. Marlon ceketini aşağı çekti ve elini simsiyah saçlarının arasından geçirdi.

"Leo," dedi Tori, sesinde belirgin bir kin vardı. Kolunu Marlon'un koluna taktı ve burnunu havaya kaldırdı, üniversite yıllarında iki haftalık kaçamak yaptıklarından beri ona karşı takındığı ifadeyle. Leo, Tori'nin hala onu nefret edecek kadar önemsemesinden sıkılmıştı. O ilk gece kapısını çaldığında neye bulaştığını biliyordu ve bu, düğün çanları ve sonsuza dek mutlu yaşamak değildi.

Tori, Rinn ve Lauren, Maggie ve Emory'nin düğününde üç nedimeydi ve Leo'ya karşı kesinlikle "tikinti" duyuyorlardı. Burun kıvrımları ve keskin bakışlarıyla bunu açıkça belli ediyorlardı. Leo yıllardır buna katlanıyordu ve zihninin bir köşesinde, buna kızması ya da en azından eğlenmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama bu onu sadece sıkıyordu. Ama onları

onları suçlayabilir miydi? Kendi eylemleriyle onların tiksintisini hak etmişti. Daha iyisini hak etmiyordu.

Yine de, bu Emory'nin düğün günüydü ve düşünmek kimseye fayda sağlamazdı. Her zaman yaptığı gibi, itibarının sonuçlarıyla yüzleşti ve dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleştirdi. Bir sirkte şovmen gibi kollarını açarak, tepki almak için sesini tam doğru şekilde ayarladı. "Merhaba, bayanlar."

Üç çift göz aynı anda yuvarlandı ve adamlar burun kıvırdı. Yanında, Amelia'nın meraklı bakışlarını hissetti, ama korkak olduğu için ona bakamadı. Ona asla dokunmamalıydı.

Herkesten daha uzun boylu olan Marlon, ona anlaşılmaz bir bakış attı. Leo'nun kardeşi sessizdi ve çok fazla şey görebilirdi. Leo, her ihtimale karşı bakışlarını kaçırdı. Marlon'un arkasında, Cormac ve Archer, ona hafifçe başlarını sallayarak selam verdikten sonra, kendilerine atanan nedimelerle ilgilenmeye başladılar. Leo ile aynı lacivert takım elbise giiyorlardı. Kadınlar, aynı pastel mor tonunda, göğüslerini saran ve kalçalarda genişleyen, dizlerinin hemen altına kadar uzanan ipeksi asimetrik elbiseler giiyorlardı.

Tori, Rinn ve Lauren, Amelia'dan çok daha rahat görünüyorlardı, ama Leo yine de en çok ona yakıştığını düşünüyordu. Elbisenin onu rahatsız ettiği izlenimine kapılmıştı, bu da onu çok memnun etmişti. Bu muhtemelen onu bir pislik yapıyordu. Yani, her zamankinden daha pislik.

Grubun arkasında, beyazlar içinde bir görüntü belirdi. Maggie, onu görünce güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. Kollarını uzattı ve onu her zamanki anne enerjisiyle kucakladı. Maggie'yi bu kadar özel kılan şeylerden biri de buydu. Sadece güzel bir görüntü değil, aynı zamanda inanılmaz *derecede nazikti*. Başka bir deyişle, Leo'nun asla peşinden koşmayacağı türden bir kadındı. Onun kendisi için fazla iyi olduğunu hep biliyordu.

"Gelebildiğine sevindim," dedi, sanki bu fırsatı kaçıracakmış gibi. Sesinde Amelia'nın sesindeki o ateşli, kısık ton hiç yoktu. Ama bu mantıklıydı, Maggie'nin keskin ve sert yanları yoktu. O tamamen nazik kıvrımlar ve yumuşak kadınlıktan ibaretti.

Onu tekrar sıktı ve dudaklarını kulağına yaklaştırarak daha alçak sesle devam etti, "Kız kardeşimi incitirsen, şömine demiriyle lobotomi yaparım."

Ah. Demek Amelia'nın elinden tutarak içeri girdiğini fark etmişti. Maggie, Leo'nun bakışlarına karşılık vermek için geri çekilirken, Leo ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterdi. "Emredersiniz, Kaptan."

Onun cevabı daha çok dişlerini gösteren bir gülümsemeydi. Demek ki, anaç tavuk dikenliydi ve bunca yıl sonra, Leo nihayet bunların ne kadar keskin olduğunu keşfediyordu. Emory için iyi; onu dürüst tutabilecek bir kadına ihtiyacı vardı.

Gelin ve damadın anne ve babaları da partiye katıldı ve herkes tören başlamadan önce son bir kez giyinip süslenmeye başladı.

"Buraya," dedi o sinir bozucu, kısık ses omzunun arkasından.

Leo döndüğünde Amelia'nın elinde sapı kısa kesilmiş tek bir beyaz gül tuttuğunu gördü. Ceketine işaret etti, sonra gözlerine baktı. Gözleri sıvı cıva gibiydi. Onu çaresizce istiyordu.

"Teşekkürler," dedi, Amelia gülü cebine takarken. Parmakları uzun ve inceydi, iğnenin mekanizmasını ustaca çalıştırıyordu. Göğsüne hafifçe vurdu. *Pat, pat*. Sanki parmak uçlarıyla kalbine vuruyormuş gibi.

Sonra Amelia parmaklarını avucunun içine kıvırdı ve çok kısa bir an tereddüt ettikten sonra onun uzattığı kolunu tuttu.

Kutlayacakları bir düğün vardı.

İKİ

AMELIA ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu. Bilgisayar ekranının arkasında, binlerce satırlık veriyi temiz ve güzel sonuçlara dönüştürürken kendini en rahat hissediyordu. İnsanlardan çok sayıları severdi ve gelin alayını yönetmek, kız kardeşi dışında kimse için yapmayacağı bir şeydi. Kilisenin ana koridoruna yaklaştıkça, kumaşların hışırtısı giderek yükseldi. Konuklar izlemek için yerlerinden kalkarken kilise sıraları gıcırdadı ve iki yüz kişinin bakışlarının ağırlığı Amelia'nın teninde hissedilir derecede ağırdı.

Onun gerginleştğini hisseden Leo, boş elini onun elinin üzerine koydu. Avucunun sıcaklığı, kanında küçük titremeler yarattı. Kalbi güm güm atıyordu ve bunun dokunuştan mı, gerginlikten mi yoksa kız kardeşinin evlendiğini görmekten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Başını kaldırıp baktığında, Leo'nun toplanan konuklara geniş bir gülümseme attığını gördü. Bu kadar özgüvenle dünyayı dolaşmak nasıl bir şey olurdu?

Leo parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ve ona bakmak için döndü. "Hazır mısın?"

Kız başını salladı ve dudaklarını titrek bir gülümsemeye bükerek cevap verdi. Leo parmaklarını nazikçe sıktı ve hareket etmeye başladıklarında elini kızın elinin üzerinde tuttu. Sonra koridordan geçerek yerlerine oturdular. Emory kızın ellerini tutup yanağına öptü, sonra Leo'nun elini sıktı ve sırtına vurdu. Dört nedime ve sağdıçla da aynı şeyi yaptı, yüzünde sessiz bir sevinç vardı.

Amelia onu izliyordu, bu yüzden Maggie'yi gördüğü anı gördü. Emory'nin yüzü daha önce hiç görmediği bir şekilde aydınlandı, mavi gözleri parladı, omurgası düzeldi. Ondan dalgalar halinde aşk yayılıyordu ve Amelia bu adamın kız kardeşiyle birlikte olması gerektiğini biliyordu.

Onun bakışlarını takip ederek koridorun sonuna doğru gitti, Maggie babasının koluna tutunmuş, ıslıl ıslıl parlıyordu. Maggie müstakbel kocasına doğru ilerlerken müzik yükseldi

Amelia'nın duyguları, kız kardeşinin attığı her adımla daha da arttı.

Kız kardeşinin koridorda süzülürkenki görüntüsüne gülümsememek imkansızdı. Gelinliği, her santimetresini kaplayan dantel ve minik incilerle süslenmiş, zarif bir trompet şekline sahipti. Sarı saçları parlıyordu, parlak dalgalar mücevherli tokalarıyla geriye doğru toplanmıştı. Maggie'nin dudakları, sadece mutlak mutluluğu yansıtan bir gülümsemeye kıvrıldı. Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla zaten ıslanmıştı. O kadar güzeldi ki, başına gelen her türlü mutluluğu hak ediyordu.

Ama Emory ellerini tuttuğunda, Amelia küçük, utanç verici bir kıskançlık hissetti. Bu kıskançlık zehirli değildi; *Emory*'yi kesinlikle istemiyordu. Ama yıllarca yalnız kaldıktan sonra, yıllarca erkeklere veya ilişkilere önem vermediğini kendine söyleyip durduktan sonra, Amelia sonunda bir erkeğin Emory'nin kız kardeşine baktığı gibi kendisine bakmasını istediğini kabul etti.

Gelin ve damat mihraba bir adım daha yaklaştılar ve Amelia, Leo St. James'in yeşil gözleriyle karşılaştı. Leo, sanki Amelia'nın aklından geçen her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi başını hafifçe eğdi. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Amelia, Leo'nun gülümsemesini bir silah gibi kullandığını fark etti. Gülümsemesinin kendisine yönelik olmasından hoşlanmamıştı.

Amelia kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Garip bir şekilde, bu Leo'nun gülümsemesini daha da genişletti, gözleri altarın diğer tarafından ona parıldıyordu. Onun kadar çekici bir erkeğin onunla ne ilgisi vardı? Diğer nedimelerden birine bakması gerekmez miydi? Onlar da Maggie kadar göz alıcı ve güzeldi.

Telaşla, bakışlarını tekrar kız kardeşine çevirdi. Tören başladı ve bir saat sonra, birçok gözyaşı ve içten sözlerin ardından, kız kardeşi evli bir kadın oldu.

STIRLING, New Hampshire on bin nüfuslu bir kasabaydı ve neredeyse o kadar da düğün mekanı vardı. Amelia, gotik kilisenin dışına çıkan gelin ve damadı, arkasından gelen birçok düğün konuğunu takip etti. Dışarıda güneş parlıyordu. Çiçekler tam açmış, Main Street boyunca sepetleri ve çiçek tarhlarını süslüyordu. Mayıs başındaki bu mükemmel cumartesi günü, yumuşak ve ılık bir esinti, görünen her çiçek yaprağını, yaprağı ve eteği dalgalandırıyordu.

Amelia, kilisenin merdivenlerinden aşağı inerken, tırabzana tutunarak sendeledi. Son birkaç saat içinde duyguları inişli çıkışlıydı ve tamamen bitkin düşmüştü. Merdivenlerin dibinde duran nedimeler grubuna doğru ilerledi

ve tırazbana yaslandı. Damatların arkadaşları da onu takip etti.

Fotoğraf çekilecekti. Diğer konuklar, beş dakikalık yürüme mesafesindeki yakındaki bir oteldeki resepsiyon salonuna doğru yola çıktılar.

Amelia, kilisenin yan tarafına götürüldü. Orada, fotoğraflar için mükemmel bir arka plan oluşturan güzel bir bahçe vardı. Kilisenin arkasındaki ağaçların arasından ve bahçeden bir dere akıyordu. Dere, kıyısında toplanan düğün konuklarını fark etmeden, şırıldayarak akıyordu.

"Tamam, düğün konukları! Baş nedime ve sağdıç ortada olsun," diye seslendi fotoğrafçı, Amelia'yı öne doğru çağırarak. "Diğerleri, dağılıp durun."

Tık, tık, tık. Yanında duran Leo, elini onun beline dokundurana kadar, Amelia zorla gülümsemeye devam etti. Sonra ona öfkeyle bakarak gülümsemesi tamamen kayboldu.

"Gülümseyin, baş nedime!" Fotoğrafçı kamerasından başını kaldırdı, sonra çeşitli kombinasyonlarda bir düzine fotoğraf daha çekti. Bu sonsuza kadar sürdü.

Damadın sağdıçları odak noktası olduğunda, Amelia kendini soluk leylak rengi ve güçlü bir parfüm bulutunun içinde buldu. Diğer nedimler etrafında kıkırdayarak dururken, Maggie ve Emory yan yana durmuş, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Çiçekler ve kuşların şarkılarıyla çevrili, sadece birbirlerine bakan onları görünce, Amelia'nın kalbini aynı yalnızlık hissi deldi. Ama şimdi kendine acımak için uygun bir zaman değildi. Karanlık düşüncelerini kafasından silip attı ve toplanan nedimelere döndü.

"Ee," dedi Tori, gözlerinde komik bir ışıltıyla Amelia'ya. "Sonunda Leo ile tanıştın."

"Pestilence demek istedin herhalde," diye araya girdi Lauren.

Üçü de ağızlarını kapattılar ve kıkırdadılar. Amelia kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Duymadın mı?" diye sordu Rinn. O, grubun en kısa boylu olanıydı, koyu saçları ve teni leylak rengi elbisesiyle çok güzel kontrast oluşturuyordu, kahretsin. Amelia başını sallayınca, "Leo St. James'in bir ünü var," diye devam etti.

"Üniversiteden beri," diye ekledi Tori.

"Takma adı Pestilence'dı," diye açıkladı Lauren, "çünkü mezun olan *tüm* sınıfımıza klamıya bulaştırdı."

"*Herkesle* yattı," dedi Rinn, vurgulamak için ellerini genişçe açarak. "Bir partide, aynı gece *beş* kadınla yattı."

Hepsi belsoğukluğu kaptı."

"Tori bile yakalandı," diye ekledi Lauren, alaycı bir bakışla. "Yine de onların ilişkisi diğerlerinden daha uzun sürdü."

"Hayatımın en kötü iki haftasıydı. Becerileri çok abartılmıştı," diye söylendi Tori ve Amelia'nın içinden hoş olmayan bir his geçti. Maggie ve Emory'nin mutluluğuna baktığında hissettiği duyguya benziyordu, ama daha keskin.

"Leo ile yattın mı?" diye sordu, sesi alçaktı. Sonra kaşlarını çattı. "Ve kötü müydü?"

Rinn ve Lauren kahkahalar attı. Lauren eğildi. "Olayları kendi versiyonunu revize etti. O zamanlar onun harika olduğunu düşünmüştü."

"Hayal görüyordum," diye homurdandı Tori. "Bana klamidya bulaştırdı!"

"Ya o ya da Gerard Hill." Rinn kaşlarını kaldırdı ve eteğinin düşüşünü düzeltmek için elbisesini çekiştirdi. Amelia'ya sırtıttı.

"Gerard değildi," diye tısladı Tori. "Leo'ydu."

"Mm-hmm," dedi Lauren.

Fotoğrafçı seslendi ve Amelia, Maggie ile birlikte fotoğraf çektmek için anne babasının yanına gitti. Başını dönüyordu, gözleri Leo'nun durduğu akçaağaç dalının altına kaydı.

"Kızım nasıl?" diye sordu babası yumuşak bir sesle, kolunu Amelia'nın omzuna atarak. "Kilise muhteşem görünüyordu."

Gözlerini sağdıçtan ayırıp babasına gülümsedi. "Teşekkürler baba."

"Şimdi," dedi, diğer kolunu da Amelia'nın annesinin omzuna atarak. "Bunu konuştuk ve günün geri kalanında dinleneceksin." Karısının arkasından bakarak en büyük kızına gülümsedi. "Öyle değil mi, Maggie?"

Maggie, Amelia'ya mutlulukla gülümsedi. "Bugün eğlenmeni istiyorum. Planlama sırasında bana çok yardım ettin ve bu günü benim kadar sen de hak ediyorsun."

"Eğleneceğim."

"Güzel." Maggie tekrar gülümsedi, sonra bakışlarını kocasına çevirdi. Ardından fotoğrafçı başka talimatlar verdi ve Amelia yüzüne bir gülümseme daha yapıştırdı.

Leo'nun bakışlarını hissetti, sanki vücudu ona uyum sağlamış gibi. Ona *Pestilence* diyorlardı. Gerçekten tüm üniversiteye klamidya mı bulaştırmıştı? Onun bir çapkın olduğunu

Onun bir apkın olması onu şaşırtmadı. Ne de olsa, tanıştığı ilk saniyelerde Amelia ile flört etmişti.

"Tamam," diye seslendi fotoğrafçı. "Çektik! Şimdi karıcık ve kocacık, benimle gelin. Stirling Hill'in tepesine çıkıp birkaç fotoğraf çekeceğiz." Kamerasını çantasına koydu ve onlara ilerlemeleri için el salladı.

Maggie, Amelia'yı sıkıca kucakladı. "Bir saat sonra resepsiyonda görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam," diye yalan söyledi Amelia. Kız kardeşı düğün fotoğraflarını çekerken onu rahatsız etmeyecekti, hayatta olmazdı. Babası ve annesi el ele tutuşarak otele doğru yol aldılar. Otuz beşinci evlilik yıldönümlerini kutlamışlardı ve babasının annesine bakışından, Amelia onların otuz beş yıl daha birlikte olacaklarını biliyordu.

"Artık rahatlayabilirsin," dedi yanında derin bir ses. "Zor kısmı bitti."

Leo'ya baktı. Güneş tenini ısıtmış, elmacık kemiklerinin altına gölgeler düşürmüş ve gözlerindeki yeşili aydınlatmıştı. Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ve ona doğrudan baktığı her an beyninin arızalanması da işleri kolaylaştırmıyordu. Altı yıldır erkek arkadaşı olmamasına şaşmamalıydı; çekici bir erkeğe bu kadar yakın olmak bile vücudunu bir yabancıya aitmiş gibi hissettiriyordu.

Önlerinde yürüyen Tori, omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çattı.

"Kim demiş rahat değilim diye?" Amelia, çenesini kaldırarak Leo'ya cevap verdi.

Onun kahkahası sıcak ve biraz alaycıydı ve onu ipek bir kurdele gibi onu sardı. Kaldırırma çıktıklarında eli belinin alt kısmına dokundu ve damarlarında bir ateş izi bıraktı.

Bu adam, cinsel yolla bulaşan enfeksiyon riski olsun ya da olmasın, tehlikeliydi. Ondan tamamen uzak durmak en iyisiydi.

O bunu anlamamış gibiydi. Resepsiyonun yapıldığı Stirling Oteli'ne kadar onun yanında yürüdü ve lobideki diğer damatların yanına katılmak için büyük döner kapıdan girdiklerinde yanından ayrıldı. Çoğu konuk lobideki barda, havada yumuşak bir müzik çalarken konuşup gülüyordu. Amelia, Maggie evlenmeye hazırlanırken, sabahı lobideki barda ve otelin balo salonunda çalışanlara talimatlar vererek, dekorasyonları hazırlayarak ve son dakika işlerini hallederek geçirmişti.

Şimdi, yaptığı işin sonuçları ortadaydı. Lobi barının girişinde, çiçeklerle süslenmiş kemerin altında, Maggie ve Emory'nin isimlerinin yazılı olduğu bir tahta tutan şövaleyi görünce derin bir nefes aldı. Onun ötesinde, yüksek masaların üzerinde küçük çiçek aranjmanları, papyon takan garsonların dolaştırdığı meze tabakları ve meşgul barmenlerin içkileri doldurduğunu gördü.

"Oh, Amelia," dedi annesi, en küçük kızını sıkıca kucaklamak için telaşla yanına geldi. "İnanılmaz görünüyor."

Amelia'nın göğsünde sıcaklık yayıldı ve Leo'nun oraya bıraktığı ateşi söndürdü. "Teşekkürler anne."

"Gel de bir içki iç. Maggie ve babanı duydun, şimdi rahatlamam lazım."

"İçerim," diye söz verdi. "Sadece önce balo salonuna bir bakmam lazım." Annesi homurdandı ama pes etti.

Amelia lobiyi geçip resepsiyon masasına doğru yürüdü ve masanın arkasındaki yaşlı beyefendiye gülümsedi. "Merhaba, Renny."

Otel müdürü ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Her şey hazır," dedi Reynold, masanın arkasına sakladığı tableti ona uzatırken. "Mutfak programında, bar da hazır, gördüğün gibi." Arkasına doğru işaret etti. "Harika görünüyor, Amelia. Seni düğün hazırlıkları için tam zamanlı olarak işe alabilir miyim acaba? Old Road Hotel'i ortadan kaldırırız."

Düğün mekanı işinde Renny'nin acımasız rakibinden bahsedilince gülümsedi. "Olmaz," dedi. "Bu, kardeşim için özel bir gündü. Bir daha asla düğün planlamayacağım."

"Kendi damadın bile mi?" Yaşlı adam ona gülümsedi. "Damadın sağdıçlarından biri buraya sık sık bakıyor gibi görünüyor." Kalın kaşlarını oynattı.

Amelia, omzunun üzerinden bakmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Leo'nun ona baktığını ummak aptalcaydı. Tamamen saçma. Ve gerçekten, evlilik mi? Maggie'nin arkadaşlarına inanacak olursak, Leo'nun en uzun ilişkisi iki hafta sürmüştü. Bu, Amelia'nın son beş yılda başardığından kesinlikle daha fazlaydı.

Tüm bu düğün planlamaları kafasına vurmuştu.

"Evet, evet," dedi Amelia, tabletinin kilidini açarak aylar önce oluşturduğu ana kontrol listesini açtı. "Bu sabah aceleyle aldığımız koltuk kılıflarını aldın mı?"

"Aldık. Hepsi yerlerine yerleştirildi. İstersen yemek odasına götürebilirim, bir bakabilirsin."

Amelia Reynold'a gülümsedi. "Harika olur."

Konuklar lobideki barda gürültüyle gülüşürken, yaşlı adamın peşinden lobiyi geçerek ilerledi. Ana balo salonuna giden koridorda ilerledikçe neşe dolu sesler azaldı. Beyaz masa örtüleriyle kaplı yuvarlak masalar salonu dolduruyordu ve salonun ön tarafında büyük bir dans pisti vardı. DJ'in masası köşede duruyordu ve masanın arkasındaki adam kolunu kaldırarak Amelia'ya el salladı.

Amelia da boş eliyle ona el salladı. Adam başını eğip hoparlöre başka bir kablo taktı, sonra kaşları çatık bir şekilde dizüstü bilgisayarına doğru yürüdü.

Amelia tabletine döndü ve kontrol listesini gözden geçirdi. Masa süsleri yerleştirilmişti ve her tonu mor olan çiçeklerle doluydu. Koltuk kılıfları zarif fiyonklarla bağlanmıştı, kumaş süslemeler odanın duvarlarına asılmıştı, DJ, dans pisti, ışıklar, isim kartları, koltuk haritası...

Güzel, güzel, güzel. Her şey yerli yerindeydi.

Amelia omuzlarını düşürerek bir nefes verdi. Üç haftadır ilk kez nefes alabileceğini hissetti. Reynold'un gözlerine bakarken dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Harika görünüyor, Renny."

Nazik yaşlı adam kalın gri saçlarını eliyle düzeltti, sonra bıyığını da aynı şekilde düzeltti. Ona ciddiyetle başını salladı. "Sen olmasan bunu başaramazdık," dedi ve ona başını salladı. "Pasta gelir gelmez her şey hazır olacak."

Amelia donakaldı. Gözlerini kırptı. Nefes aldı. "Pasta mı? Ne demek istiyorsun?"

Pasta nerede?"

Reynold kaşlarını çattı, bıyıkları titriyordu. "Ben... şey... Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Listeyi aşağı kaydırırken kalbi durdu, her maddeyi iki kez okudu. Gözleri onu yanıltıyordu. Bu imkansızdı. Onca şeyden, onca saatten, onca titiz detaydan sonra...

Amelia düğün pastasını almayı unutmuştu!

ÜÇ

Leo, barın girişini gözetlediği için Amelia'nın lobiden ön kapıya doğru koştuğunu gördü. Mor elbisesi ve beyaz sarı saçları koşarken arkasında sürükleniyordu, topukları fayans zeminde o kadar yüksek sesle tıklıyordu ki, mekanı dolduran müzik ve sohbet seslerinin üstüne bile çıkıyordu.

Diğer sağıdıçlara nereye gittiğini bile söylemedi. Tek kelime etmeden peşinden koştu ve Amelia'nın otelin döner kapısından kaybolduğunu gördü.

Onu böyle takip etmek mantıklı değildi. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Ama bu, karşı koyamadığı bir dürtüydü; otelin yanından koşarak otoparka girdi ve beyaz dört kapılı bir sedanın yanında duran Amelia'ya yetişti.

Amelia başını kaldırdı, gümüş rengi gözleri parladı. "Ne yapıyorsun?"

Yolcu koltuğuna doğru döndü. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Arabanın kaputunun üzerinden birbirlerine baktılar ve Leo, kadında artan rahatsızlığı neredeyse hissedebiliyordu. Bu, bir dakika önce kadının bakışlarında görülen paniğe göre daha iyiydi. Kadının açık renkli kaşları aşağı doğru çekildi. "İçeri gir."

"Olmaz."

Kaşlarını daha da çatmıştı.

Leo bunun neden onu bu kadar memnun ettiğini bilmiyordu, ama öyle oldu. Amelia'nın sinirlenmesini istediği için değil, sadece bakışları şu anda sadece ona yönelmiş olduğu için ve bu çok hoş bir duyguydu. Elleriyle beline dayandı, ama bu hareketin etkisi büyük ölçüde azaldı, çünkü Leo'nun görebildiği tek şey Amelia'nın başı ve omuzlarının üst kısmıydı.

Kapının mandalını denedi. "Kilitli."

"Tabii ki kilitli," diye homurdandı. "Neden arabamı kilitlemeden bırakayım ki?"

"Nereye gidiyoruz?" Amelia'nın gözleri arabanın kaputuna ateşler saçarken Leo gülümsedi.

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Kız kardeşimin düğün pastasını almaya gidiyorum."

"Yardım edeyim."

Amelia nefes aldı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Gözleri kısıldı ve Leo onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. Sonunda Amelia pes etti. "Peki." Çantasını karıştırdı ve anahtarlarını buldu, kapıları açmak için anahtarlığın düğmesine bastı.

Arabaya bindiklerinde, Leo onun kokusunu aldı, kadınsı olmayan bir koku karışımıydı, ama onu giydiği için öyle geliyordu. Emniyet kemerini taktı ve kendini kontrol etmeye çalıştı.

Ne yapıyordu? Neden buradaydı?

O, tanımadığı bir kadının peşinden koşan türden bir adam değildi. Hatta tanıdığı bir kadının peşinden bile koşmazdı. Ama Amelia'nın koşarak uzaklaştığını görmüştü ve onu takip etmek zorundaydı.

Bahçede fotoğraf çekerken ona bakmıştı. Diğer nedimelerle çevriliyken ona gönderdiği düşünceli bir bakıştı. Şüphesiz, kafasını onunla ilgili hikayelerle dolduruyorlardı. Leo kendini savunma, itibarının doğru olmadığını açıklama dürtüsü hissetti.

Ama... doğrudu. Değil miydi? Üniversitedeki ilk yılından beri gerçek bir ilişkisi olmamıştı. İlişkilerini rahat tutmayı severdi ve bir kadını yatağını ısıtması için davet etmekten çekinmezdi. Şu anda bile, telefonu cebinde titriyordu. Muhtemelen, şehre döndüğünü duyan birinden gelen bir mesajdı. Ya da Marlon, ona ne olduğunu soruyordu.

Leo koltuğuna oturdu ve uzun bir nefes verdi. Onun peşinden gitmemeliydi. Amelia gibi bir kadın, onun verebileceğinden daha iyisini hak ediyordu. Ondan şüphelenmekte haklıydı.

Ama şimdi buradaydı ve ona pastayı yapmasında yardım etse iyi olurdu.

Tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı ve Amelia Darcy'nin tam bir deli gibi araba kullandığı hemen anlaşıldı. Lastiklerin gıcirtısı ve yanık kokusu eşliğinde otoparktan fırladılar. Penceresinin üzerindeki tutamağı kavradı ve Amelia Main Street'e dönüp

ve sarı ışıkta geçmek için gaza bastığında, düşük bir homurtu çıkardı. Beş dakika boyunca küçük şehir merkezini geçerek ilerlediler ve saat kulesi yakınında Stirling bklğnde bir trafik sıkışıklığına takıldılar, ancak köprüyü geçip şehrin daha sakin kısmına girdiklerinde trafik sonunda açıldı.

Amelia, Hemlock Drive'a döndü ve The Sweetest Thing adlı bir fırının önündeki park yerine kayarken kaldırıma ıktı.

Leo, hayatta olduğu için mutlu bir şekilde iini çekti. "Bir daha seninle asla arabaya binmemem gerektiğini hatırlat bana," dedi Amelia kapıyı açarken.

Amelia kaşlarını kaldırdı ve burun kıvrırarak, asil ve kibirli bir tavırla, "Kendin davet oldun, dostum," dedi.

Leo, memnuniyetle güldü. Onu pastaneye takip eden Leo, tarçın, şeker ve taze pişmiş ekmek kokularıyla karşılandı. O kokuları, Amelia'nın teninin kokusuyla her an takas ederdi.

Sonra Amelia küçük bir çığlık attı ve fırından tekrar çıkmaya çalışırken ona çarptı.

Omuzlarından tutup onu döndürdü. "Ne oldu?" Yüzü kızarmıştı.

Başını salladı. "Hiçbir şey."

Leo eğildi ve kıvrık parmağıyla kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Söyle bana."

Kısa ve keskin bir şekilde burnunu çektirdi. Omzunun üzerinden bakıp tekrar döndü, yanakları kızarmıştı. "Ben alışıyor," diye fısıldadı.

Leo kaşlarını çattı, kolunu kızın omuzlarına dolamak için kendini zor tuttu. "Ben kim?" diye fısıldadı. "Barista mı? Onu yumruklamamı mı istiyorsun?"

Amelia ona deliymiş gibi baktı. "Ne? Hayır!" "Vururum, biliyorsun," diye söz verdi Leo.

"Onu dövme. Kimseyi dövme! Neden bunu konuşuyoruz ki?"

"Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey!" diye homurdandı ve başını salladı. "Adımı bile bilmiyor."

"Amelia?" Barista, tıslayan espresso makinesinin arkasından seslendi. "Amelia Darcy? Sen misin?"

"Amelia burada mı?" diye bir kadın sesi fırının arkasından duyuldu. Bir dakika sonra, kırmızı saçları sa filesi altında toplanmış halde ortaya ıktı. Amelia'nın ensesine gülümsedi. "Oh, ne güzel! Tam da seni çağırmak üzereydim."

Amelia yavaşça döndü ve Leo ellerini omuzlarından indirdi. Çenesini kaldırıp kadına gülümsedi. "Merhaba Camilla." Baristaya döndü.

baristaya döndü. "Merhaba, Ben."

Barista ona başını salladı, sonra bir an Leo'ya baktı. Amelia'ya döndü. "Selam. Kahve?"

"Şey, bizim pek v-vaktimiz yok..."

Kekeleme mi? Amelia? Ateş ve kükürtten yapılmış kadın mı? Leo ona, sonra da barista Ben'e kaşlarını çattı. Artık onu *gerçekten* yumruklamak istiyordu. Leo'nun içinden rahatsız edici bir his geçti ve Ben, Amelia'ya birkaç saniye fazla baktığında bu his daha da yoğunlaştı. Sonra Amelia baristaya gülümsedi ve Leo en yakın masayı devirmek istedi.

Bu... tuhaftı.

Leo kadınlara karşı güçlü duygular beslemiyordu. Kendinden aşağıda olmadıkları sürece kadınları umursamıyordu. Bir kadına ne sunabileceğini çok iyi biliyordu: birkaç saatlik eğlence ve her şey bittiğinde arkadaşlarına anlatabileceği eğlenceli bir hikaye. Amelia gibi bir kadın bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ama yine de onun başka bir erkeğe gülümseyip kızarmasını istemiyordu.

"Kek için geldiniz," diye tahmin etti Camilla. Uzun boylu, geniş gülümsemeli ve nazik mavi gözlü bir kadındı. "Kutulanmış ve hazır. Size getireyim."

"Teşekkürler," dedi Amelia, tezgaha yaklaşarak.

Camilla tereddüt etti, Amelia'ya, sonra Leo'ya baktı. Keskin bakışları tekrar Amelia'ya döndü. "En son ne zaman yemek yedin? Kahvaltı yaptın mı?"

"Cam," diye homurdandı Amelia. "Ben iyiyim."

"Kahvaltıyı unuttun, değil mi?" Bakışları bir kez daha Leo'nun bakışlarıyla buluştu. "Yemek yedi mi?"

"O nereden bilsin?" Amelia, omzunun üzerinden Leo'yu işaret ederek sordu.

Camilla gözlerini kısarak, "Amelia, seni seviyorum ama bu soruyu geçiştiremezsin. Bugün bir şey yedin mi?" dedi.

Amelia'nın çenesi bir an sertleşti, sonra omuzları çöktü. "Hayır," diye itiraf etti.

Camilla, seksen yaşındaki bir adam gibi homurdandı. Bir an ortadan kayboldu, sonra yapışkan şekerleme ile kaplı, buhar çıkaran sıcak bir tarçınlı çörekle geri döndü. Tabağı tezgahın üzerinde kaydırды, yanına birkaç peçete attı ve kollarını kavuşturdu. "Ye."

"Düğüne geri dönmem gerek," dedi Amelia, ama gözleri tarçınlı çörekteydi.

"Ye. Bir şey yemeden sana pasta vermeyeceğim."

Amelia'nın somurtkanlığı geri dönmüştü ve gözlerini çörekten kaldırıp Camilla'ya sert bir bakış attı. Leo tabağı aldı ve onun dikkatini buharlı tatlıya geri çekti. Bir masaya doğru yürüdü, tabağı masaya koydu ve bir sandalye çekti. Amelia ona, sonra Camilla'ya baktı ve yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! Yiyacağım!"

"Gitmeden önce ona bir kahve yap," dedi Camilla Ben'e. "Sen." Leo'yu işaret etti. "Hepsini yediğinden emin ol."

"Bu benim kafam kadar büyük!" "En azından yarısını."

Amelia homurdandı, ama sandalyeye kaydı ve tarçınlı çörekten bir parça kopardı. Yumuşak, buharlı hamur diline değdiğinde, Leo'nun kasıklarını sıkıştıran bir ses çıkardı. Kirpikleri kapanarak gözlerini kapattı ve koltuğuna çöktü, yüzünde o kadar büyük bir mutlulukla çığniyordu ki Leo, onun geçici olarak mevcut varlık düzleminden ayrıldığını düşündü.

Leo yavaşça hareket ederek karşısına oturdu ve yutkunurken yanaklarının pembeye dönmesini izledi. Aşağıya akan kanı görmezden gelmeye çalıştı, Amelia'nın yüzündeki ecstasy ifadesinden gözlerini ayırmaya çalıştı. Gözleri hala kapalı olan Amelia, parmak uçlarını tek tek yaladı, sonra sonunda gözlerini açtı ve tekrar tarçınlı çöreğe uzandı.

Kalbi çarpan Leo, Amelia'nın hamuru tekrar ağzına götürmesini izledi, bir lokma daha yutarken yüzünde aynı orgazmik ifade yayıldı. O ifadeyi kendi elleriyle Amelia'nın yüzüne koymak istiyordu. Buna can atıyordu. *Amelia'yı*, önüne konulan bir tatlı gibi yemek istiyordu. Amelia'nın o kadar nefret ettiği elbisesini vücudundan çıkarmak ve cildinin her gizli köşesini tatmak istiyordu.

"Çok lezzetli," dedi Amelia, daha önce hiç duymadığı rüya gibi bir sesle. Sonra gözlerini kırptı ve kendine geldi, Leo'nun bakışlarıyla buluştu. Boğazını temizledi ve dikleşti, tabağı ona doğru itti. "Sen de tatmalısın. Camilla kadar iyi pişiren kimse yok."

Leo, Amelia'dan o tarçınlı çöreğin bir kırıntısını bile almak istemiyordu, çünkü bu, yüzünde zevk dolu bir ifadeyle yiyebileceği bir lokma daha az demektir.

Bir fincan, önündeki masaya düşerken tıkırdadı. Amelia irkildi, yüzü kızardı. "Teşekkürler, Ben."

"Başka bir şey ister misin?"

Kafasını salladı, sonra onun espresso makinesine doğru yürüdüğünü izledi. Leo kaşlarını çatı, sonra kendine bir parça tarçınlı çörek kopardı. Bu, Amelia'nın bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde, kirli, utanç verici bir tatmin hissetti. *Doğru*, diye düşündü. *Gözlerini benden ayırma. Ondan değil.*

Amelia, Ben'in bir ısırık almasını izledi ve bekleyişle kaşlarını kaldırdı.

Tarçın, şeker, tereyağı ve yumuşak hamur, ağzını cennetin tadı ile doldurdu. Şaşkın bir homurtu çıkardı, bu da Amelia'yı gülümsetti. Yüzündeki ifadeyle yaramaz bir cin gibi görünüyordu, onu yasak bir ziyafete katılmaya ikna eden bir peri. O çoktan mahvolmuştu.

"Harika olduğunu söylemiştim," dedi ve kendisi için bir parça hamur kopardı.

"Ben çıkıyorum!" Ben masanın arkasındaki Camilla'ya el salladı, sonra bakışlarını Amelia'ya çevirdi. "Görüşürüz, Melia."

Amelia çiğnerken el salladı, yanakları yine pembeye döndü. Leo kaşlarını çatı.

Neden sıksa bir kahve satıcısı onu bu kadar utandırıyor?

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Leo sandalyesine yaslandı. "Ondan hoşlanıyor musun, yoksa?"

"Ne?" Amelia gözlerini tarçınlı çörekten ayırmadı.

"Şu adam. Ben."

Amelia sonunda ona baktı ve gözlerini devirdi. "Senin neyin var ki?"

Bu evet anlamına geliyordu, bu da kıskançlığın bir sıcaklık dalgası halinde içini kaplamasına neden oldu. Saldırıya karşı yumruklarını sıkarak Leo kontrollü bir nefes aldı. Sonra uzuvlarını gevşetip omuz silkti. Amelia haklıydı, ne önemi vardı ki? Maggie Darcy'nin küçük kız kardeşinin peşinden koşamazdı. Maggie onu öldürmezse Emory öldürürdü.

Leo, kendisinin nasıl bir adam olduğunu biliyordu ve kazandığı ünü asla silemeyeceğini de biliyordu. Amelia Darcy onun için çok, çok fazlaydı.

"Neden ona çıkma teklif etmedin?"

Amelia burun kıvırdı. "Lütfen."

"Ne?"

Dilini şaklattı. "Tabii. Çünkü *bu* çok iyi sonuçlanırdı."

Kafa karışıklığı, Leo'nun kıskançlığını bir anlığına gölgede bıraktı. "Bu ne demek oluyor? Neden iyi gitmesin ki?"

"Alo? Bana bakar mısın?"

Leo baktı. Hala Ben gibi bir erkeğin ilgisini çekmemesi için bir neden göremiyordu, çünkü Leo'nun gözünde Amelia bir tanrıça gibi görünüyordu. Özellikle kaşlarını çattığı huysuz küçük kaşlarını çok seviyordu. "Bana gayet iyi görünüyorsun," dedi sert bir sesle.

"Ne kadar gurur verici," dedi Amelia ciddi bir ifadeyle. "Ben, her kadın gibi, 'güzel' olarak adlandırılmayı arzuluyorum."

Sonra gözleri tekrar tarçınlı çöreğe düştü ve yüzündeki ifade açıldı. Amelia ona yaramaz bir bakış attı ve masanın kenarındaki kutudan bir bıçak ve çatal aldı. "Büyük bir günah işleyeceğim," diye itiraf etti, gözleri parıldayarak, "ve bunun için bana laf etmeni istemiyorum."

Leo, Amelia'nın tarçınlı çöreğin kıvrımlarının çoğunu dikkatlice kesip, sanki üçlü bypass ameliyatı yapan bir cerrah gibi çatal bıçakla açmasını izledi. Çöreğin yapışkan ortası kendini ona sundu ve Amelia çatalı kullanarak ortadaki kıvrımı yuvasından çıkardı.

"En iyi kısmı bu," diye açıkladı ve sonra bütün parçayı ağzına attı. Dudaklarının köşesine şekerleme damladı, ama Amelia kendi kişisel tarçın aromalı cennetinde o kadar derinlere dalmıştı ki bunu fark etmedi. Leo, boğazından çıkan küçük inlemeleri dinledi ve büyülenmiş bir şekilde oturdu, gözlerini ondan ayıramadı.

O, duygularını saklayamayan bir kadındı. Sinir, öfke, coşku... hepsi yüzünde yazılıydı. Denese bile düşüncelerini saklayamazdı. Günün her saati bir maskenin arkasına saklanan Leo gibi bir adam için bu manzara neredeyse dayanılmazdı. İçinde bir çekişme hissetti ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Gözlerini açmasını istedi. Ona baktığında yüzünde düşmanlıktan başka bir şey görmek istedi. Onu güldürmek istedi.

Dudaklarının köşesindeki küçük beyaz krema lekesi onu çağırıyordu. Kendini durduramadan, eli yukarı doğru hareket etti, parmakları kızın yumuşak ipeksi yanağında kaydı. Dokunmasıyla şaşkın gözler açıldı, ama Leo çok derine dalmıştı ki umursamadı. Başparmağıyla kızın dudağındaki kremayı sildi, bu da Leo'ya Amelia'nın dudaklarının öpülmek için ne kadar yumuşak olabileceğine dair en ufak bir ipucu verdi.

O başparmağını kendi ağzına götürdüğünde, kadın ona gözlerini kocaman açarak baktı ve bakışlarında öfke ya da kızgınlık yoktu; onunki kadar şiddetli ve öfkeli bir şehvet vardı.

Ve tam o anda fırın kapısının çanlarının çınladığını duydu, bir saniye sonra da gür bir erkek sesi kulağına ulaştı.

"St. James!" patronu Fred Goodhew arkasında bağırdı. "Onu artık bizden saklayamazsın." Neşeli bir kahkaha. Leo'nun sırtına bir tokat, ardından omuzlarını sıkıca kavradı. Fred, omzunu sıkarken Leo'yu salladı ve keyifle kıkırdadı.

Leo başparmağını ağzından çıkardı, tarçın ve kremanın tatlı tadı dilinde mide bulandırıcı bir tada dönüştü. Masasının yanında duran orta yaşlı adama baktı. Fred Goodhew, emekli bir futbolcu gibi yapılıydı: sağlam, ama yaşla birlikte yumuşamış. Tuz ve biber saçları şakaklarından hafifçe çekilmişti ve temiz tıraşlı yüzü, yıllarca güneş, rüzgar ve zorlu yaşamın izlerini taşıyordu. Lüks parti planlama imparatorluğunun başında olan bir milyardere yakışır şekilde, kusursuz giyinmişti.

Adam sürekli gülümsüyordu, ama aptallara tahammülü yoktu. Ve Leo çok, çok büyük bir aptaldı.

Fred, yaklaşan bir arabanın kaputuna *çarpacakmış* gibi görünen Amelia'ya bakıyordu. Fred'in yanında, genç bir kadın onun kalın koluna tutunmuş, Leo ve Amelia'ya gülümsüyordu. Kestane rengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve tasarımcı elbisesi sanki onun için yapılmış gibi duruyordu, ki kime tutunduğunu düşünürsek, muhtemelen öyleydi. Sol kolu, çantasıyla tam olarak uyumlu parlak pembe bir alçıdaydı ve aynı renkteki bir askıyla tutuluyordu.

Patronunun sırtına attığı bir başka şaplak Leo'yu öne doğru salladı.

"Ee?" diye sordu Fred. "Bizi nişanlıyla tanıştırmayacak mısın?"

DÖRT

NE?

Amelia'nın ağzındaki tarçınlı çörek yapışkan bir maddeye dönüştü. Damaklarına yapıştı ve dilini kapladı, Camilla'nın yarattığı şeye hiç benzeyen, hareket ettirilemeyen bir madde. Amelia'nın ağzını dolduran hamurdan daha yumuşak bir şeye dönüşen beton. Masalarının üzerinde duran çifti izledi, sonra şaşkın bakışlarını Leo'ya çevirdi ve onun, adamın açıkça saçma varsayımını düzeltmesini bekledi.

Nişanlısı. Doğru.

Amelia tekrar çiğnemeye başladı, ama Leo hala hiçbir şey söylemiyordu. Ona önemli bir şey söylemek istermiş gibi gözlerine baktı. Ne olduğunu Amelia bilmiyordu. Leo'nun dokunduğu yanağı hala karıncalanıyordu, bu da ağzındaki engel ortadan kalktıktan sonra halletmesi gereken bir başka şeydi.

Dişlerini gıcırdatarak Leo'ya ölümcül bir bakış attı. En iyi, en agresif ölümcül bakışı. Leo'nun kaçıp saklanması iyi olurdu, çünkü bakışı çok güçlüydü.

Ama o kaçmadı. Saklanmadı.

Bunun yerine, Leo yüzüne geniş, çekici bir gülümseme çizdi ve elini uzatarak avucunu onun avucunun üzerine koydu. O geri çekilmek üzereyken parmaklarını sıktı, sonra parmaklarını dudaklarına götürdü. Sonra *elini öptü*. Ne... nasıl... kim?

Onun nesi vardı böyle?

"Bizi yakaladın," dedi Leo, dudaklarında hala o aptal, sahte gülümsemeyle. "Fred, bu Amelia. Amelia, Fred."

Hala kış için fındık depolayan bir sincap gibi görünen Amelia, hayatı buna bağılıymış gibi çiğnedi ve sonunda yuttu, ama...

"Amelia!" Fred, etli ellerini omuzlarına koydu ve her iki yanağına da yüksek sesle öpücük kondurdu. "Seninle tanışmanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

Samimi bir şekilde gülümsedi ve başını Leo'ya doğru eğdi. "Bu adam seni o kadar uzun süre sakladı ki, var olmadığını sandım!" Kaşlarını çatı. "Ama adının Cat olduğunu sanıyordum... Kitty... şey..."

"Sahne adı," diye Leo nazikçe açıkladı.

Sahne adı mı? Amelia hangi dünyada yaşıyordu? Neler oluyordu böyle?

Fred, bu aptalca açıklamayı kabul etmiş gibi başını salladı.

Cevap vermek için ağzını açtı, ama ağzından çıkan tek şey öfkeli bir ciyaklamaydı. Sincap dönüşümü o kadar ileri gitmişti ki, artık sesi de bir sincap gibi çıkıyordu.

"Kişisel hayatımı ve profesyonel hayatımı ayrı tutmayı seviyoruz," diye araya girdi Leo, Amelia dilini bulamadan. "Bu bizim için işe yarıyor."

Amelia ona öfkeyle baktı. "Dur. Hayır. Ben..."

"Umarım tatil için buradasındır," diye araya girdi Fred, koyu kahverengi gözlerini ona dikerek. Bakışları onun kıyafetini, sonra Leo'nun kıyafetini süzdü ve parmaklarını şıklattı. "Düğün. Tabii ki. Ama şirketimizin tatili için şehirde kalacaksın, değil mi?"

Amelia, Leo St. James'in sahte nişanlısı rolünü oynayarak şirketin tatiline gitmektense, Stirling saat kulesinden atlayıp intihar etmeyi tercih ederdi.

"Ne kadar da kaba davranıyorum!" Fred, yanındaki kadına kolunu doladı ve yüzündeki ifade yumuşadı. "Artık benim de bir nişanlım var. Leo, Amelia, bu benim hayatımın aşkı Nadia. Gerçi ona evlenme teklifimi kabul ettirmek kolay olmadı."

Nadia güldü. "Benim suçum yoktu!" Çantasını kaydırdı ve minik bir köpeğin altın rengi kafası dışarı çıktı. Nadia, yumuşak bir sesle konuşarak köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bu küçük canavarın suçu, değil mi?"

"Butter bana karşı hislerini çok açık bir şekilde gösterdi," diye ekledi Fred alaycı bir şekilde. "En azından alçı birkaç hafta içinde çıkacak."

Amelia onları izlerken, bu durumdan kurtulmanın yollarını düşünerek kafası karışmıştı. Ama Maggie'nin pastasını almadan bunu yapamazdı.

Leo da yardımcı olmuyordu. Sadece çifte gülümsedi ve "Alçı mı?" diye sordu. "Oh, Fred evlenme teklif ettiğinde Butter da bizimleydi tabii ki," diye açıkladı Nadia

açıklamaya başladı. "Fred diz çöktü, güneş batıyordu ve her şey çok mükemmeldi."

"Sincap gelene kadar," diye cevapladı Fred karamsar bir şekilde.

Nadia dilini şıklattı. "Kabul etmelisin Fred, Butter'ın bu kadar iyi hareket ettiğini görmek çok güzeldi! Ameliyatından beri bu kadar aktif olmamıştı."

"Tasma iki parmağını kırdı, bebeğim."

"Evet, ama Butter çok hızlıydı. Değil mi, tatlım? Bacağın artık hiç rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Sonra düştün ve kolunu kırdın," diye devam etti Fred. "Acil serviste teklif mektubunu bitirmek zorunda kaldım."

Nadia güldü. "Evet dedim, değil mi?"

Fred elini Nadia'nın sırtına koydu ve şakağına öptü. "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptın. Onlara yüzüğü göster, bebeğim."

Nadia sağ elini onlara doğru uzattı ve Fred'e aşk dolu gözlerle baktı. Yüzük parmağından kayarak eklemine hafifçe çarptı ve Nadia onu saygıyla parmaklarıyla yerine yerleştirdi. "Fred, en sevdiğim Birkin çantama uyması için bu canlı pembe elması seçti." Vurgulamak için Hermès çantasını kaldırdı, sonra Amelia'ya gülümsedi. "Alçı çıkarılana kadar sağ elime takmaya karar verdim. O zamana kadar takmamayı düşünemedim. Fred'in mükemmel bir seçim yaptığını düşünmüyor musun?"

Amelia, Nadia'nın parmağındaki kocaman pembe taşın, koluna dikkatsizce asılı duran çantaya bakışını kaydırды. İkisi de parlak pembeydi. O çantanın, arabasından daha değerli olduğunu biliyordu. Muhtemelen on arabasından daha değerliydi ve Nadia onu köpeğini taşımak için kullanıyordu.

"Mükemmel bir seçim yaptın," diye tekrarladı robot gibi, beyni bu durumdan kurtulmanın bir yolunu ararken.

Gerçek. Bu durumdan kurtulmak için tek gereken gerçektir. Leo elbette küçük düşecekti, ama bu onu neden ilgilendirsin ki? Onu bu karmaşaya sokan Leo'ydu. Küçük düşmeyi hak etmişti! Kendini ne sanıyordu?

Derin bir nefes aldı. "Dinle. Nedenini bilmiyorum ama..."

"Ama yüzüğün nerede?" diye bağırdı Nadia, Amelia'nın sol elini tutarak. Elini çekerek Leo'ya doğru uzattı. "Açıklayın bayım." "Evet," diye kesti Amelia. "Açıklayın bayım."

"Temizleniyor," diye yalan söyledi Leo, Amelia'nın elini Nadia'nın elinden çekip bir kez daha parmaklarına dudaklarını bastırdı.

Onun lanet parmağıyla Amelia'nın dudaklarını okşadığından beri olan her şeye rağmen, son birkaç dakikada söylediği tüm yalanlara rağmen, Leo'nun dudaklarının tenine dokunması hala onu tamamen hareketsiz hale getiriyordu. Leo, sanki dokunuşunun Amelia'nın beyninde yarattığı etkiyi tam olarak biliyormuşçasına, gözlerini Amelia'nın gözlerine dikip parmak eklemlerine dudaklarını sürtüncce, Amelia'nın karnı sıcaklıkla doldu.

Amelia'nın bilincinin derinliklerinde bir yerde öfke patladı, ama o, elinin arkasına bir öpücük kondurup parmaklarını avucuna sıkıştırarak ona yumuşak bir gülümseme verirken, vücudu hala donmuş halde kaldı.

Bu adam... Bu adam *kontrolden çıkmıştı!* Onun sorunu neydi? Amelia ona sert bir bakış attı, ama onun tek tepkisi parlak yeşil gözlerinde bir ısıltı oldu.

"Harika bir dört gün planladık," dedi Fred, "ve tüm ekip sonunda St. James'in gizemli nişanlısıyla tanışmaktan mutluluk duyacak. Sen de tabii ki orada olacaksın."

"Tabii ki," diye araya girdi Leo, tam da Amelia "Hayır" derken.

Fred, Leo'nun omzuna hafifçe vurdu, sonra kolunu nişanlısının beline doladı. "Sizi iki aşk kuşunu baş başa bırakalım," dedi ve tezgaha doğru yöneldi. Amelia arkasını döndü ve Camilla'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı, ama fırıncı, Fred ve Nadia'nın siparişini almak için dudaklarına profesyonel bir gülümseme kondurmak zorunda kaldı. Camilla bunun ne kadarını görmüştü? Muhtemelen hepsini, bu da Amelia'nın kız kardeşinin düğünü biter bitmez bir sorgulama geleceği anlamına geliyordu.

"O da neydi öyle?" diye tısladı Amelia.

"Oh, pasta geldi," dedi Leo sakın bir şekilde ve Maggie ile Emory'nin düğün pastasını taşıyan uzun karton kutuyu almak için ayağa kalktı.

"Dikkatli sür!" diye bağırdı Camilla, sonra Amelia'ya "*Bunu yakında konuşacağız*" diyen bir bakış attı.

Ve konuşacaklardı. Amelia, pastanın üst katlarını destekleyen çubuklardan biriyle Leo'nun bağırsaklarını deşer deşmez ona her şeyi anlatacaktı.

"Çarşamba günü görüşürüz!" diye seslendi Nadia, parmaklarını sallayarak. "Dinlenme çok eğlenceli olacak." Parmaklarını pastanenin parlak ışıkları altında eğerek yüzüğüne baktı, sonra Amelia'ya tekrar parmağını salladı. "Yüzüklerimizi karşılaştırabiliriz!"

Köpek vurgu yapmak için havladı, sonra çantanın içine geri kayboldu.

"Ha," Amelia boğazını sıkıan öfkeyi bastırarak dedi.

Yakın gelecekte onu bekleyen kanlı ölümden habersiz olan Leo, büyük karton kutuyu nazik ellerle tuttu ve "Kapıyı tutar mısın, tatlım?" diye sordu.

Tatlım. Amelia, Leo St. James'in başına Maggie'nin düğün pastasını devirmemesi gerektiğini kendine hatırlattı, bunu hak etse bile. Kapıyı açıp onun için tuttu, sonra arabasının arka koltuğuna yöneldi.

Kutuyu emniyet kemeriyle sabitledi, sonra kapıyı nazikçe kapattı ve Leo'ya döndü.

"Burada olmaz," dedi Leo, başını fırın pencerelerine doğru eğerek. "Görürler."

"Oh, görmelerini istemeyiz, değil mi?" Amelia alaycı bir şekilde dedi. "Ama dur. Umurunda değil!" Kolunu pastaneye doğru uzattı. "*O da* neydi öyle?"

"Gerçekten düğüne geri dönmeliyiz. Maggie ve Emory muhtemelen şu anda resepsiyonadırlar."

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Şimdi bana kendini açıklayacaksın."

Ama Leo arabanın etrafında dolaşıyor ve sürücü tarafını açıyordu, bu da demek oluyor ki

—
"Anahtarlarımı nasıl aldın?"

Ona bir gülümseme attı ve direksiyonun başına geçti. Amelia ağzı açık kaldı ve

kaynayan öfkesi sonunda patladı. Yolcu kapısını açtı ve menteşeler protesto edencesine gıcırdadı. Koltuğuna oturdu ve ona öfkeyle baktı, dişlerinin arasından nefes alırken nefesi ısıklık çaldı. Aklında söylemek istediği o kadar çok kelime vardı ki, hiçbirini ağzından çıkamadı. Onun aptal mor papyonuna baktı ve fırsatı varken onu boğazlamış olmayı diledi.

"Sen..."

Leo onun bakışlarını karşıladı, sonra gözlerini yüzünün her yerine gezdirdi. "Öfkelendiğinde çok güzelsin," dedi yumuşak bir sesle, sonra sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi boğazını temizledi.

Ve... şey...

Ugh!

"*Değilim.*"

Leo kaşlarını kaldırdı ve bakışları bir kez daha kadınlıkla buluştu. "Tartışmak istediğin şey bu mu? Kızgınken güzel olmadığını mı?"

"Birçok şey hakkında tartışmak istiyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Mesela, az önce orada ne oldu?"

"Gerçekten geri dönmeliyiz. Pasta..."

"Oh, beni rahat bırak." Amelia koltuğunda döndü ve ellerini dizlerine koydu, sonra yüzüne vurmak için kaldırdı. Sanki bir dev onu ayak bileklerinden tutup bir kumbarayı sallıyormuş gibi hissetti, beyninin kulaklarından altın sikkeler halinde dökülmesini umuyordu. Düşüncelerini toparlayamıyordu.

Ama pastayı otele götürmeleri gerekiyordu. Leo, Amelia'nın emniyet kemeri takılana kadar bekledi, sonra yavaşça yola çıktı.

"Pastaya göz kulak ol," diye emretti, sanki bu onun arabası ve pastasıymış gibi. Kibirli pislik herif. Argh!

Amelia dişlerini sıktı ve arka koltuğa baktı, çünkü her şeye rağmen Maggie'nin düğün pastasını mahvetmek istemiyordu. Pasta güvenliydi ve Stirling'in bu tarafını şehrin merkezine bağlayan köprüye çıkan ilk virajı sorunsuz geçti.

Arka koltuğa uzanıp karton kutunun üzerine elini koyan Amelia, birkaç derin nefes aldı. Bu kadar değerli bir yük taşırken Leo'yu kızdırmak istemiyordu, bu yüzden otelin otoparkına girip Leo motoru kapatana kadar sessiz kalmaya zorladı kendini.

Sonra Amelia, arka koltuktaki karton kutudan elini çekti ve parmaklarını kucağında birbirine bağladı. Uzun ve derin bir nefes aldı.

"Açıklayabilirim," dedi Leo sessizce.

Gözlerini kırıp bir nefes daha aldı, öfkesi onu ele geçirip emniyet kemerini boğazına dolamadan önce, ki bu tam da hak ettiği şeydi. "Lütfen," diye cevapladı sonunda nazikçe. "Bu harika olur. Ne zaman istersen." Vurgu yapmak için elini dikkatsizce salladı, umarak onun derisinden sızan alaycı ve acı dolu sözleri koklayabileceğini.

Leo, mükemmel saç kesimini eliyle tararken omuzları düştü, ama Amelia hiç acımadı. Hayır, onu bu kadar kolay affetmeyecekti. Bu adam, onunla nişanlıymış gibi davranmıştı! Patronuna yalan söylemişti!

En kötüsü de, Amelia garip bir şekilde aşağılanmış hissediyordu. Bu bir şaka mıydı? Bir oyun mu? Leo gibi bir adam asla Amelia ile birlikte olmak için bu kadar alçalmazdı. Amelia'nın hiçbir çekiciliği yoktu. Günlerini bilgisayar ekranının arkasında, saatlerce verileri sıralayarak geçiriyordu. Yatakta berbat olduğu konusunda güvenilir kaynaklardan bilgi almıştı ve ilk bir iki seferden sonra seks için yalvaran başka bir erkek de bu teoriyi çürütmemişti.

Eski sevgilisi *çok* net olmuştu. Yatak odasındaki becerileri berbat durumdaydı ve denediği hiçbir şey bir iyileşme sağlamamıştı. Yanında oturan adam, onunla yatmak için can atan o kadar çok kadın vardı ki, üniversitedeki tüm kızlara klamidy bulaştırdığı iddia ediliyordu ve o, kendi becerilerinin berbatın da ötesinde bir yerde olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama ağlamayacaktı. Asla. Leo'ya bu zevki tattırmayacaktı. Eğer bu hastalıklı bir şakaysa, onu hiç etkilemeyecekti.

"Neredeyse bir yıldır işyerindeki herkese nişanlı olduğumu söylüyorum," diye itiraf etti Leo sessizce. Arabanın motoru soğurken tıklayıp tıkırdadı ve onun sözlerinin ardından gelen sessizliği doldurdu. Leo bir nefes verdi ve Amelia'nın bakışlarına karşılık verdi. "Bu *olay...* böyle *bir şeye* dönüştü. Herkes bu konuya takıntılı hale geldi ve ben ne kadar kaçmaya çalışırsam, onlar o kadar kim olduğunu bulmaya çalıştı. Fred ve iş arkadaşlarım beni nişanlımı iş etkinliklerine getirmem için ikna etmeye çalıştı, ben de davetleri reddettim. Bu hafta yıllık iş gezisi var ve Fred bana gerçekten baskı yapıyordu. Ortaklar her zaman davet edilir, bu yüzden bahanem olmadığını söyledi."

"Yani çözümün ona yalan söylemek miydi? Çarşamba günü gelmezsem ne olacak?"

Yüzünü ovuşturdu, sonra ellerini direksiyonun üzerine bıraktı. Bu, Amelia'ya, onun bir şekilde araba anahtarlarını çaldığını ve arabasını sürdüğünü hatırlattı. Yine de, itiraf etmek zorundaydı ki, o direksiyon başındayken pastanın hayatta kalma şansı daha yüksekti. O kötü bir sürücü değildi, ama o direksiyon başındayken yolculuk kesinlikle daha sorunsuz geçiyordu.

Ama mesele bu değildi!

Mesele, onun kibirli, yalancı bir piç olmasıydı ve Amelia onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Panikledim," dedi Leo. "O tam oradaydı ve ben de senin yüzüne dokunuyordum, eğer sen benim gizemli nişanlım olmasaydın, onu aldatıyormuşum gibi görünebilirdi. Zaten herkes benim bir tür kadın düşkün olduğumu düşünüyor..."

"Pestilence," dedi Amelia, sonra dudaklarını sıkıca kapattı.

Leo'nun dudaklarından çıkan acı kahkaha korkunç bir sestti. Başını koltuğun başlığına yasladı. Yumuşak bir sesle çarptı. "Evet. Bunu duymuş muydun acaba diye merak ettim."

"Yani doğru mu?"

Leo'nun bakışları kapandı ve dudakları cilveli bir gülümsemeye dönüştü. "Hepsi doğru, tatlım. Ben de diğerleri kadar kötüyüm."

Amelia gözlerini devirdi ve kapıya uzandı. Orada oturup bunu dinlemeyecekti. Bu, kendine acımaya çok benziyordu. Leo'nun üniversitede ne tür bir ünü olduğu, onu ilgilendirmiyordu. İkisi de artık otuzlu yaşlarındaydı ve ayrıca, otele

Maggie ve Emory'nin düğününü kutlamaları gerekiyordu. Bütün bu durum saçmalıktı ve onunla hiçbir ilgisi yoktu. İşte bu kadar. Son.

Ama arabadan çıkamadan, Leo'nun eli bacağına düştü. Eliyle bacağını hafifçe sıktığında, o sıcaklık onu dondu. "Amelia..." Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi ve sonunda onun gözlerine baktı. Gözlerinde acı, panik ya da onun anlayamadığı daha derin ve eski bir şey vardı. "Benimle tatile gel."

Sesi fısıltı gibi çıkmıştı, ama Amelia'yı o kadar çok irkiltti ki, bağırmış gibi olmuştu. Elini uyluğundan çekip arabadan çıktı. "Kesinlikle olmaz," dedi açık kapıya doğru, sonra kapıyı çarptı.

Başka bir kapı açıldı ve Leo'nun aptalca güzel kafası diğer tarafta belirdi. "Lütfen."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Hayır!" "Sana para veririm."

"Senin parana ihtiyacım yok." İşleri nihayet geçinebileceği kadar gelir getiriyordu ve bu noktaya gelmek için son aylarda ve yıllarda sayısız uykusuz gece geçirmişti. Hiçbir şey için başkasına güvenmek zorunda değildi ve bu durumdan memnundu. Hayatında sadece bir erkeğe güvenmişti ve o da onu paramparça etmişti. Bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti; ne maddi, ne duygusal, ne de başka bir şekilde.

"Ben... Ben..." Leo, sanki otoparkta bir yerde doğru teklifi bulabilecekmiş gibi etrafına bakındı. Omuzlarını düşürdü ve tekrar onun gözlerine baktı.

"Pastayı al," dedi Amelia, o başka bir şey söylemeden önce. "Ve bana araba anahtarlarımı ver."

Leo uzun bir süre onun bakışlarını karşıladı, çenesi kararlılıkla sertleşti. Bu aptalca planı ona gerçekten kabul ettirmek niyetindeydi. Eh, önünde uzun bir yol vardı. Amelia kimsenin nişanlısı gibi davranmayacaktı. Hiçbir para onu ikna edemezdi. Ne parlak yeşil gözler, ne çekici eller, ne de parmak eklemlerine öpücükler.

Asla, mümkün değil.

İçeri girdiler ve pastayı otelin mutfağında bıraktılar. Konuklar hala lobi barında toplanmışlardı ve Amelia mesajlarını kontrol etti. Kız kardeşi geri dönüyordu, bu yüzden Maggie ve Emory'nin görkemli girişi için herkesi balo salonuna götürme zamanı gelmişti.

Tanrıya şükür. Bu, ona meşgul gibi davranıp az önce olanları unutmak için bir bahane verdi. Nedimeler yüksek masalardan birinde toplanmışlardı ve dördü birlikte herkesi nazikçe balo salonuna yönlendirmeye başladılar.

Leo onu bir an izledi ve Amelia, onun bakışlarını, parmağının dudaklarında hissettiği dokunuş kadar yoğun bir şekilde hissetti. İçindeki küçük, asi bir parça, iş toplantısına katılması karşılığında ondan ne elde edebileceğini merak etti. O parçası, belki aralarında bir şeyler olduğunu fısıldadı. Belki o da onun kadar heyecanlanmıştı. Belki...

Dönen düşünceleri bastırdı ve onları boşluğa sürdü. Leo St. James kadar çekici ve karşı konulmaz bir adam, istediği kadını seçebilirdi. Biraz fazla bağımsız ve çekici olamayacak kadar inatçı, cinsiyetsiz bir harpiyi seçmezdi. Erkeklerin egolarını okşamakta açıkça yetersizdi ve Leo'nun egosu sonsuz ilgi gerektiriyor gibi görünüyordu.

Ondan bunu alamayacaktı.

Ama Amelia balo salonuna girerken, omzunun üzerinden bakıp onun yeşim rengi bakışlarıyla karşılaştı. Bir şeyi biliyordu: Leo, onu şirketinin tatiline götürme umudunu hiç bırakmamıştı. Hiç de bile.

BEŞ

KONUŞMALAR, yemek, dans, mutluluk... Leo için hepsi çok fazlaydı. Kendini, odanın önündeki uzun masadan baş nedimenin sandalyesine bakarken buldu. O, onu o kadar tamamen görmezden geliyordu ki, neredeyse etkileyiciydi.

Daha da etkileyici olan, törenin gidişatını yönetme şekliydi; ara sıra tabletine bakıyor ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için odanın içinde koşturuyordu.

Maggie ve Emory onu yeterince takdir etmediler. Düğünleri mükemmeldi ve Leo bunun nedeninin Amelia'nın bir an bile çalışmayı bırakmaması olduğunu gördü. Yemeğini bile yemedi. Garson, dokunulmamış yemeği, pasta kesimi devam edebilsin diye hemen götürdü. Pasta kesimi bittiğinde, Amelia barda, ihtiyaçları olan her şeyin hazır olduğundan emin olmak için uğraşüyor, limonların azaldığını fark edince yeni limonların teslimatını organize ediyordu. Bir dakika sonra, onu DJ'in masasının yanında, elinde güvenilir tabletiyle derin bir sohbete dalmış olarak gördü.

"Dikkatli ol," dedi Marlon'un derin sesi Leo'nun arkasından.

Leo arkasını döndü ve kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Amelia Darcy senin kadınlarından biri değil, Leo."

"Kadınlarımdan biri mi?" diye tekrarladı, geriye doğru eğilerek. "Bu ne demek şimdi?"

Marlon kalın, koyu kaşlarının altından onu inceledi. Uzun bir nefes aldı ve yanağındaki sakalları ovuşturdu, sonunda geniş omuzlarını silkti. Leo'dan birkaç santim daha uzun olan Marlon, "karanlık ve düşünceli" kavramını başka bir boyuta taşıyordu. "Emory, yeni baldızına dokunursan hoşuna gitmez."

Leo, balo salonunun diğer ucunda en iyi arkadaşının bir teyzeyle derin bir sohbete dalmış olduğunu gördü. Kaşlarını çatı. "Kimseye dokunmuyorum

kimseye dokunmayacağım."

"Bunu düşünüyorsun."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Amelia'nın lobide koşarak geçtiğini gördüğünde, hiç bu kadar hızlı bir odadan çıktığını görmemiştim."

"Biliyor musun? Bu konuyu yeterince dinledim." Leo kardeşinin yanından geçmek istedi, ama Marlon elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"Leo, haklı olduğumu biliyorsun. Amelia, bir otelin merdiven boşluğunda hızlıca sevişmekten daha iyisini hak ediyor."

Leo'nun boğazı utançla yandı, çünkü Marlon onu herkesten daha iyi tanıyordu. Kaç tane etkinlikte merdiven boşluğunda, dolapta ya da otel odasında son bulmuştu? Leo'nun Amelia'ya bir sonraki avıymış gibi bakması olasılık dışı değildi.

Ama o *öyle değildi*. Onu karanlık bir köşeye sürükleyip...

Tamam. Bu bir yalandı. Onu kesinlikle karanlık bir köşeye sürüklemek ve istediğini yapmak istiyordu, ama bu farklıydı. O istiyordu...

Ne istediğini bilmiyordu! Amelia'nın, onun çıkardığı küçük sesleri duyabileceği bir yerde başka bir tarçınlı çörek yemesini istiyordu. Sonunda onu güldürmek istiyordu. Ona her baktığında cildinde dayanılmaz bir kaşıntı hissediyordu ve bunu gideren tek şey, onun bakışlarıyla karşılaşmasıydı.

Onda bir sorun vardı.

"Onunla yatmayacağım," diye Marlon'a homurdandı.

Marlon, Leo'nun omzundan elini çekti ve çenesini eğdi. "İyi."

"Ben hayvan değilim."

"Tartışmalı."

"Siktir git, Marlon."

Marlon güldü, sonra kardeşinin sırtına bir şaplak attı. "Sadece aklının başında olduğundan emin olmak istedim."

"Evet, evet," diye homurdandı Leo, sonra tatlı masasına doğru yürüdü Amelia'nın durduğu odanın köşesinden uzaklaşarak.

Çünkü Marlon haklıydı. Leo'nun ünü hak edilmişti ve Amelia gibi bir kadını ne kadar hak ettiğini çok iyi biliyordu: hiç hak etmiyordu.

Onun tarafından çekici bulunması ve ilgisini çekmesi önemli değildi. O, sadece bedenini sunabilecek birinden daha iyisini hak ediyordu. Leo yatakta iyiydi, ama ilişki kurmak için uygun birisi değildi. Bunu defalarca öğrenmişti.

Uzun masalar kalın beyaz masa örtüleriyle örtülmüş ve her türlü tatlıyla doluydu. Kek çubukları, ısırik büyüklüğünde browniler, mini kekler, minik kremalı puflar, küçük krem brülée kavanozları ve birkaç güzel sunumlu meyve tepsisi vardı. Tatlıların çoğu bitmişti, ama Leo yine de bir tabak aldı ve masanın etrafında dolaşmaya başladı, birkaç seçkin meyve ve ortasından kesilmiş bir brownie aldı.

"Kenarları sevmeyen biriymişsin," dedi Amelia, yanına yaklaşarak kendisi için brownie'nin köşesinden bir parça kopardı.

Leo uzaklaşmalıydı, ama bunun yerine kendini ona dönmüş buldu. Tabagındaki yapışkan brownie'ye, sonra da onun çıtır çıtır köşe parçasını baktı. "Ben cahil değilim."

"Aynı fikirde değilim," dedi Amelia. "Sadece kültürsüz domuzlar ortadaki parçaları yer. Kenarlar hem lezzet hem de çiğneme açısından açıkça daha üstündür."

"Çiğnemek isteseydim, kurutulmuş et yerim."

Leo, gülümsemesini saklamak için dudaklarını büzdüğünü düşündü, sonra köşedeki brownie parçasından bir ısırik aldı. Bir an için yüzünde mutluluk belirdi ve Leo'nun penisine doğrudan etki eden o güzel seslerden birini çıkardı.

"Bunu gerçekten yememeliyim," dedi, parmaklarındaki kırıntıları silerek. "Ama çok açım."

"Akşam yemeğini yemedin."

Gözlerini ona dikerek bakışları keskinleşti. "Beni takip mi ediyordun?"

"Sadece görevini yapan bir nişanlıyım."

Amelia'nın omuzları bir santim düştü. Omzunun üzerinden bakıp, ince elini Leo'nun manşetinin hemen altındaki bileğine doladı. Cildi sıcak ve pürüzsüzdü ve Leo kendini odadan dışarı çıkmasına izin verdi.

Bu tam da Marlon'un uyardığı şeydi, ama Leo ne yapabilirdi ki? *Kız onu uzaklaştırıyordu.*

Tamam, bu zayıf bir bahaneydi. Her an onu bırakıp uzaklaşabilirdi, ama bunu yapmadan önce ölmeyi tercih ederdi.

Amelia boş bir koridorda durdu ve ona döndü. Onun bileğini bıraktı, kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısarak ona baktı. "Konuşmamız gerek

. Düşündüm de, ayrıldığımızda beni yeterince ciddiye almadığını düşünüyorum. Senin nişanlınmışım gibi davranmayacağım. Asla. Aslında, beni o duruma sokman çok adice bir davranış."

Leo, ne kadar boktan bir adam olduğunu bir kez daha hatırlatılmasına gerek yoktu. Marlon'un onu köşeye sıkıştırıp uyardığı neden de tam olarak buydu. Durum tersine olsaydı, o da aynı şeyi yapardı.

Elini saçlarında gezdirdi ve nefesini verdi, hala aralarında duran küçük tatlı tabağını tutuyordu. "Evet. Özür dilerim."

Amelia ona gözlerini kırptırdı, gri gözleri hafifçe büyüdü. Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve bir nefes verdi. "Anladım. İyi. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Düğünün geri kalanının tadını çıkar."

Onun uzaklaşmasını izledi, hala bileğinde onun dokunuşunun hayaletini hissediyordu.

Ertesi gün, Amelia saat yedide yataktan zorla kalktı ve parktaki bootcamp'e gitti. Sadece üç dakika geç kalmıştı, bu bir tür mucizeydi. Ayağı, aptal leylak rengi yüksek topuklu ayakkabılarından dolayı su toplardı ve vücudu maraton koşmuş gibi hissediyordu. Akı... Akı karmakarışık. Neyse ki Maggie onun tek kız kardeşi idi ve Amelia başka birinin büyük düğününü planlamanın cehennem azabını yaşamak zorunda kalmayacaktı. Asla.

Bootcamp eğitmeni, Chet adında iri yarı bir adam, geç kalmasının cezası olarak ona on sınav çektirdi, ki bu biraz aşırıydı, hak etmesine rağmen. Ama sınavları dizlerinin üzerinde yaptı, sonra Camilla ve arkadaşları Lucy'yi grubun arkasında buldu.

"Selam kızım," dedi Camilla, gülümseyerek. "Terlemeye hazır mısın?"

"Nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?" diye homurdandı Amelia. "Bu doğal değil."

"Bir fırın işletiyorum," diye cevapladı Camilla. "Sabah saat ikide kalkıp ekmek yapmaya başlıyorum. Bu benim öğle vaktim." Büyük bir ağırlık topunu aldı ve uykulu gözlü Lucy'ye attı, Lucy çarpmanın etkisiyle geriye sendeledi.

Tiz, keskin bir düdük sesi konuşmalarını böldü. "Tamam, bayanlar!" diye bağırdı Chet. "İki sıra oluşturalım. Ayı sürünmesiyle başlayacağız."

"Ayı pençesi mi?" Amelia umutla, yakındaki ağacın arkasına saklanmış olabilecek Camilla'nın fırın kutularından birini ararken sordu.

"Keşke," diye homurdandı Lucy, Camilla ise güldü.

Üçü egzersizi zorlukla tamamladıktan sonra çimlere yığıldılar. Bu, pazar, pazartesi, çarşamba ve cuma günleri haftada dört kez yaptıkları bir rutindi. Bu, açıkça Camilla'nın fikriydi. Çılgın kadın.

Yine de Amelia, antrenmanın sonunda her zaman kendini daha iyi hissedirdi. Bugün hariç. Bugün hala öfkeli ve dengesiz hissediyordu. Grubun geri kalanı parkın doğu ucunda park etmiş küçük kahve kamyonetinden kahve almak için uzaklaşırken, Camilla doğruldu ve avuç içlerine yaslandı.

"Ee," dedi, Amelia'ya kaşlarını kaldırarak. "Dün ne olduğunu bize anlatacak mısın?"

"Gerçekten Leo St. James ile randevuya mı çıktın?" Lucy yanına döndü, siyah saçları alnına yapışmıştı. "Onun büyük bir çapkın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Randevu değildi," dedi Amelia, istemeden biraz sert bir ses tonuyla. "Maggie'nin düğün pastasını almaya gitmiştik."

"Leo masanın üzerinden atlayıp Maggie'yi kaçırmaya hazırdı," diye araya girdi Camilla. "Sadece Fred Goodhew içeri girdi."

"Öyle değildi." Amelia'nın vücudu terlemişti. Ona gülümseyen arkadaşlarına somurtarak baktı. "Bana hiç ilgi duymuyor."

"Senin nişanlısı olduğunu söyledi."

"Ne?" Lucy gözlerini kocaman açarak doğruldu. "Ne zamandan beri?"

"Hiçbir zamandan beri! Yalan söyledi!" Amelia öfkeyle bağırdı, sonra baştan anlatmaya başladı. Düğünde koridorda yaşadığı olayı kızlara anlattığında, ikisinin de yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Acaba ne kadar ödemeye razı olur?" diye düşündü

Lucy. "Kes şunu," diye homurdandı Amelia. "Ben yapmıyorum."

"Keşke benim nişanlısı olduğumu söyleseydi," diye araya girdi Camilla. "Paraya ihtiyacım var."

Amelia yumuşak çimlerin üzerine çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı. Ağrısı vardı, yorgundu ve üç müşterisi, bu haftanın rakamlarıyla satış ve KPI panolarını güncellemesini bekliyordu. Kendi işini yürütmek tatmin ediciydi, ama bu kadar yorucu olacağını beklemiyordu. Arkadaşları onun üzerinde sohbet ederken, Amelia Emory'nin Maggie'ye bakışını hatırladı ve yalnız olduğunu fark etti.

Burada bile, sabah güneşinin cildini ısıttığını ve çiğli çimlerin sırtını gıdıkladığını hissederek, en yakın iki arkadaşı dokunacak kadar yakınında olmasına rağmen, Amelia

yine de yalnızdı. Mutlu olması gerekirdi; uğruna çalıştığı her şeye sahipti. Veri analizi işi, yaşamak için fazlasıyla yeterli para kazandırıyor ve güzel birikmiş parası da vardı. Başarmıştı.

Ama...

Fırındaki o an tekrar tekrar zihninde canlanıyordu — Leo'nun başparmağını dudaklarında gezdirdiği o birkaç saniye. Parmak uçlarını o noktaya götürdü, sanki kendi dokunuşu, Leo'nun eli dudaklarına değdiğinde cildinde alevlenen ateşi taklit edebilecekmiş gibi.

Evet, damarlarında zehir gibi yayılan yalnızlıktı. Zihninde yankılanan eski nakarat, ona sevilmemesi gerektiğini söyleyen tanıdık ses. Öpüşmede berbattı. Yatakta ölü bir balık gibiydi, çok uğraştığı zamanlar hariç, ki bu da daha kötüydü. Erkekler konusunda hiçbir şeyi doğru yapamıyordu, bu yüzden bir süre sonra onları hayatından tamamen çıkarmıştı.

İşini kurarken, kendini bu projeye adanmak kolay olmuştu. Yapacak çok şey vardı ve erkekler ve seks hakkında düşünecek zaman yoktu. *Hedefleri* vardı. Hırsları. Yönü.

Şimdi ise garip bir şekilde amaçsız hissediyordu. Eve gidip bilgisayarının başına oturup müşterilerine işlerini teslim etmek eskisi gibi çekici gelmiyordu. Sonuçta bir hedef olmadığında, sırf çalışmak için çalışmak oldukça iç karartıcıydı.

Kolunu yanına indirdi ve derin bir nefes aldı. "Sanırım bir erkek arkadaş istiyorum," dedi.

Lucy ve Camilla konuşmayı kesip ona baktılar. Lucy ilk hareket eden oldu. Elini uzattı ve Amelia'nın kolunu sıktı, yüzünde yumuşaklık belirdi. "Öyle mi? Bu çok iyi! Uzun zamandır kimseyle çıkmak istemiyordun. Tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Camilla heyecanla çığlık attı. "Herhangi bir uygulamaya kaydoldun mu?" "Ugh," diye cevapladı Amelia. *Bu* pek cazip bir fikir değildi.

Lucy anlayışla ses çıkardı. "İstemiyorsan uygulama kullanmak zorunda değilsin. Doğru kişi karşına çıkacaktır, Amelia."

"Seni anlayan biri," diye ekledi Camilla. Yüzü aydınlandı. "Peki ya Ben? Onu sevimli buluyorsun, değil mi?"

Amelia inledi. "Senin için çalışmaya başladığında ondan numarasını istediğimi hatırlıyor musun? Kafası karışmıştı ve bana fırının numarasını verdi, sonra da unlu mamullerin teslim süresini açıkladı. Benim

kek istediğimi sandı, Camilla. Onunla flört etmeye çalıştığımı bile anlamadı. Çok utanç vericiydi."

"O iki yıl önceydi." Camilla yılmadan gülümsedi. "Sadece tekrar denemelisin."

"O zamandan beri, ben ona kahve içmek isteyip istemediğini sorduğumda, o da homurdanarak cevap verdiği dışında, birbirimizle iki kelimeden fazla konuşmadık. Ve o benimle aynı odada olduğunda, domates gibi kızarıyorum."

"Aww," diye ekledi Lucy, hiç yardımcı olmaksızın.

Amelia'nın midesinde acı bir his belirdi. Ben sevimliydim. Onunla çıkmak isterdim. Ben'in mobil uygulama oyunu geliştirmek için uğraşırken part-time barista olarak çalıştığını biliyordu. Ben, Amelia gibi zeki, akıllı ve verileri seven biriydim.

Ama Ben ona ilgi duymuyordum.

Amelia, gökyüzünde yolculuğuna devam eden kabarık beyaz bir bulutu izledi. "Kişiliğimi iğrenç bulmayan biriyle yetinirim. Beni anlaması gerekmez. Seksle çok ilgilenmeyen biri, böylece benden hayal kırıklığına uğramaz."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Camilla homurdandı. "Josh'u bulup o aptal boynunu kırmak istiyorum."

Amelia dudaklarını bükerek, eski erkek arkadaşının adını duyunca burnunu çekti. Altı yıl önce ayrılmışlardı. Zor bir dönem olmuştu, ama aradan çok zaman geçmişti. "Sadece o değil," dedi. "Bir yıldan fazladır kimseyle çıkmadım, ondan önce de hepsi felaketti. Ben bu konuda iyi değilim. Randevular. Erkekler. Seks. Ben... çekici değilim."

Dün, Leo ile birlikteyken bir an için çekici hissetmişti. Leo, onu güzel bulduğunu bile söylemişti, ama bunu açıkça onu kızdırmak için söylemişti. Ama sonra, onun nişanlısı olduğu konusunda ne kadar kolay yalan söylediğini gördü ve her şeyden şüphe etmeye başladı.

"Sen harikasin, güzelsin, naziksin, zekisin ve en iyi arkadaşım," dedi Lucy, hala Amelia'nın kolunu tutarak. "Kendi spreadsheetsini seven, veri analiz eden tarzınla çok seksisin."

"Ve bunu asla unutma." Camilla, her şey hallolmuş gibi bir kez başını salladı.

Amelia, arkadaşlarıyla arasındaki mesafenin arttığını hissetti. Onlara bunun kendisi için o kadar kolay olmadığını anlamalarını istedi. Flört edemiyordu.

Gözlerini kamaştırıcı ve sevimli davranamıyordu. O öyle değildi... Bu onun için işe yaramıyordu! Erkekler ona ilgi duymuyordu.

Korkuyla, gözleri yaşlarla doldu. Camilla düşük bir ıslık çalana kadar, kanıtı saklamak için gözlerini sıkıca kapattı.

"Kalk, Amelia. Bize doğru koşan bir A sınıfı yakışıklı var. Erkek arkadaş mı istiyorsun? Flört etmek mi istiyorsun? İşte fırsatın. O at sana doğru koşuyor, sen de kalkıp ona binmelisin, bebeğim."

Amelia burnunu çekerek oturdu ve Camilla'nın kimden bahsettiğini görmek için parkı taradı. "Ne, sadece kollarımı sallamalı mıyım, o da gelip bana yalvaracak mı..."

"Hey," dedi Leo, koşarak önlerinde durdu. "Sen olduğunu tahmin etmiştim."

Siyah spor şortu giymiş ve terden parıldayan bir halde önlerinde duruyordu. Güneş, sanki ışınları bile ona dokunmayı seviyormuş gibi kaslı vücudunu okşuyordu. Parıldıyordu, alnındaki ıslak saçlarını geriye itmek için elini kaldırdığında kaburgalarının üzerindeki kasları hareket ediyordu. Gözleri, Amelia'nın vücudunun altındaki çimenler kadar yeşildi ve şu anda göğsüne gömülen spor sütyeninin çizgilerini incelemeye meşguldü.

"Az önce egzersiz mi yaptın?" diye sordu bir süre sonra. Amelia, utanmadan onun terli, güzel vücudunu izlediğini geç fark etti.

Dilini ağzına geri çekti. "Eğer buna egzersiz denebilirse," diye cevapladı, eliyle gözlerini gölgeledi. Tanrım, o çok yakışıklıydı. Gölgeler göğsünde ve karın kaslarında oynuyor, kaslarının tüm hatlarını vurguluyordu. İnsanların filmler ve dergiler dışında da böyle vücutlara sahip olabileceğini fark etmemişti.

"Sen ne dersin?" diye sordu, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"İşkence," diye cevapladı.

Lucy ve Camilla, tenis maçı izler gibi bu diyalogu izlediler, başlarını birinden diğerine çevirerek. Camilla boğazını temizledi ve Leo ilk kez ona bakarak gözlerini kırpıttı.

"Leo, fırından Camilla'yı hatırlarsın," dedi Amelia, sesi biraz şaşkın. Leo'yu Lucy'ye tanıttı ve Leo ikisinin elini sıktı.

Sonra bakışları tekrar Amelia'ya takıldı. "Teklifimi düşündün mü?"

Gözleri kısıldı. "Dinle, ben..."

"Bu gece The Shed'e gidiyoruz," diye araya girdi Camilla, ayağa kalkıp küçük spor çantasını alırken telefonunu aradı. "Sen de gelmelisin. Amelia da orada olacak. Sana onun numarasını vereyim."

Amelia irkildi. "Ne? Hayır."

"Camilla..." Lucy tısladı.

Camilla, sanki ikisine de sakın olmalarını söylüyormuş gibi, kalçasının yanında eliyle küçük bir hareket yaptı. Leo, gözlerinin arkasında hesaplamalar yaparken izledi. Sonra Camilla'dan Amelia'nın numarasını aldı ve o gece The Shed'e geleceğine söz verdi. Koşarak uzaklaştı ve üç kadın sessizce onun gidişini izledi.

Arkadaşlarının ne yaptığını bilmiyordu ama Amelia onun arkasından baktı. Arkadan manzara daha da güzeldi. Görünüşe göre, insanlar orada da kasları vardı. Kendi sırtında gördüğü tek şey, sütyen askısının üstündeki küçük çıkıntılardı.

Leo gözden kaybolduğunda, Amelia öfkelenildiğini hatırladı ve Camilla'ya döndü. "Ne oluyor?"

"O *mükemmel*," dedi Camilla, dizlerinin üzerine çökerek Amelia'nın ellerini tuttu.

"Neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Lucy. "O bir çapkın! Onun hakkında her şeyi duydum. Üniversitede parti canavarıydı ve mezun olduktan hemen sonra Goodhew için çalışmaya başladı. Zengin ve ünlüler için çılgın, lüks etkinlikler planlıyorlar, yani tek yaptığı iş için parti yapmak. Muhtemelen kadınlarla boğuluyor..."

"Kadınlarla mı?" Amelia kaşlarını kaldırdı.

"O, Amelia'nın çıkması gereken *son* kişi. Ona iyi davranacak, onu kullanıp atmayacak birine ihtiyacı var." Lucy homurdandı.

Amelia cevap vermek için ağzını açtı, ama aslında Leo'yu savunmak istediğini fark etti. Onun partilerden çok daha fazlası vardı... ama o ne bilebilirdi ki? Onunla daha dün tanışmıştı.

Ama Camilla başını sallarken gözleri parlıyordu. "Hayır, bayanlar. O, Amelia'nın çıkması için *mükemmel* biri değil. Amelia'ya çıkmayı öğretmek için *mükemmel* biri."

Amelia kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Böyle bir erkeğin en iyi yaptığı şey nedir?" diye sordu Camilla ve cevap beklemeden devam etti. "Flört etmek, baştan çıkarmak ve işi bitirmek."

"Bunlar üç şey," diye mırıldandı Amelia.

Lucy arkasına yaslandı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Onun Amelia'ya erkek arkadaş bulmasında yardımcı olabileceğini düşünüyorsun. Ama Leo ilişkilerle tanınan biri değil. Nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Amelia'nın ilişkiler konusunda yardıma ihtiyacı yok. O düşünceli, şefkatli ve harika bir kız. Onu partneri olarak alan herhangi bir erkek şanslı sayılır. Ama erkeklerin onun ne kadar harika olduğunu *fark etmelerini* sağlamak için yardıma ihtiyacı var." Leo'nun kaybolduğu yolu işaret etti. "O bu konuda yardımcı olabilir."

"Bir şey bulmuş olabilirsin," dedi Lucy, işaret parmağını dudaklarına dokundurarak.

"Benim bu konuda söz hakkım yok mu?" Amelia ayağa kalktı ve ellerini beline koydu. İki arkadaşına somurtarak baktı, ama istemese de Camilla'nın önerisi aklında filizlenmeye başlamıştı.

Leo, ona karşı cinse nasıl daha çekici olabileceğini öğretebilirdi. Sonuçta, baştan çıkarma baştan çıkarmaydı. Kadınları çekmek konusunda bolca deneyimi vardı. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını biliyordu. Ayrıca, nişanlı gibi davranacaklarsa, temel bilgileri öğrenmek için bolca zamanları olacaktı.

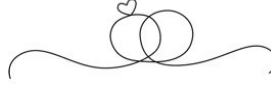
Amelia bu öneriyi kafasında çevirdi ve belki de Leo'nun ona daha cinsel nitelikte tavsiyeler verebileceğini düşündü. Eski erkek arkadaşı Josh, yatak odası becerilerinin ne kadar kötü olduğu konusunda çok netti. Leo St. James bir gecede beş kadınla seks yapmıştı! Muhtemelen binlerce kadınla yatmıştı. Seks hakkında bir el kitabı yazabilirdi, hatta yazacaktı! Amelia bunu sağlayacaktı! Kendi kişisel seks kitabına sahip olacaktı ve kimse onu fazla hevesli, yeterince hevesli değil, fazla ıslak, fazla kuru, fazla sert ya da Josh'un onun hakkında yaptığı diğer şikayetlerle suçlayamayacaktı. O bir seks kraliçesi olacaktı. Sadece bunu nasıl yapacağını bulmak için doğru verileri toplaması gerekiyordu.

"Evet," dedi Amelia kendi kendine. "Bu işe yarayabilir."

Leo'nun iş toplantısına sevgili nişanlısı olarak katılması karşılığında Amelia, ondan alabileceği her türlü bilgiyi ondan sıkıştıracaktı. Adam seks ve baştan çıkarma konusunda gerçek bir bilgi hazinesiydi.

Veri analizi için veri gerekiyordu ve Amelia, Leo'dan elinden geldiğince bilgi çıkaracaktı.

ALT

"KESİNLİKLE OLMAZ." Leo, daha sert bir cevap vermemek için dişlerini sıkı.

Amelia, her zamanki gibi sert ve kararlı bakışlarla onun gözlerine baktı. Leo, Amelia'nın dudaklarını hafifçe büken o küçük hareketi çok seviyordu. Bu hareket, Leo'nun başparmağını Amelia'nın dudaklarına sürerek, dudaklarının cildine değdiğinde yumuşadığını hissetmek istemesi için yeterliydi.

Ve o, ona başka bir erkeği nasıl çekeceğini öğretmesini mi istiyordu?

Hayır

hayır.

"Leo," dedi, masanın üzerinde küçük kokteyl peçetesini düzelterek

. "Dinle. Çok basit. Sen bana ihtiyacın var, benim de sana ihtiyacım var." "Çekici olmayı öğrenmek için bana ihtiyacın yok, Amelia."

"Ah, işte bu konuda yanılıyorsun." İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Bu konuda yardımına ihtiyacım *var*."

Çenesini sıkarak, kadının giydiği dar, bol, krem rengi bluzuna göz attı. Üstteki birkaç düğme açıldı ve altında dantelli bir şey gördü. Bluz, kot pantolonunun önüne sokulmuştu ve kot pantolon o kadar dar ki, onu çıkarmak istedi. Beş dakika önce ona doğru yürürken, küçük kahverengi botları barın cılalı beton zemininde tıklar tıklar sesler çıkarıyordu.

"Çok seksisin Amelia," diye homurdandı.

Gözlerini kırptı, sonra gözlerini kısarak baktı. Tanrım, onu istiyordu. Hiçbir *zaman* onunla her zamanki gibi flört etmemişti. Kıkırdamamış ya da şakacı bir şekilde koluna vurmamıştı. Ona baştan çıkarıcı bir şekilde bakmaya çalışmamış ya da onu genellikle bir kadınla yatay pozisyona getiren her zamanki dans adımlarından hiçbirini başlatmamıştı. Amelia onunla her konuştuğunda, kim olduğunu neredeyse unutuyordu. Amelia'nın yanında, Pestilence değildi. Utanmaz bir flörtçü değildi. Sadece Leo'ydu.

O, ona, kendisinin bildiği adamdan daha iyi bir adam olduğunu hissettiriyordu.

"Öyle olsun," dedi, kokteyl peçetesini tekrar tekrar düzelterek. "Teklifim şu. Eğer benim flört ve baştan çıkarma becerilerimi geliştirmeme yardım edersen, iş toplantısına gelip nişanlanmışım gibi davranırım."

İnatçı küçük yaramaz. Peki. Bu oyunu oynamak mı istiyordu? O da ona eşlik edecekti. Sandalyesine yaslandı ve bardağını eline aldı. Bardağı bir o yana bir bu yana eğdiğinde buzlar bardağın duvarlarına çarptı. "Bu çok belirsiz bir hedef," dedi. "Hedefe ulaşıldığını nasıl anlayacağız?" Sonraki kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldı. "Baştan çıkarmak için aklında belirli bir erkek var mı?"

Kadının boynundaki damar atmaya başladı. Yanakları hoş bir pembeye döndü ve Leo'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir adam *vardı*. O barista mıydı? O sıska küçük pislik mi? Fırsatı varken ona yumruk atmalıydı.

"Hayır," diye cevapladı Amelia sonunda. "Belirli birisi yok. Ama, son deneyimlerim, becerilerimin genel olarak yetersiz olduğunu gösterdi. Bu yüzden bir değerlendirme tablosu hazırladım." Son kelimeyle yüzü aydınlandı ve çantasından Maggie ve Emory'nin düğününü organize etmek için kullandığı tableti çıkardı.

"Bir değerlendirme tablosu."

"Bir müfredat, diyebiliriz." Tableti yukarı kaydırды ve birkaç kez dokundu. "Öğrenmek istediğim şeyler bunlar."

Leo tableti kendine doğru çekti, Amelia'nın gergin bir şekilde yutkunmasını izledi, sonra gözlerini cihaza indirdi. "Etiketli sekmelerle dolu bir klasörün olmamasına şaşırdım. Renk kodlu bir klasörün olacağı türden birine benziyorsun."

"Saçmalama. Yirmi birinci yüzyıldayız. Elektronik kopya çok daha üstün. Renk kodlu bir elektronik tablom var."

Gülümsemesini bastırdı ve dosyaya baktı. "Bölüm Bir," diye okudu. "Flört etmek."

Kadın ona doğru eğildi ve adam onun kokusunu biraz aldı. Meyveli ve tatlı bir koku, Cumartesi günkü kokusundan farklıydı. Saçları mı? Şampuanı mı?

Bu maskaralığı sonuna kadar götürmeye kararlı olan Leo, kokuya tepki olarak vücudunun gerilmesini görmezden geldi ve ilk bölümdeki maddeleri okudu. "Konuşma konuları. Gülme ve/veya kıkırdamalar. Fiziksel temas - ne kadar ve nerede? Göz teması - ne kadar fazla? Yatak odası bakışları." Yanındaki kadına bakarak homurdandı. "Bu ne saçmalık? Buna ihtiyacın yok! 'Yatak odası bakışları' mı? Cidden mi?"

Kadın dikleşti ve Leo onu kırdığını anladı. Tabletın kapağını kapattı ve çantasına geri koydu. "Bu şeyler senin için kolay olabilir Leo, ama hepimizin bu kadar *uzun* bir zafer listesi yok."

Kadın, yanakları tamamen kızarmış bir şekilde ayrılmak istedi, ama Leo kolunu tuttu. "Bekle. *Bekle*, Amelia. Özür dilerim."

"Bu çok aptalca bir fikirdi. Unut gitsin."

Gözlerine bakmıyordu ve Leo bundan nefret ediyordu. "Hey," diye ikna etmeye çalıştı. "Özür dilerim. Sadece... sen çekici bir kadınsın, Amelia. Bunları sana söylememe gerek olduğunu düşündüğüne inanamıyorum." Hâlâ kolunu tutarken, elini aşağı kaydırđı ve başparmağıyla bileğinin nabız noktasını okşadı. Cildi çok yumuşaktı. Ona böyle dokunmak, ona bakmasa bile, içindeki bir şeyi yatıştırıyordu. Düğünden önce elini tuttuğundan beri, cildinin kendi cildine değmesini arzuluyordu. Onu hak etmediğini biliyordu, uzak durması gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamıyordu. Başparmağını bir kez daha bileğine sürterek, vücudunu saran hafif titremeyi inceledi.

"Bunu söylemeyi bırakabilirsin," dedi kız yumuşak bir sesle. "Neyi söylemeyi?"

Gözlerini ona çevirdi, sonra gözlerini devirdi. "Ben seks sembolü değılim, tamam mı? Asla bir bomba olmayacağım, ama yine de beni önemseyen birini bulmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

Onun sözleri, garip bir şekilde, göğsünü sızlattı. Bu duyguyu hiç sevmiyordu. Onu kendine doğıru çekti ve döndürdü, yüz yüze gelene kadar nazıkçe kalçalarına dokundu. Kız, onun açılmış dizlerinin arasında durdu ve onu şüphayle izledi.

"Tamam," dedi adam nazıkçe. "Neden neyle uğraştığımızı bir görelim?"

şüpheli bakışı daha da yoğunlaştı ve Leo gülme isteğı duydu. Alaycı bir şekilde değıl, hiç de değıl. Ama o kadar sevimli ve ona karşı o kadar temkinliydi ki, şüpheci düşünceleri o cıvıl cıvıl gözlerinde açıkça okunuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"En iyi yatak odası bakışlarını bana göster." İki elinin parmaklarıyla "bana gel" hareketi yaptı.

"Ne, şimdi mi? Burada mı?"

Bara göz gezdirdi. The Shed, ucuz bir bar ile spor barı arasında bir yerdi ve yarısı bira içenler ve bılardo oynayanlarla doluydu. Her duvarda çeşitli sporları gösteren yaklaşık yüz ekran vardı.

Camilla ve Lucy, saklamaya bile çalışmadan köşedeki masadan onları izliyorlardı. Önündeki kadına döndü. "Evet. Burada."

"Ben öylece... onları açamam. Yatak odası bakışlarım *olduğundan* bile emin değilim." Ona kaşlarını çatı. "Bu yüzden müfredatta var."

Leo göz kapaklarını yarıya indirdi ve Amelia'ya ona yapmak istediği şeylerin sadece bir kısmını gösterdi.

Amelia ellerini kalkan gibi kaldırdı. "Vay canına! Tanrım!"

Leo güldü ve ellerini aşağı çekmek için uzandı, parmaklarıyla nazikçe bileklerini kavradı. Ona dokunmak, tam olarak kontrol edemediği bir dürtüydü. Onu biraz daha kendine çekti ve huysuz yüzünü görünce tekrar güldü.

"Bu doğal değil," diye şikayet etti, ellerini onun elinden çekmeden. "Sen bir ucubesin."

"Bu pek hoş değil."

"Evet, şey..." Kız öfkeyle nefes aldı, sonra dudağını ısır. "Bunu nasıl yaptın? Birdenbire sen..."

Yanaklarını kızartan kızarıklık, Leo'nun ona tekrar öyle bakıp gecenin onları nereye götüreceğini görmek istemesine neden oldu. Ellerini bıraktı ve kendini kontrol altına almak için içkisini bir yudum aldı.

Marlon'un sesi zihninde yankılandı ve Leo, ondan biraz uzak durması gerektiğini biliyordu. Amelia ona ilgi duymuyordu. Asla ona ilgi duymayacaktı. Onu takip ederek ona kötülük yapmayacaktı, çünkü hak ettiği erkek olamadığı için onu kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğratabacaktı.

Onunla birlikte olmak, kendisini daha iyi bir erkek gibi hissettirebilirdi, ama yine de gerçeği biliyordu. O Pestilence'dı. O bir playboydu. Yatakta iyiydi, ama başka hiçbir şeyde iyi değildi.

"Tamam." Leo yavaşça konuştu, gözleri içkisini bardak altlığının ortasına yerleştirmeye odaklanmıştı. Boğazını temizledi ve Amelia'ya baktı. "Sıra sende."

Kaşları saçlarından biraz daha koyu renkteydi ve Leo'nun sözleri üzerine kaşlarını çatı. "Ama... nasıl? Sen bunu yaparken ne düşünüyordun?"

Ha. Bu, Leo'nun ona asla söylemeyeceği bir şeydi. O kadar çok daha iyisini hak ederken olmazdı. "Seni tahrik eden bir şey düşün."

"Ne gibi?"

"Beni tahrik eden şeyi mi soruyorsun?"

"Şey... hayır. Yani..." Amelia, bakışlarını yana çevirerek homurdandı. "Beni neyin tahrik ettiğini bilmiyorum."

Leo bir an durdu, sonra sordu, "Daha önce seks yaptın, değil mi?"

Amelia dudaklarını büzdü. "Evet, ama seks hayatım pek..." Cümlesini yarım bıraktı, sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. Kaybolmuş ve biraz bunalmış görünüyordu.

Leo koltuğunda kıpırdanarak ellerini dizlerinin üzerine koydu. Amelia hâlâ aralarında duruyordu, o şeffaf bluzu giymiş, tamamen çekici görünüyordu. "Tamam. Şunu deneyelim. Sadece bana bak."

"Sadece sana bakayım mı?" Kaşlarını daha da çatmıştı.

"Evet. Sadece gözlerime bak ve hiçbir şey düşünmemeye çalış. Tahrik olmana gerek yok, ama... bekle. Hayır, öyle değil. Beni bıçaklamak istiyormuşsun gibi değil." Leo güldü. "Amelia, sadece zihnini boşalt. Bana normal bir şekilde bak. Şimdi şüpheli görünüyorsun... hayır."

O, sert bir şekilde homurdandı ve bakışlarını ondan ayırdı.

Leo elini uzattı ve çenesini tekrar kendisine doğru çevirdi. "Hey. Hadi ama." Yumuşak bir sesle konuştu, başparmağıyla yanağını okşadı, sonra elini indirmek için kendini zorladı.

"Bu aptalca bir fikirdi."

Gözleri gümüş havuzlar gibiydi ve Leo ilk kez onda bir kırılganlık belirtisi gördü. Bu, göğsünü sızlattı. "Yatak odası bakışlarını unut. Birine ilgi duyduğunda bunlar doğal olarak olur."

"Eğer bu doğruysa, nasıl bir düğmeye basar gibi bir anda bu bakışı takındın?"

Çünkü seni o kadar çok istiyorum ki, başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Omuzlarını silkti ve ona en çekici gülümsemesini gösterdi. "Ben o kadar iyiyim, bebeğim."

Amelia dilini şaklattı, ama dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. Göğsündeki sıkıcı çarpıntı biraz hafifledi.

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Sadece pratik yapman lazım. Bu bardaki erkeklerin hepsi seninle beş dakika konuşabilmek için şanslı sayılır. Tek yapman gereken onlardan birine yaklaşıp sohbet başlatmak."

Amelia bir anlığına ona baktı, sonra nazikçe başını salladı. "Leo, 'sadece sohbet başlat' demek, 'sadece bir roket yap ve Mars'ı kolonileştir' demek gibi bir şey. O kadar kolay değil."

"Tabii ki öyle." Başını kaldırıp bara yaslanmış tanıdık bir yüz gördü. Her şeyi isyan etse de, kendine "Baristandan arkadaşın var."

barista arkadaşın var. Yanına git ve 'Merhaba...' de"
dedi. "Ben."

Ugh. *Ben*. "Merhaba Ben. Ayakkabıların güzelmiş."

Amelia, sanki birdenbire Fince konuşmaya başlamış gibi ona bir an baktı. "Ona güzel ayakkabıları olduğunu mu söyleyeyim?"

"Ne dediğin önemli değil. Sadece buzları kırmak için kullanabileceğin küçük bir iltifat. O teşekkür edecek, sen de ona ayakkabıları nereden aldığını soracaksın, sonra da yoluna devam edeceksin. Kolay."

Sözler bir süre kafasına yerleşmek için zaman aldı, ama Amelia sonunda uzun bir nefes verdi. Omuzlarını düzeltti ve Leo'ya kısa bir baş selamı verdi, sonra omzunun üzerinden bara baktı. "Tamam," dedi. "Bunu yapabilirim."

"Kesinlikle
yapabilirsin."

"Yapacağım."

"Harika olacaksın."

"Gidiyorum."

"Git Amelia, git."

Dudakları biraz daha kıvrıldı ve ona anlaşılmaz bir bakış attı. Sonra topuklarını döndü, sert bir nefes verdi ve diğer adama doğru yürümeye başladı.

Leo, onun uzaklaşmasını izlemek ona çok acı veriyordu. Sanki vücudundan küçük bir parça koparılmış gibi hissediyordu. Bu *yanlıştı*. O, Leo'nun yanında olmalı, Leo'nun başparmağının bileğine dokunmasıyla titremeliydi. Gri gözlerini öfkeyle ona doğru çevirmeli, ona küçük huysuz kaşlarını çatmalıydı. Leo, onun kendisinden uzaklaştığı her adımda kalçalarının hareketini izledi ve içkisini bitirdi. Kız, savaşta ilerleyen bir ordu gibi kararlı adımlarla yürüyordu. Barista onu henüz görmemişti, ama üç saniye içinde görecekti. Leo bardağını sımsıkı tuttu ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Onun yanına gelmesine beş adım kalmıştı. Üç. Bir...

Amelia sert bir şekilde sola döndü ve hafifçe kıvrılan barın etrafından koştu. Leo'ya dönüp baktığında, başının üzerinde tuvalet tabelası asılıydı. Ellerini yanaklarına koydu ve *Home Alone* filmindeki McCauley Culkin gibi sessizce çılgılık atar gibi bir yüz ifadesi yaptı, sonra koridordan aceleyle uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Leo güldü. Rahatlama onu o kadar hızlı sardı ki, bu duyguyu atlatmak için nefes almaya çalışmaktan başka bir şey yapamadı.

Buna devam edemezdi. Amelia çok sevimliydi. Çok çekiciydi. Çok mükemmeldi.

Bu geceden sonra Fred ile bir çözüm bulacaktı; nişanlısı olduğunu itiraf edecekti ya da uygun bir ayrılık hikayesi uydururdu. Amelia ile vakit geçirmeye devam edip onu yatağa atmak istemiyormuş gibi davranamazdı. O, Leo için fazla iyiydi ve Leo, onu becerip ertesi sabah terk eden adam olarak onun hayatını lekelemek istemiyordu.

Cebindeki bir titreşim dikkatini çekti. Birkaç saniye sonra, bir titreşim daha. Telefonunu çıkardı ve kaşlarını çatı. Fred'in asistanından bir e-posta ve Fred'in kendisinden bir mesaj vardı.

Fred: Sonunda kız arkadaşınla tanıştığımıza sevindim evlat. Percival'a Perşembe günkü hazine avına ikinizin de adını yazdırttım ve odanı konaklama yerinin ormana bakan tarafına yükselttim. Burada bir aile olduğumuzu biliyorsun. Sonunda bunu anladığına sevindim.

Leo mesajı üç kez okudu, umutsuzluk vücudunu yağ tabakası gibi kapladı. Sandalyesine yaslandı, inleyerek başını ellerinin arasına gömdü.

Fred'in aile konusunda ısrarcı olması sadece lafta kalmıyordu. Ekibi küçüktü; Goodhew'un şirketinin çekirdek kadrosunu yüz kişiden az bir grup oluştuyordu, buna birkaç yüz yüklenici ve geçici çalışan da ekleniyordu. Dünya çapında lüks partiler düzenliyorlardı, bu yüzden ağ kurmak ve ilişkiler geliştirmek işin önemli bir parçasıydı. Fred'in etkinlik direktörlerinden biri olmak, yüksek maaşlı ve sayısız avantajı olan, çok rağbet gören bir pozisyondu.

İnsanların onun hakkında söylediklerine rağmen, Leo sadece partilerle geçimini sağlamıyordu. Dünyanın dört bir yanındaki küçük satıcılarla ilişkiler kurdu ve onları koordine ederek özel adalarda, seçkin mekanlarda ve hatta bir keresinde özel bir jetle partiler düzenledi. Müşteriler, Goodhew'a geldiler çünkü şirketin, paraları yeterli olduğu sürece tuhaf ve çılgın isteklerini karşılayabileceğini biliyorlardı.

Leo, Fred'in şirketinde kalıcı bir çalışan olarak pozisyonunu elde etmek için çok, çok çalışmıştı. Tam zamanlı kadroda sadece üçüncü yılıydı. Yıllık tatile davet edilmek bile başlı başına bir başarıydı. Sadece en iyi performans gösterenler davet edilirdi.

Fred Goodhew, Leo'nun nişanlıymış gibi davranarak yalan söylediğini öğrenirse, Leo işini kaybedecekti. Hiç şüphe yoktu. On yıllık emek saniyeler içinde yok olacaktı.

Leo, mesajı tekrar okudu ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştı, ama hiçbir şey bulamadı. Bu iş, onun en iyi olduğu tek şeydi. Hayatında

gurur duyabileceği tek şeydi. Özel hayatı darmadağın, aile hayatı yok denecek kadar azdı ve arkadaşları - iyi insanlar olsalar da - onu sadece sağlıklı bir cinsel dürtüye sahip ve bağlanmaktan korkan bir parti canavarı olarak görüyorlardı.

İşi onun için çok *önemliydi*. Öylece bırakamazdı. "Bir şey mi oldu?"

Leo, Amelia'nın sesini duyunca irkildi. Amelia, Leo'nun dirseğinin yanında belirmiş ve şu anda, Leo'nun yüzünde yazılı olan tüm utanç verici sırları okuyabiliyormuş gibi ona kaşlarını çatmıştı.

Telefonunu cebine koydu ve başını salladı. "Hayır. Senin korkaklık etmen dışında her şey yolunda."

Amelia dudaklarından bir inilti kaçırды ve taburesine çöktü. "Biliyorum. Acınası bir durum."

"Neyse ki öğrenebileceğin bir flört ustası var." Dudaklarına bir gülümseme çizdi, ama kalbi buna izin vermiyordu. Çaresizce, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Belki bir ailevi acil durum uydurup, inzivadan tamamen kaçabilir miydi?

Hayır. Fred buna kanmazdı. Zaten söz vermişti ve Fred onun ailesiyle yakın olmadığını biliyordu.

Amelia elbette onun niyetini anladı. Kaşlarını çatarak doğruldu ve "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm," dedi.

Amelia burun kıvırdı, sonra omzunu silkti. "Önemli değil. Bir erkek arkadaş bulmak için yapmam gereken çok iş olduğu açık."

Leo, Amelia'nın bir erkek arkadaş bulacağından emindi. İstikrarlı bir işi ve büyük bir kalbi olan birini bulacak ve muhtemelen bir yıl içinde onunla evlenecekti. Çünkü kabuğunu birazcık bile açtığında, onun ne kadar özel biri olduğunu fark etmek çok uzun sürmezdi.

Ama o adam Leo olmayacaktı. Olamazdı.

"Başlasak iyi olur," dedi kendi kendine. Elini ona doğru uzatarak kaşlarını kaldırdı. "Retreat bittiğinde barista Ben ile bir randevu ayarla, o zaman ödeşmiş oluruz. Bu, dört gün boyunca sahte nişanlım olmanın karşılığını verir, değil mi?"

Amelia, onun ifadesini, sonra da uzattığı elini düşünürken dişlerini alt dudağına geçirdi. Avucunu onun avucuna koydu ve bir kez sıktı, dudaklarında cadı gibi bir gülümseme belirdi. "Sanırım bunu yakında öğreneceğiz. Anlaştık, St. James."

Ŗimdi Leo'nun tek yapması gereken, Amelia'ya olan ilgisini gizli tutmaktı. O iŖini koruyacak, Amelia randevusuna gidecek ve sonra yollarını ayıracaklardı.

Bir hafta içinde, tüm bunlar geride kalacak ve ikisi de hayatlarına devam edebileceklerdi.

YEDİ

AMELIA belini gerdi ve pencereden dışarı baktı. Hareket ederken omurgası çatırdadı ve patladı, çok uzun süre oturmuş olduğunu biliyordu. Güneş ışınlarının açısı öğleden sonra olduğunu gösteriyordu, bu da neredeyse yedi saat boyunca aralıksız çalıştığı anlamına geliyordu.

Çarşamba öğleden sonra ile Pazar sabahı arasında Leo'nun iş toplantısıyla meşgul olacağı için, o zamana kadar üç müşterisinin projesini bitirmesi gerekiyordu. İlerleme kaydetmişti, ama Pazartesi hızla geçip gidiyordu. Çılgınlık başlamadan önce tüm işlerini bitirmek için sadece yarın ve Çarşamba sabahı birkaç saati vardı.

Dün gece The Shed'de geçirdiği zaman... aydınlatıcı olmuştu. Flört etme becerisinin eksikliğinden beklediğinden daha az utanç duyuyordu. Leo, Ben'e yaklaşp sohbet başlatma görevinde tamamen başarısız olsa bile, onu rahat hissettirmeyi başarabiliyordu. Leo, onun bir randevu bulma becerisi konusunda hiç endişeli görünmüyordu ve kendine güveni Amelia'yı rahatlatıyordu.

Tam olarak güvensiz olduğu söylenemezdi. Amelia kendini iyi hissediyordu. Akıllı ve yetenekliydi, canavar gibi birisi de değildi. Amelia yüzünün ve vücudunun görünüşünden memnun. Gerçi...

Tabletini çıkardı ve özgeçmişine bir bölüm ekledi: Kıyafetler ve Makyaj. Gardırobunda tişörtler ve atletler, bir iki güzel bluz, kot pantolonlar, kot şortlar ve spor giysiler vardı. Tam olarak seksi ve çekici bir görünümü yoktu, ama Leo ona en çekici görünümünü nasıl elde edeceğini söyleyebilirdi.

Bunu hallettikten sonra, geç öğle yemeğini hazırlarken kendi kendine mırıldandı, zihni belirli bir müşterinin veri setiyle ilgili çetrefilli bir sorunla meşguldü. Küçük işletme, tekrar eden müşteri siparişlerini nasıl artırabileceğini bulmak istiyordu, ancak çevrimiçi web sitelerinin arka ucu çok dağınık olduğu için verilerini analiz edemiyorlardı. Bugün dört saatini verileri manuel olarak temizlemekle geçirmişti

ama hala verileri en iyi şekilde nasıl göstereceğini bulamamıştı...

Kapısı çalındı. Çoraplı ayaklarıyla kapıya doğru yürüdü, kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

"Merhaba, Bayan Gordon."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim canım," dedi kapısının önünde duran beyaz saçlı kadın. Kambur durmuş, bastonuna ağır bir şekilde yaslanmış, geniş kahverengi gözleri pişmanlık doluydu. "Meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Hiç de değil! Ne oldu?"

Yaşlı kadın, baştan aşağı biblolarla dolu bir dairede, yan komşusu olarak yaşıyordu. Cesur ama nazikti ve Amelia onu komşusu olarak sevdi. Bayan Gordon iç geçirdi. "Geçen sefer markete gittiğimde Majestelerinin ıslak mamalarını almayı unuttum ve asansör bozuk, yaşlı bacaklarım da üç kat merdiven çıkmakta zorlanıyor..."

"Ben sizin için markete giderim!" Amelia gülümsedi. "Sorun değil. Vakumlu paketlerdeki tahılsız olanlardan, değil mi?"

"Doğru. Al, bununla alabileceğin kadar al." Amelia'nın eline birkaç banknot sıkıştırdı ve parmaklarını buruşuk paraların üzerine kıvrırdı. "Ve bir dahaki sefere torunum şehre geldiğinde, teşekkür olarak seni yemeğe çıkarmasını söyleyeceğim."

"Oh, gerek yok," dedi Amelia, en yakın ayakkabıyı ayağına geçirirken, garip bir şekilde gülerek. Bayan Gordon'un torunu ondan dokuz yaş küçüktü ve cumartesi gecelerini shot içmek yerine hesap tablolarıyla geçirmeyi tercih eden otuz bir yaşındaki bir veri analisti ile çıkmak yerine, üniversite derslerini asıp kardeşlik partilerine gitmekle daha çok ilgileniyordu.

"Onu rahatsız etmeyi kesecek misin?" diye sert bir ses koridorun diğer ucundan geldi. Bay Petrovski, 306 numaralı daireden başını çıkardı. Yaşlı adamın buz mavisi gözleri, kırıksıklıklarla çevriliydi. Kaşlarını çatarken, gür, beyaz ve gümüş rengi kaşları titredi.

"Senin pis köpeğin Majestelerini aldatmaya çalışmayı bıraktığında onu rahatsız etmeyi bırakırım," diye tükürdü Bayan Gordon, Amelia'nın tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde dönerek. Yaşlı kadın koridoru geçerek, yaşlı adamın bacaklarına vurmaya çalışırken bastonunu kaldırdı.

"Melez! Melez! Benim Winston'ım!" Kapı, Bayan Gordon bastonuyla vurmaya çalışırken tam zamanında kapandı, sonra tekrar açıldı. "O, benim balkonuma gelip pencerenin her yerine kışını sürmeseydi, senin canavardan uzak dururdu."

sürtmeye başlamasa, o senin canavardan uzak dururdu. O, değersiz bir sürtükten başka bir şey değil. *Bunu* nereden öğrendi acaba?"

Bayan Gordon bastonunu tekrar kaldırdı ve kapı kapandı. Bir an kapıya kızgın bir bakış attı, sonra dikleşti ve gömleğinden bir parça tüy aldı. Amelia'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve çenesini kaldırdı. "Tahılsız olanı, canım. Unutma. Sarı etiketi var."

"Anladım." Amelia, bakım servisini tekrar aramayı aklına yazdı. 1970'lerde inşa edilmiş, Main Street'ten sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeki bir apartman dairesinde yaşıyordu. Konumu harikaydı ve kirası ucuzdu, ama bina harap durumdaydı. Muhtemelen bu yüzden iki yatak odalı bir daireyi bu kadar ucuza kiralamıştı. Asansör üç gündür bozuktuktu ve daha uzun süre bozuk kalırsa kavgalı komşularına ne olacağını bilmek istemiyordu. Komşuları açıkça çıldırmak üzereydi ve Bay Gordon'un bastonu, Bay Petrovski'nin kapısında bıraktığı izden anlaşıldığı kadarıyla oldukça sert vuruşlar yapıyordu.

Bu molaya minnettar olan ve Bayan Gordon daha fazla hedef talimi yapmaya karar vermeden bastondan uzaklaşmak isteyen Amelia, çantasını aldı, kapısını kilitledi ve güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıktı. Stirling'de bahar çok güzeldi, ama kasaba turistlerin çoğunu sonbaharda ağırlıyordu, çünkü sonbaharda yapraklar binlerce farklı mücevher rengini alıyor ve manzarayı canlı renkleriyle boyuyordu. Şu anda kasaba yerli halkla doluydu, ama yine de nispeten sakindi.

Amelia kaldırıma çıktı ve bebek arabası iten bir çifte başıyla selam verdi, sonra sola dönüp kasabaya doğru yöneldi. Kendi kendine gülümseyerek, bacaklarını uzatıp havanın tadını çıkarmaya karar verdi. Maggie ve Emory'nin cumartesi günü evlendiği gotik kilisenin arkasında bir tur attı ve nehir kıyısını takip ederek kasabanın iki yakasını birleştiren ana köprüye ulaştı. Oradan karşıya geçti ve Camilla'nın fırınına doğru yürüdü. Camilla yakında dükkânını kapatacaktı ve Amelia'nın yiyebileceği neredeyse bayatlamış hamur işleri olacaktı.

Buradaki evler kasabanın dış mahallelerinden biraz daha küçüktü, çoğu kolonyal tarzda, bakımlı bahçeleri ve beyaz boyalı pencere kanatları olan konutlardı. Çiçekli bir ağacı hayranlıkla seyretmek için durdu ve bahçesinde ot toplayan kadına el salladı, artık kendi işinde çalıştığı ve bu anların tadını çıkaracak esnekliğe sahip olduğu için mutluydu. Kendi işini kurmak için çok çaba sarf etmişti, ama sonunda işleri ve kariyeri yoluna girmeye başlamıştı.

Amelia hedeflerine ulaşmada iyiydi. Bir şeye kafasını taktığında, onu başarırdı. Güneş omuzlarını ısıtırken ve etrafındaki çiçekler burnunu güzel kokularıyla doldururken, kendine güveni arttı.

Bir partner bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Leo ona cazibesini ne kadar kolay kullandığını göstermişti. Bu, bunun bir beceri olduğunu ve öğrenilebilir olduğunu kanıtlıyordu. O sevimsiz biri değildi, sadece bir eş çekmek için gerekli becerileri geliştirmemişti. Ama şimdi, mükemmel bir öğretmen bulmuştu. Kendi kendine gülümsedi ve başını eğerek bir kuşun cıvıltısını dinledi.

"Amelia?" Sese doğru dönen Amelia, Ben'in koşarak yaklaştığını görünce şaşırdı. Fırındaki vardiyasını bitirmiş olmalıydı, çünkü o yönden geliyordu. Ona gülümsedi ve alnındaki sarı saç telini geri itti. "Selam."

"Selam," dedi ve sesi neredeyse normal çıkmıştı. Bu onu rahatlatmıştı.

Güneş ışığında Ben'in saçları parlıyordu, ama Leo'da hayran olduğu o olağanüstü güzelliğe sahip değildi. Gülümsemesi genişledi ve Amelia, göğsünde sadece hafif bir çarpıntı hissettiğine şaşırdı. Kafası karışmış bir şekilde aşağı baktı. Duygularının coşkusu neredeydi? Neden dili birdenbire ağzına sığmayacak kadar büyümemişti?

Onun yanında tamamen normal hissediyordu, ki bu onun için kesinlikle normal *değildi*. İki buçuk yıldır Ben'e aşıktı. Neden birdenbire bu kadar... insan gibi görünüyordu?

"Şey," dedi, söyleyecek bir şey bulmak için zihnini zorlayarak. Gözleri onun ayakkabılarına takıldı ve dün geceki dersi hatırladı. "Güzel ayakkabılar."

"Oh, bunlar mı? Teşekkürler! Annem seçti." Bacağını uzattı ve ayağını eğdi, böylece Amelia ayakkabılarını başka bir açıdan da hayranlıkla inceleyebilirdi.

"Annen hala ayakkabılarını mı alıyor?" Amelia kaşlarını çatarak sordu, sonra geniş bir gülümsemeyle durumu kurtarmaya çalıştı. "Ne şanslısın! Annenin harika bir zevki var."

Adam başını salladı, sonra derin bir nefes aldı. "Dün The Shed'de seni gördüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun kendisine doğru yürüdüğünü ve son anda yön değiştirdiğini görmüş müydü? Oh, hayır. Oh, *hayır*! Ne utanç verici!

Ama Ben sadece ona gülümsedi ve "Biriyle birlikteydin, bu yüzden seni rahatsız etmek istemedim" dedi. Amelia onun sözlerini anlamaya çalışırken, Ben boğazını temizledi

sözlerini anlamaya çalışırken, boğazını temizledi ve devam etti, "O... Sen... O senin erkek arkadaşın mıydı? Geçen gün de seninle birlikte fırındaydı."

Gözlerini kırptı. "Kim, Leo mu?" Güldü. *Sanki* Leo kimsenin erkek arkadaşı olmayı kabul edermiş *gibi*, hele ki onunki. "Hayır, erkek arkadaşım değil."

"Oh, iyi." Ben yine geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

"İyi mi?" diye tekrarladı Amelia, giderek daha da şaşkınlaşarak.

"Şey, hayır, demek istediğim..." O homurdandı ve Amelia, başka birinin de kelimeleri karıştırmasına şaşırdı. Erkeklerle konuşurken o da böyle mi görünüyordu? Ne kadar garip! Ne kadar *ilginç*. Kendini, şimdiye kadar gözlemlenmemiş bir insan davranışını nadiren görme şansı bulan bir antropolog gibi hissetti: kendi davranışını, kendisine yansıtılmış olarak. Ben, telefonunu çıkararak kendini topladı. "Signal kullanıyor musun? Sanırım henüz bağlantımız yok."

Signal, dünyayı kasıp kavuran bir sosyal medya platformuydu. Herkes Signal'ı kullanıyordu... ve Ben onunla orada bağlantı kurmak mı istiyordu?

"Oh. Tabii!" Amelia kendi telefonunu çıkarırken göğsünde bir zevk dalgası yükseldi. Bilgilerini paylaştılar ve Ben ona yine tatlı bir gülümseme attı. El sallayarak uzaklaştı ve ona iyi günler diledi.

Telefonunu göğsüne sıkıca bastırdı. Göğsünde milyonlarca kelebek uçuyordu ve dudaklarını gülümsemeye zorluyordu. Ben ona sosyal medya hesaplarını sormuştu! Onunla bağlantı kurmak istiyordu!

Bu... daha önce hiç olmamıştı. Ben gözden kaybolur kaybolmaz, küçük bir çılgılık attı ve yerinde dans etti. Bu iyiye işaretti. Leo haklıydı, tek yapması gereken ona ayakkabılarının güzel olduğunu söylemekti!

Flört etmek *kolaydı*. Leo'nun rehberliğinde birkaç gün geçirdikten sonra, bu konuda profesyonel olacaktı.

Telefonu hala elinde, başparmağını Camilla'nın isminin üzerinde gezdirdi... sonra kaydırmaya devam etti. Fazla düşünmeden, Leo'nun numarasını buldu ve onu aradı.

İkinci çalıntıda cevap verdi. "Selam, Amelia." Sesi derin ve pürüzsüzdü, onu duymak seks yapmak gibi hissettiriyordu. Amelia'nın uylukları kasıldı ve destek almak için yanındaki tuğla duvara yaslandı. Vay canına. Nefesi kesilmiş gibi geliyordu, bu da son derece seksi bir şeydi. Amelia'nın alt vücudu bir kez daha kasıldı.

Bunu nasıl *yaptı*?

Kafasını salladı. "Bir haberim var," dedi. "Haklıydın!"

Derin bir kakhaha telefonda yankılandı ve Amelia'nın vücudu titredi. Gözlerini kapattı.

"Neredesin? Egzersizimi yeni bitirdim, smoothie almaya gidiyordum. Bana yüz yüze söylesene?"

"Bir antrenman *daha* mı? Dün de yapmadın mı?" Amelia genellikle pazartesi günleri de antrenman yaptığı için bu biraz ikiyüzlü bir davranıştı. Bugün işlerini halletmek için antrenmanı atlamıştı.

Leo, sanki şaka yapıyormuş gibi tekrar güldü. "On dakika sonra Maple Caddesi'ndeki smoothie dükkanında buluşalım mı?"

"Tabii," dedi ve o yöne döndü, Leo'yu tekrar göreceği düşüncesiyle göğüs kafesinin ortasında hissettiği küçük heyecanı görmezden geldi. Ben'le ilgili olan şeyden dolayı mutluydu, hepsi bu. Heyecanı Leo'yla hiçbir ilgisi yoktu.

LEO, mango aromalı protein içeceğini emdi ve Amelia'ya kaşlarını çatı. Yutkundu ve sesinin biraz olsun normal çıkması için kendini zorladı. Yine de sesi hâlâ kaba bir hırıltı gibiydi. "Sana Signal profilini mi sordu?"

"Evet." Amelia gülümsedi. "Harika değil mi? Ve sen haklıydın! Tek yapmam gereken ona ayakkabılarının güzel olduğunu söylemekti." Başını bir yandan diğer yana eğdi. "Yani, pek de harika olmayan şey, ayakkabılarının biraz çirkin olması ve annesinin seçtiğini söylemesiydi. İyi bir anne-oğul ilişkisini destekliyorum, ama otuzlu yaşlarındaki bir erkek kendi ayakkabılarını seçebilecek kadar kendine güvenmeli. Ama belki de ben sadece yargılayıcı bir aptalım? Bilmiyorum! Çok heyecanlıyım."

Smoothie dükkanının dışında oturuyorlardı, Leo'nun Stirling'de kaldığı süre boyunca üye olduğu spor salonuna çok uzak olmayan küçük bir yerdi. Masaları ve sandalyeleri ferforjeydi ve öğleden sonra altın rengi ışıklar üzerlerine dökülüyordu. Güzel bir gündü, ama Leo başının üzerinde sadece kara bulutların toplandığını hissediyordu. "Sadece Signal profilini mi istedi, telefon numaranı değil mi?"

Amelia durakladı, gülümsemesi hafifçe kayboldu. "Şey... Evet? Bu bir sorun mu?"

Leo omuz silkti. "Bu belli bir mesaj veriyor."

Güneş ışığı saçlarına ve tenine parıldıyordu. Kesik kot şort, beyaz spor ayakkabı ve beyaz tişört giymişti. Saçları tepesinde topuz yapılmıştı ve kaplumbağa kabuğu desenli güneş gözlükleri, sandalyeye çöküp topuzun önüne koyduğu sarı buklelerinin arasına sıkışmıştı. Çok seksi görünüyordu.

"Ne mesajı?"

"Senin numaranı alacak kadar ciddi olmadığı mesajını." "Ha?"

"Telefon numaranı almak, seninle çıkmak istediği anlamına gelir. Signal profiline bakmak ise, sadece internete ne tür fotoğraflar koyduğunu görmek ve belki de gece geç saatlerde sana mesaj atıp ilgilenip ilgilenmediğini görmek istediği anlamına gelir."

"Oh." Dudaklarını büzerek yana doğru çevirdi ve bakışlarını orta mesafeye kaydırды. Sonra Amelia başını salladı. "Neyse. Üniversitedeki eski erkek arkadaşından beri hiç kimse benden telefon numaramı istemedi ve senin tavsiyen işe yaradı. Bunu bir zafer olarak kabul edeceğim, bu da senin tarafındaki anlaşmayı çözmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bu nişanlı meselesi."

Leo nişanlı meselesini konuşmak istemiyordu. Ben'i bulup ona ne halt ettiğini sormak istiyordu. Ben'i Main Street Köprüsü'nden itip suya göbek üstü düşmesini izlemek istiyordu. Bir zaman makinesi yapıp geri dönüp fırsatını bulduğunda o adama yumruk atmak istiyordu. Bunun yerine, "Sana telefon numaranı sordum" dedi.

Kız, not almak için çıkardığı tableten başını kaldırıp gözlerini kırptı. "Ne?"

"Üniversitedeki eski erkek arkadaşından beri kimse sana telefon numaranı sormadığını söyledin. Ama ben sordum."

"Leo," dedi Amelia alaycı bir gülümsemeyle. "Camilla sana numaramı almanı söyledi, hatırladın mı? Sen bir şey istemedin. Sana zorla verildi."

Kaşları çatıldı. "Oh. Doğru. Şey, sana bunu isteyecektim."

Bir homurtu. "Evet, tamam. Boş ver onu. Hikayemizi düzeltelim. Patronuna benim hakkımda ne söyledin?"

Leo yüzünü buruşturdu. "Ah..."

Amelia'nın ona attığı bakış çelik kadar keskindi. "Ah, ne? Bunun sahne adı meselesiyle bir ilgisi mi var?"

"Onlara senin şarkıcı olduğunu söylemiş olabilirim. Seninle hiç tanışmadıkları için bir neden bulmam gerekiyordu ve aklıma ilk gelen şey buydu. Sen hep grupla turneye çıkıyorsun."

O sadece ona baktı.

"Grubunun adı Nymphomaniacs." Daha da sert bir şekilde baktı.

"Mariah Carey gibi ıslık çalmakta çok iyisin."

Amelia ayağa kalkarken metal sandalye yere düştü. Nefes nefese ona öfkeyle baktı. "*Dalga mı geçiyorsun?* Biri benden şarkı söylememi isterse ne olacak?" Ona sırtını döndü, sonra tekrar dönüp öfkeyle baktı. "Nymphomaniacs mı? Ciddi misin? Bu bir şaka mı?"

Adam kaşlarını çatı. Neden bu kadar mantıksız davranıyordu? "Aklıma bir şey gelmesi gerekiyordu. Hiç ortalarda görünmemenin bir nedeni olmalıydı, bu yüzden çok seyahat gerektiren bir iş olmalıydı."

"Uçuş görevlisi!" Amelia kollarını iki yana açtı. "İşte. Bu kadar zor muymuş?"

"Uçuş görevlisi," diye alay etti. "Kim buna inanır ki?"

Kız ona bakarak gözlerini kırptı ve başını salladı. "Bu delilik. Sen delisin. Bunu kabul ettiğin için deli olmalısın."

"Bak. Önemli bir şey değil. Onlara sesini korumak için şarkı söyleyemeyeceğini söyle. Oh, ve sahne adın Kitty Catelli."

Gözlerinden öfke fişkırdı. "Kesinlikle olmaz. Kitty Catelli mi? Bunu da nereden çıkardın? Dur tahmin edeyim: Biri sana benim adımı sordu, sen panikledin ve sonra bir kedi geçti mi?"

Leo dudaklarını büzdü ve avuçlarını yukarı çevirdi. "Şey..."

"Aman Tanrım." Amelia derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Leo," dedi ve burnunun köprüsünü sıktı. "Ya biri beni Google'da aratırsa? Ya The Nymphomaniacs'ı aratıp a) grubun var olmadığını ve b) benim grupta olmadığını görürse?"

"Sen özel bir insansın," diye mantıklı bir cevap verdi. "Fotoğrafının her yerde olmasını sevmiyorsun. Onlara bunu zaten söyledim. Hiç sorun yok." Neden bu kadar abartıldığını anlamıyordu. Kapak hikayesi gayet iyiydi.

Ellerini masaya dayadı ve ona baktı. "Ben *bir grubun* solistiyim, muhtemelen müziklerini tanıtarak para kazanmaya çalışan bir grubun, ve fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmıyorum? Bu nasıl inandırıcı olabilir *ki?* İnternette hiçbir yerde varlığım yoksa neden sahne adım olsun *ki?*"

Hmm. Onun ne demek istediğini anladı. Yine de. "Bak Amelia, bu büyük bir sorun değil.

Herkes yuttu. Hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben seni korurum."

Nefes alırken göğsü inip kalktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

Gitmek için harekete geçti, ama Leo sandalyesinden atlayarak onu belinden yakaladı. Onu kendine doğru çekti, avucunun altında hissettiği

"Bekle. *Bekle*, Amelia." "Hayır." Ona somurtarak baktı.

"Bunu yapmayacağım."

"Hey, sana Ben konusunda zaten yardım ettim. Bana borçlusun." Bu sözleri söylemek biraz kirli hissettiriyordu, ama onun kaçmasına izin veremezdi.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Tanrım, böyle inatçı ve kızginken çok seksi oluyordu. Leo'nun kolu hâlâ belindeydi ve elini genişleterek belinin alt kısmını kavradı. Dokunmak cennete benziyordu.

Ama ona sahip olamazdı. Amelia bir iş kadınıydı. Zekiydi. Güzel, inatçı ve hırslıydı ve üniversitedeki son üç yılında Pestilence adıyla anılan ve o zamandan beri bu ünvanı tam olarak silememiş bir adamdan çok daha iyisini hak ediyordu. Leo, Amelia'nın isteyebileceği, ateşli bir seks gecesi dışında ne sunabilirdi ki?

Kendi değerinin ne kadar az olduğunu biliyordu. Amelia'nın çok daha iyisini hak ettiğini biliyordu.

Ama Leo aynı zamanda bencil biriydi ve şirketinin tatilinde onun yanında olmamasını düşünmeye dayanamıyordu. Bu yüzden elindeki tek aracı kullandı. "Ben sana mesaj attığında ne diyeceksin?"

Elleri gömleğine kıvrılmıştı ve parmak eklemleri karnına bastırıyordu. Bunu yaptığının farkında mıydı acaba? "Bana mesaj atarsa," diye düzeltti.

"Sana mesaj atacaktır."

Sarışın kaşları birbirine yaklaştı ve aralarında bir çizgi belirdi. Dudaklarını ısırды ve ona baktı. "Bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğim. Hafta sonuna kadar bu adamla randevun olacak."

Gözlerini onun omzuna indirdi ve dudaklarını sıktı. "Sen çok kötüsün."

Leo dudaklarını kıvrıran gülümsemeye engel olamadı. Kız onunla birlikte inzivaya gelmişti. Onunla daha fazla zaman geçirecekti. "Evet. Öyleyim."

Kız parmağını ona doğrulttu. "Hafta sonuna kadar hayatımın aşkını çekebilmeliyim. Ancak o zaman buraya gelmem anlamlı olur."

"Bildiğim her şeyi sana öğreteceğim."

Amelia burun kıvırdı. "Peki. Komşum için kedi maması almam lazım." Leo'nun karnına itti ve geri çekildi, sonra güneş gözlüklerini gözlerine indirerek bakışlarını gizledi. Ama dudakları yeterince ifade doluydu.

Onun gözlerinin kendisine bıçak gibi baktığını biliyordu. Sonra kadın hızla dönüp uzaklaştı ve Leo, kadın köşeyi dönüp kaybolana kadar onu izledi.

303 numaralı dairenin kapısı, çok şüpheli görünen Bayan Gordon'a açıldı. Amelia, vakumlu paketlenmiş, tahıl içermeyen kedi mamasıyla dolu yeniden kullanılabilir çantasını kaldırdı ve yaşlı kadına dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi. "Merhaba Bayan Gordon. Majestelerinin maması ve para üstünüz hazır."

Bayan Gordon omzunun üzerinden bakarak kapıyı biraz daha açtı. "Teşekkürler Amelia," dedi, bir eliyle çantayı alırken diğer eliyle parayı almak için avucunu uzattı. "Bunları buzdolabına koyup çantayı hemen geri vereceğim."

Amelia kapıyı açık tutmak için ayağını kapıya dayadı ve kapı pervazına yaslandı. Yaşlı kadının, bastonunu ön kapının yanındaki konsol masasına güvenli bir şekilde dayayarak uzaklaşmasını izledi. Masada porselen figürinler, oyulmuş bardak altlıkları, üfleme cam kase ve iki ağır gümüş şamdan gibi çeşitli eşyalar vardı.

"Bunlar çok güzel," dedi Amelia, Bayan Gordon Amelia'nın boş bez çantasını alıp odaya geri dönerken şamdanlardan birini eline aldı. "Bunlar yeni mi? Daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Hmph." Bayan Gordon çantayı Amelia'nın göğsüne itti ve şamdanı aldı. Onu tam ait olduğu yere geri koydu. "Yeni değil. Onları depodan çıkardım."

"Çok güzeller," dedi Amelia, tam da dairenin içinden bir kapı açılırken.

Kaşlarını kaldırarak yaşlı kadının omzunun üzerinden arkaya baktı. Bayan Gordon'un komşusu olduğu dört yıl boyunca, torunu dışında yaşlı kadının dairesine gelen veya çıkan hiçbir misafir duymamıştı. Yaşlı kadının bir kız kardeşi olduğunu biliyordu, ama Bayan Gordon'un diğer akrabalarının ülkenin diğer ucunda yaşadığından ve hiç ziyaret etmediklerinden emindi. Her halükarda, buradan kimsenin girip çıktığını görmemişti. Dairenin en gürültücü sakini, Majesteleri kedi idi.

"Tamam," dedi Bayan Gordon. "Hoşça kal." Amelia'yı dışarı itti ve kapıyı çarptı.

Komşusunun kapı paspasının üzerinde duran Amelia'nın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. 306 numaralı dairenin karşısındaki koridora bakarak, Bayan Gordon'un misafirinin huysuz bir kedi sahibi olup olmadığını merak etti.

Gordon'un misafiri huysuz bir kedi sahibi olup olmadığını merak etti. Koridorda parmak uçlarında yürüyerek, Bay Petrovski'nin kapısında kulak kabarttı. Kulağına hiçbir ses gelmedi.

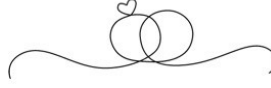
"Gerçekten de iki paralık sürük," diye mırıldandı, sırtarak, sonra da dairesine geri döndü. Masasına oturdu, parmaklarını oynattı ve işine geri döndü. Saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gösterdiği birkaç saat sonra, Amelia arkasına yaslandı ve telefonunu kontrol etti.

Leo, şirketin tatil programını detaylı olarak anlatan bir mesaj ve ek göndermişti. Kokteyl kıyafeti giyilmesi gereken akşam yemekleri, hazine avı ve The Nymphomaniacs grubunun solisti gibi davranarak katılmak zorunda kalacağı binlerce başka etkinlik vardı.

Tüm bu zahmet, Leo'nun beynini birkaç gün boyunca araştırmaya değer miydi? Büyük bir hata mı yapıyordu?

...yoksa kısa vadeli acıyı göze alıp sonunda güvensizliğini yenip hayat arkadaşını bulmaya değer miydi? Leo, tek bir cümle ile Ben'in ondan iletişim bilgilerini istemesini sağlamıştı. Bu tür bir bilgi, riske girmeye değer değil miydi?

SEKİZ

SALI AKŞAMI, Amelia bilgisayarından uzaklaştı ve ellerinin avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. İşini bitirmişti, ama bütün gün masasından neredeyse hiç kalkmamıştı. Vücudu ağrıyor ve gıcırdayıyordu, son iki gündür kaslarını düğümleyen gerginlikleri gidermek için birkaç dakika esneme hareketleri yaptı. Maggie ve Emory'nin balayına uğurlamak için ailesinin evinde düzenlenen akşam yemeğini kaçırmış ve bu sabah Camilla ve Lucy ile buluşmaktan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Yarın sabah da bootcamp'e gidemeyeceğini biliyordu.

Bu, hırslı bir küçük işletme sahibi olmanın dezavantajıydı: işleri devralacak başka kimse yoktu. İş halletmek için kendine güvenmek zorundaydı, aksi takdirde maaşını alamazdı.

İç çekerek, hamstringlerini germek için belinden eğildi ve zil çaldığında ayağa kalktı. Odanın diğer ucuna yürüyen Amelia, ön kapıyı gösteren küçük, pikseli ekrana baktığında kaşlarını çatı. Leo, bir eliyle duvara yaslanmış olarak merdivenin üzerinde duruyordu.

Bir an ona baktı, sonra konuşmak için düğmeye bastı. "Evet?" "Benim," dedi, sanki binasına gelmesi tamamen normalmiş gibi.

Beyaz plastik bir poşeti kaldırdı. "Akşam yemeği için Çin yemeği getirdim."

Son yirmi dört saat içinde, Amelia bir çatlaktan kayıp alternatif bir evrene düşmüş olmalıydı. Neler oluyordu? "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Dudakları kıvrıldı ve Amelia ayakları üzerinde sallanacak kadar çekici görünüyordu. "Benim yöntemlerim var."

"Camilla'ydı, değil mi?"

Adam güldü. "Beni içeri al, Amelia. Yemek getirdim."

"Beni yemekle rüşvet verip istediğini elde edemezsin, Leo," diye homurdandı, ama yine de kapıyı açtı ve kilidi çevirdi. Sonra

birkaç saniye panik içinde, oturma odasından kirli bir çift çorap ve üç kupa topladı, sonra lambanın gölgesinde bir sütyen ya da kanepenin minderlerinde bir tanga unutmadığından emin olmak için odayı gözden geçirdi.

Sonra kapı açıldı. Kapıyı çalmadı bile.

"Kapını kilitlemelisin," dedi.

Ellerini beline koydu. "Senin için kilidi açtım, seni kapı kolu."

Adam, kalp durduran güzel gülümsemesini gösterdi ve mutfak masasına Çin yemeğini bırakmak için odayı geçti.

Amelia, onun kendi alanında olmasının nasıl bir his olduğunu bilemeden onu izledi. Güçlü bir zarafetle hareket ediyordu ve çok yer kaplıyordu. Dairesine göz gezdirdi ve Amelia aniden kendini açıkta hissetti. Dairenin her yerinde Lucy ve Camilla'nın, kız kardeşinin ve ailesinin fotoğrafları vardı. Mutfak, az önce lavaboya koyduğu üç kirli fincan dışında düzenliydi. Ofisin kapısı açıktı ve odanın diğer ucundan masasının dağınıklığını görebiliyordu.

"Aç mısın?" diye sordu Leo.

Aniden aç olduğunu fark etti. "Evet."

Bu onu memnun etmiş gibiydi. Dolapları karıştırmaya başladı ve iki tabak buldu, sonra da sanki burada yaşıyormuş gibi rahatça mutfak eşyalarını aramaya başladı.

Bu düşünceyi sevip sevmediğine karar veremedi, ama köpük kaplarda buharlaşan yemeğin kokusu onu mutfak masasına çekti. Tabakları boşalana kadar sessizce yediler ve Leo sandalyesine yaslandı.

Amelia gözlerini kısarak ona baktı. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Leo, Amelia'nın yüzüne bakarak omzunu kaldırdı. "Yarın hakkında konuşmamız ve belki de ders programının başka bir bölümüne geçmemiz gerektiğini düşündüm. Sonuçta, hayatının aşkını bulmak için sadece birkaç günümüz var."

"Hmm," diye yanıtladı Amelia, kesin bir şey söylemeden. Sonra diğer odadaki kanepenin kolunda duran telefonuna başını salladı. "Gönderdiğin tatil programını aldım. Yoğun görünüyor."

"Çok fazla aktivite var," diye onayladı. "Fred'in en iyi çalışanları ve eşleri için düzenlediği birkaç günlük bir parti. Her yıl düzenleniyor ve davet edilmek büyük bir onur. Yılda bir kez planlamamız gerekmeyen tek parti bu."

"Yani, aslında nişanlı olmadığımızı öğrenirlerse, bu büyük bir sorun olur."

"Çok büyük."

Amelia başını salladı. "Tamam." Leo'yu bir süre izledikten sonra sordu, "Neden nişanlıların olduğu konusunda yalan söyledin?"

Gözleri onunkinden uzaklaşırken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Bir anlığına strator kutunun kenarıyla oynadı ve sonunda omuz silktili. "Fred aileye çok önem verir. Şirketi, tüm A listesindeki ünlüleri ve zenginleri ağırlar ve biz de onlar için her türlü çılgın etkinliği planlarız. Ama özünde, ekibimiz oldukça küçüktür. İş tamamen ilişkiler ve itibar üzerine kurulu. Goodhew'un adını o kadar duyurdu ki, bizim organize ettiğimiz partilere katılmak için bekleme listesi yıllarca sürüyor. Şirketin bir aile gibi olduğunu söylediğinde, bu sadece kurumsal bir laf değil. Gerçekten öyle düşünüyor."

"Ve Bay Pestilence olmanın bununla uyuşmayacağını düşündün."

Acı bir kahkaha. "Hayır, uymayacağını düşündüm." Elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini Amelia'ya dikti. "Bu iş benim için önemli. Öyle olmasaydı senden bunu istemezdim."

Amelia onun bakışlarını karşıladı, sonra başını salladı. Buna saygı duyabilirdi. Leo bazen çekici gülümsemesini takınır ve insanları onun kaygısız bir adam olduğuna inandırırđı, ama Amelia daha derin bir şeyin ipuçlarını görmüştü. Bunu, otoparkta onu ikna etmeye çalışırken gösterdiği çaresizlikte ve düşün törenine başlamadan önce onu teselli edişinde görmüştü.

The Shed'deki konuşmaları, başkalarının yararı için ne kadar kolay bir maske taktığını ona göstermişti. Onun için yatak odası bakışları, tahrik olmanın bir sonucu değildi; bir amaca ulaşmak için bir araçtı.

Bu, Amelia'nın gerçek Leo'yu görmek istemesine neden oldu. İtibarına, istediğı herhangi bir kızı elde edebileceğine ve acı verici derecede yakışıklılığına rağmen, Amelia, Leo'nun da kendisi kadar yalnız hissedip hissetmediğini merak etti.

"Tamam," diye cevapladı sonunda. "Anladım. Senin için bunu mahvetmeyeceğim." Derin bir nefes aldı. "Teşekkürler."

Birkaç dakika boyunca arka plan hikayesini gözden geçirdiler, bu da Leo'nun işi hakkında konuşmaya dönüştü. Leo, Güney Pasifik'teki özel bir adada düzenlediğı partiden bahsetti. Partide herkesi helikopterle adaya getirmişler ve tekneyle geri götürmeyi planlamışlardı, ancak yeterli yakıt getirmediğini fark etmişlerdi. Ayrıca, sarhoş bir parti katılımcısı uydu telefonunu havuza atmış ve onu bozmuştu. Leo, küçük metal teknesiyle adaya yakındaki en yakın adaya ulaşp, doğru kişilere ulaşarak adaya yakıt getirtmeyi planladığını anlatırken, kız gülmekten karnını tutuyordu.

küçük metal tekneyle, konuklar bir sorun olduğunu fark etmeden önce, yakıt getirebilecek doğru kişilere ulaşabileceği en yakın adaya ulaşmak için yaptıkları zorlu yolculuğu anlatırken, Amelia kahkahalardan karnını tuttu.

Kanepeye geçtiler ve Amelia bir bacağını diğerinin altına kıvırdı, dirseğini kanepenin arkasına dayadı ve dinledi. Hırladı ve başını salladı. "Ben panik yapardım. Herkes bir sorun olduğunu anlardı."

"Poker suratını geliştirmelisin," diye kabul etti. "Cumartesi günü kiliseye girdiğimde, beni öldürecekmiş gibi görünüyordun."

"Çünkü öyleydim."

Onun sıcak kahkahası onu sardı ve dudaklarını gülümsemeye zorladı. Sonra kot pantolonunun cebine uzandı ve küçük bir yüzük kutusu çıkardı. "Al."

Kutuyu yakaladı ve kaşlarını kaldırarak açtı. "Vay canına." Siyah kadife yatağından ona bakan parlak bir prenses kesim pırlanta, filigran desenli narin beyaz altın bir banttı. Taş özellikle büyük görünmese de, vintage, havalı ve çok pahalı görünüyordu. Çok güzeldi. "Bunu nereden aldın?"

Leo koltuğunda kıpırdadı, sonra omuz silkti. "Bir kuyumcudan kiraladım. Haftaya geri vermem gerekiyor."

"Bir kuyumcu sana böyle bir yüzüğü kiralamasına izin mi verdi?" Yüzüğü kutudan çıkardı ve ışığın taşın üzerinde dans etmesini izledi. "Mücevherlerin kiralanabileceğini bile bilmiyordum."

"Eski dostuz," diye açıkladı Leo. "Tak bakalım."

Yüzüğü parmağına taktı. Biraz boldu ama yine de parmağının eklemi üzerinde sağlam duruyordu. Boğazı birdenbire düğümlendi. "Çok güzel."

"Güzel," dedi Leo. "Sıra sende. Neden bir erkek arkadaş bulmak için yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun? Benim gördüğüm kadarıyla, sen çekici ve başarılı bir kadınsın."

Yanakları kızardı. "Sanırım erkeklerin yanında garip davranıyorum. Söylediklerimi fazla düşünmeye başlıyorum. Sözlerim birbirine karışıyor. Bazen bana işimi soruyorlar ve ben de gösterge paneli yazılımı hakkında konu dışına çıkıyorum ve ancak sıkıntıdan kalp krizi geçirip yere yığıldıklarında duruyorum."

Ve sonra seks vardı. Bu konuda kötü olduğunu biliyordu, bu yüzden bir erkek ona dokunduğunda, gerginlik ve utançtan donup kalırdı. Çok fazla ses çıkarıyor muydu? Garip hareketler mi yapıyordu? Göğüsleri o pozisyonda tuhaf mı görünüyordu? Göğüs uçlarının etrafında çıkan tüyleri almayı unutmuş muydu?

Acıtacak mıydı? Ve sonra, evet, acıtıyordu! Durmasını mı istemeliydi? Partneri kızar mıydı?

Bu çok yorucuydu. Bu kadar endişelenecek şey varken insanların nasıl cinsel ilişkiden zevk aldıklarını anlamıyordu.

Leo'nun yüzü hafifçe yumuşadı, yeşil gözleri kadının yüzünde onun bilmesini istemediğinden emin olmadığı bir şey okudu. "Bana gösterge paneli yazılımından bahset," dedi, sesi kadifemsi ve alçaktı. "Bayılmayacağıma söz veriyorum."

Dilini şaklattı. "Kes şunu."

"Ciddiyim. Dashboard yazılımının ne olduğunu bile bilmiyorum. Anlat bana."

"Şey," diye cevapladı Amelia yavaşça. "Tüm veri analizi aslında bir sorunla, ya da birden fazla sorunla başlar. Dolayısıyla bir dashboard oluşturmak, o sorunla ilgili çözümleri, ya da bilgileri sunmanın bir yoludur. Bence sayılarla arası iyi olan birçok insan sayılara fazla takılıp kalıyor ve sıradan insanların bilgilere bir bakışta ulaşabilmesi gerektiğini unutuyor. Dashboard'larla ise..." Leo kanepede yer değiştirip başını geriye yaslayarak uzun bacaklarını uzattığında kaşlarını çatı. Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Gözleri tembel bir şekilde Amelia'nın gözlerine bakıyordu. Amelia homurdandı. "Gördün mü? Seni sıkıyorum."

"Sıkılmadım. Sadece rahatlamaya çalışıyorum."

"Sorun da bu. Konuşmaya başladım ve ne zaman duracağımı bilmiyorum."

Leo uzanıp elini tuttu. Elini çekerek parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Sana layık bir erkek seni dinlemeyi sevecektir," dedi, "dashboard'lardan, rakamlardan veya çoraplar için en iyi kumaştan bahsediyor olsan bile."

"Tabii ki bambu."

Leo güldü. Yeşil gözleri Amelia'nın gözleriyle buluştuğunda parladı ve elini bırakmadı. "Renk kodlu değerlendirme tablonuzdaki bir sonraki konu ne?"

Amelia elini çekmeye çalıştı ama o sıkıca tuttu. "Bakmam lazım." "Saçmalık. O tablonun her hücreğini ezberliyorsun."

Amelia, patlamak üzere olan gülümsemesini saklamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Dudaklarını ısırıldı. "Giysiler ve makyaj," diye itiraf etti sonunda.

"Kıyafetlerin mükemmel. Makyajın harika. Sıradaki madde."

Oturarak, Amelia dilini şaklattı ve ona *sert* bir bakış attı. "Bu yeterli bir cevap değil! Bu bana nasıl yardımcı olacak?"

Leo ona ağır göz kapaklarıyla baktı, kaşları hafifçe kalktı. "Ben uzman mıyım, değil miyim? Giysilerin seksi. Yüzün güzel. Düğünde makyajlıyken harika görünüyordun, şimdi de harika görünüyorsun."

Ona yine güzel dedi. Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Amelia, kaşlarını daha da çatarak baktı.

Leo, yumuşak ve alçak bir sesle devam etti: "Sırf bir erkek için kıyafetlerini değiştirmemelisin. Tavsiyemi dinle ya da dinleme, tatlım."

"Tamam, hayır. Bana tatlım deme."

Hâlâ elini bırakmamıştı. "Listenin bir sonraki maddesi ne? Hızla ilerliyoruz. Bu çok kolay." Yine sırtıttı.

Oh, kendini komik mi sanıyordu? Amelia, hayal kırıklığını bastırmak için mırıldandı. "Sıradaki öpüşmek."

Leo onun yanında donakaldı. Eli, Amelia'nın elinin etrafında granit gibi sertleşti. Sonra, sanki çakıl taşından konuşuyormuş gibi, "Öpüşmek mi?" diye sordu.

"Kötü öpücü olduğumu söylediler. Bu, geliştirmem gereken bir alan, bu yüzden nasıl daha iyi olabileceğimi öğrenmek istiyorum."

Bir başka uzun sessizlik oldu ve Amelia, Leo'nun bakışlarına karşılık vermek için döndü. Çenesi gergindi ve gözleri dudaklarına odaklanmıştı. "Öpüşmek," diye tekrarladı.

"Evet. Öpüşmek. Hiç duydun mu?"

"Kim sana bu konuda kötü olduğunu söyledi?" Gözleri Amelia'nın dudaklarında kalmaya devam etti ve Amelia'nın karnının alt kısmında bir sıcaklık hissetmeye başladı.

Omuz silkti ve sonunda elini onunkinden çekmeyi başardı. "Önemli değil."

"Bence önemli."

Yüzü kızarak duvara baktı. "Hayır, önemli. Biri bana öyle söyledi ve onun doğruyu söylediğine inanmak için nedenlerim var. Binlerce kadını öptüğünü ve bu konuda iyi olmak için gerekli becerileri geliştirdiğini varsayarsak, bana ipuçları verecek en uygun kişi sensin."

"İpuçları."

Amelia dudaklarından bir homurtu çıktı ve ona dönüp baktı. "Söylediğim her şeyi tekrar mı edeceksin?"

"Sana birkaç ipucu vermek, daha iyi öpüşmeyi öğrenmene yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Öyle mi? O zaman, sanırım artık bana bir faydan kalmadı. Sonuçta senin inziva yerine gitmeme gerek kalmadı. Yani burada kalman artık hoş karşılanmıyor." Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "İstedğin zaman gidebilirsin."

Leo'nun ona attığı bakış, adeta bir avcı bakışıydı. Kanepede doğruldu ve ona dönerek, bir elini dizine, diğerini koltuğun arkalığına koydu. "Öncelikle, senin kötü öpüştüğünü düşünmüyorum. Biri kafana bu saçma fikirleri sokmuş, kim olduğunu bulduğumda onunla ayrı ayrı ilgileneceğim."

Bu sözler üzerine Amelia'nın karnının altından başlayıp dışarıya doğru yayılan bir titreme hissetti. Leo'nun her kelimesiyle koyulaşan bakışlarına kapılmış, hareketsizce oturdu.

"İkincisi," diye devam etti, "öpüşmede daha iyi olmak istiyorsan, ihtiyacın olan son şey bir sürü *ipucu*." Son kelimeyi tükürdü.

Amelia kıpırdamıyordu. "Hayır mı?" sesi boğuk çıktı. "Hayır. Pratik yapman lazım."

Amelia'nın cesareti hızla azalıyordu. Yüzünü sabit tutmaya çalışırken kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Leo'nun ona öyle bakarken yanında oturmak, bir aslanla aynı kafeste olmak gibiydi. Tek bir yanlış hareket, onunla oynamaktan sıkılmasına ve Amelia'nın sonunun gelmesine neden olabilirdi. Tehlikenin havada dolaşması, onu kıpırdamaya bile korkutuyordu. Ama ona söylediklerini anlamaya çalıştı.

Sözleri sonunda kafasına dank etti. Hayal kırıklığı göğsünü delip geçerken nefes verdi. "Öpüşme pratiği yapabileceğim erkekler bulmamı mı istiyorsun?"

Leo gözlerini kırptı ve yanağındaki bir kas seğirdi. "Hayır, Amelia," diye cevapladı karanlık bir sesle. "İstedğim bu değil."

Aslan kafesin içinde ileri geri dolaşıyordu, gözleri Amelia'nın gözlerine sabitlenmişti. Uzun, sessiz dakikalar boyunca öylece hareketsizce oturdular. Amelia söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, ama ağzından çıkacak her şeyin yanlış olacağını biliyordu.

Sonra Leo gürledi, "Buraya gel."

"Sanmıyorum..."

Leo'nun elleri belini kavrayıp onu kucağına çektiğinde Amelia ciyakladı. Onu bacaklarının üzerine oturtup sırtını koltuğun koluna yasladı. Eli belinden bacağına kayarken arkasında ateşli bir iz bıraktı. Avuç içi, atletik şortunun altındaki çıplak cilde dokunduğunda, Amelia keskin bir nefes aldı. Elini kalçasında bıraktı, başparmağıyla uyluğunun üst kısmına bastırarak onu yerinde tuttu.

"Şimdi pratik yapacağız," diye bilgilendirdi onu.

"Oh." Amelia, cildine değen avucunun sıcaklığı ve vücudundaki kıvrılmış güçten başka bir şey düşünemediği için, bu yumuşak ses çıkarmakla yetindi.

ve vücudundaki kıvrılmış güç dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

Leo, boş eliyle Amelia'nın çenesini kavradı. Başparmağıyla Amelia'nın yanağını okşarken yüzünü inceledi, bakışları Amelia'nın gözleri arasında gidip geldi, sonra dudaklarına indi. "Tamam mı?"

Bu, küçük oyunlarını çok mu ileri götürüyordu? Leo'yu öpmek kötü bir fikir miydi? Leo kilisenin kapılarını açtığı andan beri Amelia'nın istediği tek şey bu muydu?

Bunlar gelecekteki Amelia'nın cevaplaması gereken sorulardı. Şu anda, sadece çenesini eğdi. "Tamam."

Leo'nun dudaklarını onun dudaklarına bastırıp tutkuyla öpeceğini düşünmüştü. Gözlerini kapattı ve kendini hazırladı, ama Leo'nun dudakları onun dudaklarına çok hafifçe değdi. Şaşkınlıkla dudaklarını açtı ve Leo bunu fırsat bilip alt dudağını öptü, sonra üst dudağını ısırdı. Geri çekilip çenesinden aşağı doğru bir çizgi öptü, sonra tekrar dudaklarına döndü.

Bu sırada, uyluklarındaki başparmağı yumuşakça ileri geri okşuyordu, sanki o anın ritmini belirleyen yatıştırıcı bir metronom gibi.

Dili, açılmış dudaklarının arasına girdiğinde, Amelia kendi dilini onun diline karşılık verdi. Göbeğinin arkasında lezzetli bir erime hissi uyandı ve Amelia kendini onun gömleğine tutunarak onu kendine çekmeye çalışırken buldu. Leo boğazından düşük bir ses çıkardı ve Amelia geri çekildi.

"İyi miydi?" Kız kaşlarını çattı. Çok agresif mi davranmıştı? Josh onun böyle davranmasından nefret ederdi.

Ama Leo vazgeçmedi. Sesi düşük bir homurtu gibiydi: "Tabii ki iyiydi." Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi ve başını geriye doğru eğdi, böylece kızın boynuna, atan nabzının izini takip ederek öpücükler yağdırabilecekti. Kızın dudaklarından bir inilti kaçtı ve Leo buna saçlarını daha sıkı tutarak karşılık verdi.

Bu çok iyi hissettiriyordu. Amelia hayatında ilk kez bir erkeğin kollarındaydı ve zihni mutlulukla boşalmıştı. Kendi parmaklarını onun altın kahverengi buklelerine doladı ve onu tekrar ağzına çekti. Leo, onun iddialı tavrından rahatsız olmak yerine, ona daha önce olduğundan daha sert ve daha uzun süre öperek karşılık verdi. Ağzına inleyerek, damarlarında sıvı bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Öpüşmeyi biliyorsun," dedi, dudakları dudaklarına değerek. "Tadının harika olacağını biliyordum."

Amelia onun alt dudağını ısırđı ve onu kendine çekti. Bu onu çılgına çevirmiş gibi görünüyordu, çünkü çenesini kavradı ve çabalarını iki katına çıkardı. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı. Amelia'yı stratosfere fırlattı. Şehvet onu içten dışa yakıyordu.

Uyluklarında tuttuğı eli göğüslerine kaydı. Kıvrımlarını şekillendirip okşadı, Amelia'nın ateşini daha da körükleyen sesler çıkardı. Giysilerinin üzerinden meme ucunu nazıkçe çimdiklediğinde Amelia nefes nefese kaldı ve Leo'nun dudakları onun dudaklarına bir gülümseme çizdi.

Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Bu, tüm vücudu kapsayan bir deneyimdi. Hiç bu kadar çekici, bu kadar özgür hissetmemişti. Leo ona sanki çok güzelmiş gibi dokunuyordu. Onu, gerçek halini takdir ettiğini, özel, çekici ve seksi olduğunu hissettiriyordu. Kalçaları kendi kendine küçük daireler çizmeye başladı...

Amelia aniden sertleşerek uzaklaştı. Ne yapıyordu? Leo ile bunu yapamazdı! Leo'nun ona bir erkek arkadaş bulmasına yardım etmesi gerekiyordu, kendisi dışında birini! Bu basit bir iş anlaşmasıydı.

Yüzyılın oyuncusunun onu öpmesi gayet iyiydi; ona bağlanmayacaktı. Ama Amelia hiç böyle öpülmemişti. Her şeyi yanlış yorumlayacaktı - kahretsin, Leo'nun onu önemsedğini hissetmeye başlamıştı bile. O umursamıyordu! O sadece aptal sahte nişanlı planına uyması için buradaydı. Ve bir öpücükten sonra, Amelia ruh ikizini bulmuş gibi hissetti.

Acınası bir durum.

"Hey." Eliyle çenesini kavradı ve yüzünü eğerek onu inceleyebildi. "İyi misin?"

Amelia başını salladı ve zorla gülümsedi. "Evet. Harikaydı, teşekkürler. Pratik yapmanın ne demek olduğunu anladım."

Amelia kucağından kalkmak istedi, ama Leo kollarını beline doladı. Onu yerinde tuttu. "Bekle. Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey. Harikaydı. Gösterdiğin için teşekkürler. Sandığım kadar kötü değilmişim." Ellerini belinden çekip ayağı kalktı ve gömleğinin önünü birkaç sert hareketle düzeltti. "Harika. Ben yatmalıyım, sen de evine gitmelisin. Yarın önemli bir günümüz var."

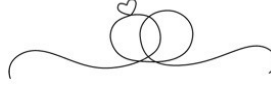
Onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ama Amelia kendini zorlayarak ön kapıya doğru yürüdü. Bacakları titriyordu ve yolda bir koltuğa çarptı. Kapıya vardığında, kapıyı açık tuttu ve sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı.

Leo'nun yüzü tamamen ifadesizdi, onu bir an izledikten sonra çenesini eğdi. Tonlamasız bir sesle, "Seni saat üçte alacağım," dedi.

Kapı arkasından kapandı ve Amelia sürgüyü kilitledi. Boş dairede yüksek *bir sesle* kapı kapandı ve Amelia titrek bir nefes verdi. Yüzük parmağında ağır geliyordu ve titrek ellerle yüzüğü çıkardı. Parıldayan taşı inceledi ve onu bu noktaya getiren her kararından pişmanlık duydu.

Sonra uzun ve soğuk bir duş aldı.

DOKUZ

FRED GOODHEW'in malikanesi Stirling'in eteklerinde, uzun bir yolun sonunda bulunan ferforje bir kapıdan girilebilen, yeşilliklerle kaplı, ormanlık bir arazide yer alıyordu. Leo, patronunun mülküne girerken arabayı yavaşlattı, zihni hala önceki gece olanlardan dolayı karışık durumdaydı.

Amelia bugün ona pek bir şey söylememişti. Ne söylenebilirdi ki? O azgın bir pislik gibi davranmıştı ve Amelia onu öptüğüne açıkça pişman olmuştu. Daha iyi bir adam olsaydı, o da pişman olurdu.

Ama yapamıyordu.

Aslında, bunu düşünmeden duramıyordu. Dün gece saatlerce vücudu yanıp tutuşmuş olduğu için neredeyse hiç uyuyamamıştı. Hâlâ dilinde onun tadını hissediyor, onun üzerinde yumuşayıp kıvrılmasını hissedebiliyordu.

Düzgün bir yolda ilerlerken, ağaç dalları başlarının üzerinde kemer oluştururken, yıllık çiçeklerle dolu variller yol boyunca eşit aralıklarla dizilmişken, elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Etkinlik direktörü olarak ilk yılıydı ve şirket partisine ilk kez davet edilmişti. Bunun için mutlu olması gerekirdi.

Bunun yerine utanıyordu.

"Vay canına," dedi Amelia, koltuğunda kıpırdanarak. Bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve parmağındaki yüzük çok renkli kıvılcımlar saçtı. Önlerinde malikane göründü, gri cepheli ve koyu renk çatılı, ön kapısı dört beyaz sütunla çevrili geniş bir bina. Mülkün sol tarafında yuvarlak bir kule nöbet tutuyordu ve binaya, sanki birden fazla ev bir araya getirilerek bu devasa canavar yaratılmış gibi garip, uyumsuz bir görünüm veriyordu.

Dairesel yol, iki zıplayan balık şeklindeki fiskiye'nin etrafından geçerek onları büyük ön girişin önüne getirdi. Siyah takım elbiseli bir vale yaklaşarak Amelia'nın kapısını açtı ve onun

daha sonra Leo'dan anahtarları almak için arabayı döndü. Merdivenlerden yukarı çıkarak başka bir personele ulaştılar ve bu personel ikisine de hafifçe eğilerek selam verdi.

Adam ellili yaşlarındaydı ve gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı. Gerçek bir frak, kolalı beyaz gömlek ve parlak, siyah, vernikli deri ayakkabılar giyyordu. Kıyafetindeki tek renkli parça, göğsündeki Goodhew Inc. logolu rozetti.

"Bay St. James. Bayan Darcy," dedi adam, daha önce hiç tanışmamış olsalar da. "Goodhew Malikanesi'ne hoş geldiniz. Umarız keyifli bir konaklama geçirirsiniz. Benim adım Percival. Bizimle kaldığınız süre boyunca herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin." Onları devasa çift kapıdan geçerek süslü bir fuayeye götürdü. "Çantalarınız doğrudan odanıza götürülecek. Mavi Oda'da ikramlarımız hazır. Lütfen beni izleyin."

Amelia, Leo'ya bakarken gözlerini kocaman açtı. "Vay canına, bir uşak," diye fısıldadı, kaşlarını oynatarak.

Bu, öğleden sonra boyunca gördüğü ilk kişilik belirtisiydi ve Leo sonunda rahatladığını hissetti. Belki dün gece canavarca davrandığı için onu affederdi. Affedilmeyi hak ettiği için değil tabii.

Uşak Percival, onları heykeller ve yıldızlı tablolarla süslenmiş geniş, mermer döşeli bir koridordan geçirdi. Avizeler başlarının üzerinde parıldayarak lüks mobilyaların üzerine ışıklar saçıyordu. Bir köşeyi döndüklerinde, konuşma sesleri kulağına ulaştı. Bir sonraki koridorun ortasında, Percival kenara çekilip açık bir kapıyı işaret etti.

Mavi Oda, gerçekten de maviydi. Duvarlar yumuşak bir deniz salyangozu rengindeydi ve odayı domine eden iki büyük kanep, zengin, kraliyet mavisi kadifeyle kaplıydı. Aynı kumaş ve renkteki perdeler muhteşem orman manzarasını çerçeveliyordu ve odanın her yerinde zevkli vazolar taze çiçeklerle doluydu.

Buna karşılık, odada dolaşan ve mavi mobilyalarda uzanan insanlar, sanki tasarımcı tek renkli dekorun üzerinde insanların öne çıkmasını planlamış gibi, sarı, siyah ve pembe giysiler giyerek dikkat çekiyorlardı. Bu işe yaramıştı. Oda, benzersiz olduğu kadar çarpıcıydı da.

"St. James!" Fred gürledi. "Amelia! Hoş geldiniz!"

Fred, nişanlısını sıkıca kucaklayarak yaklaştı. Fred her zamanki düğmeli gömleği ve pantolonunu giymişti, Nadia ise soluk turuncu renkli, diz boyu, vücuda oturan bir elbise giymişti. İnanılmaz bir şekilde, alçısı da elbisesine uyacak şekilde değiştirilmişti.

Hepsi birbirlerini selamladı ve Nadia, Amelia'nın elini kaldırdı. "Harika!" diye haykırdı, Amelia'nın yüzüğünü hayranlıkla inceleyerek. "Elmas çok küçük ve sevimli! Çok tatlı!"

Leo hafifçe gerildi, ama Amelia, diğer kadının sözlerinde herhangi bir kötü niyet görmediğinden, kahkahayı patlattı. "Bayıldım," dedi ve bu, içten bir söz gibi geldi. Leo, göğsünde bir sıcaklık hissetti ve bunu görmezden gelmeye çalıştı. Bu gerçek bir nişan yüzüğü değildi. Amelia'nın beğenip beğenmemesi önemli değildi.

Amelia, Nadia'nın eline doğru başını salladı. "Seninki çok göz alıcı."

Nadia elindeki pembe elması hayranlıkla seyretti ve parmağında yerini ayarladı. Elmasın ağırlığı hemen tekrar yana kaydı. Nadia Fred'e baktı. "İyi iş çıkarmış. Bir dakika bile çıkaramadım, ölçüsünü aldirmek için bile. Çok güzel. Bu aptal alçıyı bir an önce çıkarıp düzgünce takabilmek için sabırsızlanıyorum." Amelia'ya dönerek yüzü aydınlandı. "Ama söyle bana! Elbise aramaya başladın mı?"

Ayaklarını yerinden oynatan Amelia, boğazını temizledi. "Oh, şey... Henüz değil, ama kardeşim yeni evlendi ve beni tüm randevularına götürdü."

"Ve?" Nadia, düğünlerle ilgili her şeyi sevdiği için açıkça keyifliydi.

"Biliyor musun," dedi Amelia düşünceli bir şekilde, "Şık silüetli elbiseleri çok sevdim. Maggie'ye uymadıkları açıktı, çünkü Mayıs ayında evleniyordu ve benden çok daha dramatik biriydi. Ama ben o eski Hollywood havasını seviyorum."

Leo'nun kaşları havaya kalktı. Amelia'yı böyle bir elbise içinde hayal etmeye çalıştı ve sonunda yüzündeki salyayı silmek zorunda kaldı. Amelia'nın müstakbel kocası şanslı bir adamdı.

"Oh, *mükemmel*!" Nadia ellerini birleştirerek haykırdı. "Yüzükle uyumlu! Vintage!"

"Bizim için çok daha kolay," dedi Fred, Leo'nun sırtını okşayarak. "Sadece gelip evleniyoruz."

"Oh, Leo planlama aşamalarında *çok* aktif bir rol üstleniyor," diye araya girdi Amelia, gözlerinde kötücül bir ışıltıyla. "Sana her ayrıntıyı anlatabilir. Bu konuda kulaklarını çınlatır. Renk kodlu bir hesap tablosu ve her şeyi var."

"Gerçekten mi?" Nadia ona doğru döndü ve Leo, onun ilgisinin gücü karşısında geri adım atmamak için kendini zor tuttu. "Onu görmek isterim!"

Bana göndermelisin." Leo'nun cebini işaret etti. "Telefonunda var mı? Göster bana!"

Şimdi gerçekten bir adım geri attı. Boğazını temizleyen Leo, başını salladı. "Ben, şey, yanımda yok."

"Bana göndereceksin," dedi Nadia gülümseyerek. Açıkça istediğini elde eden bir kadındı.

Gözünün ucuyla Amelia'nın sırtıttığını gördü. Leo onu yere devirmek istedi. Bunun bedelini ödeyecekti.

"Leo her zaman detaylara çok dikkat etmiştir," diye araya girdi Fred, Nadia tam bir düğün sorgusuna başlamak üzereyken. "Müşterilerimiz onu çok talep ediyor," dedi Fred Amelia'ya. "Müşterilerin ne istediğini tam olarak bilmeseler bile, onların vizyonunu anlamada gerçek bir yeteneği var."

Bu iltifata şaşırmış olan Leo, dikleşti. Amelia kirpiklerinin altından ona baktı, sonra Fred'e gülümsedi. "Bu beni hiç şaşırtmadı. O çok zeki biridir."

Leo ona bakarak yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. İfade samimi görünüyordu. Ama bu, Fred'in ona yaptığı övgüyü inandığını anlamına geliyordu, ki bu alışılmadık bir durumdu. Çoğu insan onun sadece eğlenerek geçimini sağladığını düşünüyordu.

"Ben dolaşmam lazım," dedi Fred. "Al! Bir içki iç."

Bir garson, çeşitli içeceklerin bulunduğu bir tepsiyle önlerinde durdu. Fred ve Nadia izin isteyerek bir sonraki konuğa selam vermeye gittiler, Amelia ve Leo ise garsona döndüler. Leo bir kadeh şampanya seçerken, Amelia garsonun işaret ettiği yeşil meyve suyuna ilgi duydu. "Kivi, ginseng ve elma," dedi adam. "Enerji verici ve lezzetli."

Amelia suyu tattı ve beğenerek mırıldandı. Leo, Amelia'nın içkisini yudumlarken keyifle izlemekten kendini alamadı. Amelia'nın dudaklarına bir şey değdiğinde o mutluluk anını görmek istiyordu. Amelia onu gerçekten anlayışlı buluyor muydu, yoksa sadece hayran bir nişanlı rolünü mü oynuyordu?

"Demek," derin bir ses düşüncelerini böldü, "bu meşhur nişanlı."

Leo elini Amelia'nın beline koydu ve sesin sahibine dönerek, acımasız mesleki rakibi Ari Ashfield'ı tanıdı. Adam 1,88 metre boyunda, esnek kaslıydı ve Leo'nun burnunun dibinden işleri kapmayı severdi. Dar kesim siyah gömlek ve pantolon giymişti, koyu renkli gözleri, giysileri kadar keskin bakıyordu.

"Ari," diye soğukkanlılıkla yanıtladı Leo. "Bu Amelia." "Şarkıcı."

Amelia bir an dondu, sonra parlak bir gülümsemeyle "Doğru" dedi.

El sıkıştılar. Eli sıkıydı.

"O zaman bize bir şarkı söyle." Ari'nin gözleri meydan okurcasına kıtıldı. "Yeteneğin hakkında çok şey duyduk."

"Sesimi dinlendiriyorum." Bir eliyle yeşil meyve suyunu kaldırdı, diğer eliyle boğazına dokundu.

Ari homurdandı ve bakışlarını tekrar Leo'ya çevirdi. "Sonunda bu etkinliğe davet edilecek kadar iyi performans gösterdiğini görmek güzel. Sen yokken burası sıkıcı olmaya başlamıştı. Bunu yıllardır yapıyorum, biliyorsun. Tatilde yeni yüzler görmek güzel."

Leo dişlerini gösterdi. Ari, onun buraya daha uzun süredir geldiğini, daha fazla insan tanıdığını ve en iyi etkinlikleri düzenlediğini asla unutmasına izin vermezdi, ama ikisi de gerçeği biliyordu. Bunun nedeni Ari'nin kirli oynamayı sevmesiydi. Bir işe girmek için kendi iş arkadaşlarını alt etmekten çekinmezdi.

"Ari, canım, bu kadar kibirli olma." Vanessa Neale, heykel gibi güzel bir şekilde onlara doğru süzülerek geldi. Elbisesi vücuduna yapışmış, neon pembeydi. Gözlerindeki hesaplayıcı parıltı dışında Barbie gibi görünüyordu. Keskin bakışları Leo'ya takıldı, sonra Amelia'ya kaydı. Dolgun, pembe dudakları yırtıcı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben Vanessa. Leo ve ben *eski arkadaşız*. Çok yakınız ve ona sürekli seni buraya getirmesini söylüyordum. *Sonunda* buradasın." Bakışları Leo'ya kaydı. "Çok uzun sürdü, aptal."

Sözlerinde yoğun bir ima vardı ve Leo sinirlendi. Hiç birlikte yatmamışlardı, ama Vanessa bunu istediğini açıkça belirtmişti. Leo onu birkaç yıl önce tanışmış olsaydı, tereddüt etmezdi. Ama bu iş onun için önemliydi. Bir iş arkadaşıyla yatarak bunu mahvetmek istemiyordu.

Ayrıca, Vanessa ile yatma düşüncesi ona çekici gelmiyordu. Vanessa güzeldi, ama... Ona neden çekici gelmediğini tam olarak anlayamıyordu. Belki de tüm bu oyundan sıkılmıştı. Flört etmek, imalı sözler, geçici seks... Birdenbire hepsi anlamsız gelmeye başlamıştı.

Amelia diğer kadına gülümsedi, gözlerinde keskin bir bakış vardı. "Bu çok komik. Leo senden hiç bahsetmedi." Sonra Leo'ya döndü, elini kaldırdı ve yanağını okşadı, parmaklarını yukarı kaydırarak alnındaki bir saç telini itti. Bu açıkça sahiplenici bir hareketti ve Leo'nun dizleri

neredeyse titremeye başladı. Gözleri Amelia'ya dikilmiş, elleri onu belinden tutup odadan çekip çıkarmak için kaşınıyordu, böylece biraz mahremiyet bulabileceklerdi.

O, onun bunu tekrar yapması, herkesin önünde ona sahip olduğunu ilan etmesi için her şeyi yapardı. Göz açıp kapayınca kadar, pantolonunun fermuarının arkasında kaya gibi sertleşmişti. O onu istiyordu ve bunu saklayamıyordu. O da en az onun kadar çaresizdi...

Dur, aptal. Bu gerçek değil. O numara yapıyor. Hepsi rol.

Kendini toparlayarak, kolunu Amelia'nın omuzlarına doladı. "Vanessa Kaliforniya ofisini yönetiyor," diye açıkladı, sesi sadece biraz kısık çıkıyordu. Diğer ikisine baktı. "Randevularınız nerede?"

"Mark havuzu görmek istedi," dedi Vanessa elini sallayarak. "Akşam yemeğine gelir." Gözleri Ari'ye takıldı ve ikisi tuhaf bir bakışlaştı. "Ari bu yıl yalnız geldi."

"İşte orada!" Yaşlı bir adam küçük grubun yanına gelerek Leo'nun omzuna vurdu. "St. James ve gizemli kadın!"

Leo homurdandı. "Amelia, bu Robert Lafontaine. O bizim sorun çözücümüz. Herhangi bir sorun çıkarsa, Rob sorunu çözmek için oradadır, tabii nasıl yaptığı hakkında çok fazla soru sormazsan."

Robert sırtıttı, sonra eğilip Amelia'nın iki yanağına da öpücük kondurdu ve geri çekilip gözlerine baktı. "Leo'nun onu anlayan birini bulmasına sevindim," dedi adam. "Yıllardır ona hayatını düzene sokmasını söylüyorum."

"Ah, Robbie," dedi karısı, parmaklarında bir kadeh şampanya ile yanına gelerek. Trudy, şeffaf, işlemeli bir kaftan giymişti, kahverengi saçları şakaklarından geriye doğru toplanmıştı. "Aşıkları rahatsız etmeyi bırak. Amelia, canım, Leo bize senden bahsetti. Müziksinsin, değil mi? Kitty Cat, doğru mu?"

"Şey." Amelia boğazını temizledi. "Kitty Catelli," dedi, yüzünü ciddi tutmaya çalışarak. Leo onu öpmek istedi.

Daha fazla insan Leo'nun nişanlısını görmek için toplandı ve Amelia biraz yeşil yeşil olmaya başladı. Leo, hikayelerinin yarattığı merakı hafife almıştı. Avustralya temsilcileri Sean Walters, kız arkadaşını da yanına aldı ve ikisi, Amelia'nın Mariah Carey'den daha iyi şarkı söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenmek istedi. Sonra nakliye ve lojistik işini yürüten iki kardeş, George ve Gregory vardı. Amelia'ya grubu hakkında bir düzine soru daha sorarak onu sıkıştırdılar ve telefonlarını çıkarıp onu internette aramaya çalıştılar.

Amelia, açıkça yalan söylemekten rahatsız olduğu için soruları geçiştirdi ve çekindi. Leo, onu bu duruma soktuğu için pişmanlık duyarak yüzündeki acı ifadesini gizledi.

Sonunda, Cora Hale topallayarak geldi ve diğerlerini uzaklaştırdı. Maaş bordrosu sorumlusu, kısa boylu olduğu kadar sert bir kadındı, gri saçları perma yapılmış ve sıkı bukleler halindeydi. Sarı bir pantolon takım giymişti ve koluna da aynı renkte bir çanta asmıştı. "Zavallı kızı rahat bırakın," dedi, sulu et parçalarını gagalamaya çalışan akbabaları kovarak. Çantasını sopa gibi kullandı. "Gidin. Kışk!"

Kalabalığın çoğu dağılınca Amelia yaşlı kadına minnettar bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki, tatlım," dedi Cora. Amelia'nın elini iki eliyle tuttu, salladı ve okşadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onlar köpekler gibidir," diye açıkladı. "Onlara gitmelerini söylemek için sert bir ses tonu kullanman yeterlidir."

Amelia güldü ve yaşlı kadın sonunda elini bıraktı. "Goodhew'da ne iş yapıyorsun?"

"Cora herkesin maaşını zamanında almasını sağlıyor," dedi Leo, yaşlı kadına gülümseyerek. "O olmasa şirket dağılırdı."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Cora çantasını kaldırdı ve ona kısa bir başını salladı.

Leo kolunu Amelia'nın omuzlarına doladı. Amelia ona hafifçe yaslandı ve göğsündeki sıkışmışlık hissi biraz hafifledi. "O, hesap tabloları konusunda bir dahi."

Amelia'nın yüzü aydınlandı. "Hesap tablolarına bayılırım!"

Cora güldü, ama gözleri bir an için keskinleşti. "İlginç," diye düşündü, Amelia'nın koluna hafifçe vurup bakışlarını Leo'ya çevirdi. "Kendine iyi birini bulmuşsun. Onu sakın bırakma."

"Öyle yapmayı planlıyorum," dedi Leo, sanki bir yemin eder gibi.

AMELIA'NIN BAşI DÖNÜYORDU. Otuz kadar kişi odada dolaşıyordu ve o sadece birkaç kişinin adını hatırlıyordu. Leo'nun yanında kaldığı için minnettar olan Amelia, üçüncü yeşil meyve suyunu yudumladı — ki şaşırtıcı derecede lezzetliydi

— ve dudaklarında sakın bir gülümseme tuttu.

Bu insanlar sadece onun ve Leo'nun nişanlı olduğuna inanmalıydı. Onu sevmeleri veya hakkında iyi düşünmeleri gerekmiyordu. O sadece burada durup sahte ilişkilerini inandırıcı kılmalıydı.

Leo ona her dokunduğunda, vücudu ışığı takip eden bir ayçiçeği gibi ona doğru eğiliyordu.

Çınlayan bir ses dikkatini odanın uzak köşesine çekti, Fred küçük bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Nişanlısı Nadia onun yanındaydı, kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı. Nadia, gözlerinde sadece bağlılık olan bakışlarla müstakbel kocasına bakıyordu ve Amelia, acımasızca, yine kıskançlık duydu.

Böyle hissetmek ona hiç yakışmıyordu. O, kendi işine bakması gereken türden bir insandı. Ama belki de dün geceki öpücükten sonra hala kanını ısıtan şehvetin közleri beynini bulandırıyordu. Odadaki tüm sevgi dolu çiftleri kıskanmaktan kendini alamıyordu, özellikle de bu, Leo ile arasındaki ilişkinin ne kadar sahte olduğunu daha da belirgin hale getiriyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Fred sonunda, sesi odanın her yerine kolayca ulaşıyordu. "Nadia ve ben sizi evimizde ağırlamaktan çok mutluyuz. Stirling benim doğduğum kasaba ve bu mülk benim için her şey demek. En güvendiğim çalışanlarımı evimde ağırlamak, gelecek yıllarda da sürdürmeyi umduğum yıllık bir gelenek. Bu yıl kutlayacak birkaç şeyimiz var." Ardından, gerçekten şaşırtıcı gelir ve kâr rakamları da dahil olmak üzere işin başarılarını ve yıl boyunca ünlülerin katıldığı partilerle ilgili bazı komik anekdotları anlattı. "Bu hafta, başarılarınızı kutlamak için. Bu, bir başka harika yıl için teşekkürlerim. Daha nicelerine." Kadehini kaldırdı ve toplanan kalabalık da aynısını yaparak onun kadeh kaldırışını tekrarladı.

Leo yanına geldi, vücudunun sıcaklığı koluna yayıldı. Eli belinin alt kısmına kayınca içini bir heyecan kapladı ve bunu gizlemek için dudağını ısırdı. Dokunuşu uyuşturucu gibiydi.

Öpücük harikaydı, ama bunun sadece bir oyun olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Bir hizmet alışverişi. O sadece ona nasıl erkek arkadaş bulacağını öğretiyordu, bu pozisyon için gönüllü olmuyordu. Ve o da onun nişanlısı gibi davranıyordu. Bu, aşk hikayelerinin başlangıcı değildi. Tam tersine.

"Kutlamak istediğim başka bir şey daha var," diye devam etti Fred, "o da aşk." Kolunu kaldırıp Amelia ve Leo'yu işaret etti.

Tüm gözler onlara çevrildi ve Amelia donakaldı.

"Leo St. James nihayet nişanlısını aramıza kattı."

Nazik alkışlar odayı doldurdu ve Leo ona doğru döndü. Eli belinden kalçasına kaydı, sıcak ve emin bir şekilde vücudunu tuttu.

Gözleri ciddiye, gözlerini onun gözlerine dikti, bakışları dudaklarına kaydı. Sonra, o tepki veremedi, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve alkışlar iki katına çıkarken geri çekildi.

Fred kürsüden gülerek, teşekkür etmek için kadehini kaldırdı. Leo, Amelia'yı göğsüne çekerek dudaklarını saçlarına gömdü.

Amelia ikiye bölünmüştü. Yarısı bu dokunuşu seviyordu. Öpücüğü seviyordu. Onun bunu tekrar yapmasını çaresizce istiyordu...

Diğer yarısı ise ona bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlattı. Onu bu duruma düşürdüğü için Leo'yu öldürmek istedi.

İkinci yarı kazandı. Leo'nun karnına dirsek attı ve Leo inleyerek yüzünü buruşturdu, ama Amelia tekrar yapamadan kolunu yakaladı. "Bu hiç hoş değildi," diye homurdandı ve Amelia'nın damarlarında arzu dolaşmaya başladı. Sesi afrodizyak gibiydi. Kontrolünü kaybetmişti. Vücudu kaçak bir tren gibiydi.

"Pusu kurup öpüşmen de öyle," diye fısıldadı.

"Öpücük sayılmaz," diye mırıldandı, dudakları kulağına değiyordu. "Dün gece yaptığımız şeyi unutmadin mı?"

Şimdi yine onunla alay ediyordu. "Unutmuşsam ne olmuş? Hatırlanacak bir şey değildi ki."

Alçak bir kahkaha. Yalan söylediğini biliyordu. "Sen benim nişanlımsın, Amelia," diye tiz bir sesle konuştu, eli hala kolunu sarmış, nefesi kulağına değiyordu.

Amelia'nın şehveti azalmadı. Derin bir nefes aldı ve kendini gülümsemeye zorladı, sonra sözde nişanlısına yaslandı, içindeki çatışmanın yüzüne yansımamasını umarak. Poker yüzü berbattı, ama neyse ki herkes podyumdaki adama dönmüştü.

"Bu arada, kendi nişanımı da duyurmak istiyorum. Nadia, bebeğim..."

Nadia'nın dudaklarından bir çığlık çıktı. Sağ eline bakarken yüzünde dehşet belirdi ve elini göz hizasına kadar yavaşça kaldırdı. Titriyordu, çılgına dönmüştü. Herkesin kaşlarını çatıp ona baktığı uzun ve kafa karıştırıcı bir anın ardından, Nadia kolunu indirdi ve eğilerek etrafına bakındı. Bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü ve yakındaki bir masadan masa örtüsünü yırttı, bardaklar yere düşerek kırıldı.

"Nadia! Ne..." Fred onu kaldırmaya çalışırken, yakındaki bir personele dağınıklığı temizlemesini ve bir doktor çağırmasını bağırdı. Her yer cam parçalarıyla doluydu. Şampanya kokusu havayı doldurmuştu. Konuklar neler olduğunu anlamaya çalışırken odada fısıltılar yükseldi.

Kürsüye en yakın olan Ari geri çekildi ve kalabalığın arasından sıyrılarak kapıya doğru ilerledi. Vanessa Nadia'ya kaşlarını çattı, sonra Ari'nin bakışlarıyla karşılaştı. Ari başını kapıya doğru eğdi, sonra içeri girdi. İki kardeş — isimleri neydi? Amelia, isimlerinin G ile başladığını düşündü — kalabalığın önüne doğru ilerlediler ve herkese kırık camlara dikkat etmelerini söylediler.

"Neler oluyor?" diye sordu Amelia sessizce, Leo ise kolunu beline dolayarak onu kendine yaklaştırdı.

"Emin değilim," diye cevapladı Leo, şampanya kadehini masaya bırakıp diğer eliyle Amelia'nın belini kavrayarak onu kalabalığın içinden uzaklaştırdı.

Sonra Nadia ağlayarak başını kaldırdı. "Yüzüğüm!" diye bağırdı. "Yüzüğüm kayboldu!"

ON

Kısa ve kaotik yarım saatin ardından Amelia, sitlerinin kapısını kapattı. Evin misafir kanadı  katlıydı ve sitleri en üst kattaydı. İki duvar boyunca uzanan pencereler, evin yanındaki ormanı ve arkasındaki geniş yeşil çimleri ve havuzu görüyordu.

Sit çok güzeldi. Koyu yeşil, krem ve zengin sıcak ahşapla dekore edilmiş, lüks olduğu kadar sakinleştiriciydi. İki koltuk, üç kişilik bir kanepe ve şöminenin üzerinde büyük bir ayna bulunan küçük bir oturma odasında duruyorlardı. Amelia'nın biraz çalışabileceği geniş bir pencerenin altında küçük bir masa vardı ve kahve makinesi ile kahvaltı barının yanında küçük bir yuvarlak masa duruyordu.

İki cep kapısından, kral boyutu yatağı gördü. Ve beyni kısa devre yaptı.

Uyku düzeni. Sadece bir yatak vardı. Tabii ki öyle olacaktı. Nişanlanmış olmaları gerekiyordu! Bunu nasıl düşünmemişti? Gözlerini kırpıştırarak yastık yığınlarına ve lüks yatak takımlarına baktı ve zihni yanmış lastik ve parçalanmış lastiklerin çığlığıyla dönmeye başladı. Bavulu, sanki yatak ayak ucunda birbirlerine aıtmiş gibi Leo'nun bavulunun yanına yerleştirilmişti.

"Ben kanepede yatacağım," dedi Leo, Amelia'nın yaşadığı kş ve yanma hissini yaşamadığı belli olan bir şekilde, sonra da adını verdiği mobilyanın üzerine çöktü. Yüzünü ovuşturdu ve ellerini çektiğinde yorgun görünüyordu.

Amelia, çekinerek koltuklardan birine oturdu. Koltuk yumuşak kahverengi deri döşemeli ve o arkasına yaslandığında minderler tam doğru miktarda çöktü. "Akşam yemeğine saat kaçta gitmemiz gerekiyor?"

Leo saatine baktı. "Bir buçuk saatimiz var." "Sence yüzüğünü bulacaklar mı?"

"Umarım. On iki milyon dolar değerinde."

Amelia'nın dudaklarından garip, boğuk bir ses çıktı. "On iki..." Nefesini içine çekti. "Affedersin? On iki milyon dolar mı dedin?"

Leo burun kıvırdı ve kanepeye çöktü. Ayağını sehpaye koydu ve saçlarını alnından itti, dağınık, bitkin ve çekici görünüyordu.

Amelia bakışlarını ondan ayırdı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Konuşacak başka bir konu bulmak için, "Akşam yemeği için kıyafet kuralı nedir?" diye sordu.

"Kokteyl," diye cevapladı Leo. Ona dönüp baktı, yüzü alışılmadık bir şekilde ciddiydi. "Bunu yaptığın için teşekkürler, Amelia."

Amelia omuz silkti. "Sen de bana yardım ediyorsun."

Leo'nun bakışları Amelia'nın üzerindeydi, bu yüzden Amelia ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Pencereyi açtı ve çerçeveye yaslanarak serin akşam havasını içine çekti. Hava tatlı ve tazeydi ve Amelia'nın cildinden yükselen sıcaklığı biraz hafifletmişti. Pencerenin solunda, binanın uzandığı yerde taş bir duvar çıkıntı yapıyordu, ama manzaranın geri kalanı kesintisiz bir ormandı.

"Hesap tablonuzdaki bir sonraki konu nedir?" diye sordu Leo arkasında.

Amelia, onun sorusu ona öpüşmelerini hatırlattığı için, kararsız bir şekilde mırıldandı. Dikkatli olması gerekiyordu; dün gece onu sarsmıştı. Leo'nun tavsiyesini daha fazlası olarak yorumlamak çok kolay olabilirdi. Ona açıkça bağlı olmadığı halde, ona bağlanamazdı. "İlk buluşma için genel tavsiyeleri gözden geçirmek istiyorum. Bir erkekle dışarı çıktığımda nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Sadece kendin ol, Amelia."

Ona dönüp sert bir bakış attı. "Şimdiye kadar işe yaramadı." "Ya bu doğruysa?"

"Eğer doğru olsaydı, son altı yıl içinde bir ara ikinci bir randevuya davet edilirdim. Kendim olmak işe yaramıyor."

"Onu bilemem," dedi Leo o kadar alçak sesle ki Amelia onu yanlış duyduğunu sandı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey. İlk randevuya çıktığında genellikle ne olur? Neden ikinci randevuya çıkamadığını düşünüyorsun?" Pencerenin diğer tarafına yaslanarak ona doğru yürüdü. Akşamın geç saatlerindeki ışık, yüz hatlarını belirginleştiriyor ve gözlerindeki yeşil rengi ortaya çıkarıyordu.

Amelia gözlerini kırptırdı ve pencereden dışarı baktı. O, kendisi için - ya da Amelia için- fazla yakışıklıydı. "Bunda 'genellikle' diye bir şey yok. Bir yıldan fazladır

"İşime başladığımda randevulara çıkmayı bıraktım. Çok meşguldüm ve çekici gelmediğimi hissetmekten bıkmıştım."

"Tamam," dedi Leo, sesi nötr bir tonda. "Bana son çıktığın randevuyu anlat."

Dudaklarını ısırarak, Amelia hanımefendiye yakışmayacak bir homurtu çıkardı. Bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyordu konuşmaktan hoşlanmıyordu, ama ona yardım edebilecek kişi tam da Leo değil miydi? "Son randevum, bir uygulamada tanıştığım bir adamla oldu. Mesajlaştığımızda, doğru şeyleri söyledi. Hırslı kadınları sevdiğini, zekanın onu tahrik ettiğini söyledi. Fotoğraflarıma iltifat etti, uygun şakalar yaptı. Bir barda buluştuk ve işimi sorana kadar her şey yolunda gidiyordu. Kendi işimi kurmak için işimden yeni ayrıldığımı, bu yüzden işleri yoluna koymakla meşgul olduğumu söyledim. Muhtemelen çok uzun konuştum, ama heyecan vericiydi. İlk müşterimi yeni kazanmıştım ve randevumda ona bunu anlattığımı hatırlıyorum. Sanki içinde bir anahtar açılmış gibiydi. Ne dedimse, onu tamamen soğuttu. İçeceklerimizin yanında atıştırma siparişi etmiştik, ama onlar mutfaktan çıkmadan önce gitti.

Leo, pencere çerçevesine dirseklerini dayayarak dışarıdaki yeşilliği seyretmek için yer değiştirdi. Kaşları çatıldı.

Leo hiçbir şey söylemeyince Amelia devam etti: "Bak, ben güvensizlikten dolayı sakat değilim. Vücudumu seviyorum. Zekamı seviyorum. İyi bir insan olduğumu düşünüyorum. Ama ben sadece... Bilmiyorum! Sanki erkekler beni görmüyor ve '*Onunla seks yapmak istiyorum*' diye düşünmüyorlar. Hiçbir çekicilik yok." Leo ona tuhaf bir bakış attığında sözleri kesildi, sonra devam etti. "Ve son birkaç seferinde bir erkekle öpüşme veya yoğun sevişme aşamasına geldiğimde, her zaman fazla düşünerek her şeyi mahvediyorum. Bana güzel olduğumu söylemene veya boş iltifatlarla beni cesaretlendirmenize ihtiyacım yok. Erkeklerin tepki vereceği şekilde nasıl çekici olunacağını bana göstermenize ihtiyacım var. *Yardıma* ihtiyacım var."

Leo burnunu çekip başını salladı. "Senin değerini anlayamayan bir aptal çekmek için kendini aptal gibi davranmanı söylemeyeceğim."

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Ben bana mesaj atıp çıkma teklif ederse..." "Ne zaman?" diye düzeltti Leo.

Amelia gözlerini devirdi. "Tamam. Bana çıkma teklif ettiğinde, ona ilgilendiğimi nasıl gösteririm? Ateşlenmedi diye beni terk etmemesi için ne yapmalıyım?"

Leo'nun çenesi gerildi. Eli bir an için yumruk haline geldi, sonra pencereden uzaklaştı ve ona döndü. Bir karar vermiş gibi görünüyordu ve ona derin bir baş salladı. "Tamam. Küçük bir rol oyunu yapalım. Ben barista Ben'im."

"Ona sadece Ben diyebilirsin, biliyorsun."

"Ben barista Ben, sen de sensin. Bir şeyler içmek için buluştuk ve sana kahve yapmakla uğraştığım aptal işimden bahsediyorum."

"Leo," diye azarladı, dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Kibar ol."

"Blah, blah, blah... latte sanatı hakkında bir şeyler. Sana telefon numaranı sormaya cesaretim olmasa da harikayım ve sana tek kelimelik bir mesaj göndermeden önce muhtemelen üç gün boyunca internette fotoğraflarını takip ettim." Bekleyerek bekledi, sonra Amelia'ya elini salladı. "Şimdi, hadi. Sıra sende. Buna ne dersin?"

Amelia ona deliymiş gibi baktı. "Ne? Cevap vereceğim bir şey bile söylemedin ki."

"Yanlışı," diye cevapladı Leo, işaret parmağını kaldırarak. "Tek yapman gereken bana dokunmak için bir bahane bulmak - koluma, elime, ne olursa - gülümsemek ve sorular sormak. Erkekler kendileri hakkında konuşmayı severler. Bana kahve çekirdekleri, öğütme boyutu veya başka bir şey hakkında soru sor."

Amelia başını eğdi. Açık pencereden serin bir esinti girerek saçlarının uçlarını dalgalandırdı. Leo bir ara ona yaklaşmıştı, bu yüzden sabununun taze kokusunu alabiliyordu. Leo'nun Ben'le bir derdi olduğu belliydi, ama o da bu oyuna katılabilirdi. Düz bir sesle sordu: "Yaptığın kahveler için hangi öğütme boyutunu kullanacağını nasıl biliyorsun?"

"Bu, kahve çekirdeğinin tazeliğine ve ne için kullandığınıza bağlı. Damla kahve için biraz daha iri öğütme gerekir ve..."

"Bekle. Bunları nereden biliyorsun?"

Leo dilini şaklattı. "Bu, ağızından çıkan her kelimeye hayranmış gibi davranman için mükemmel bir fırsattı, Amelia."

"Flört etmek delilik."

Leo başını bir yandan diğer yana sallayarak

homurdandı. "Doğru." "Gerçekten sahte görünüyor."

"Bazen öyledir."

Dudaklarını ısırıldı. "Bunu sevdiğimden emin değilim."

Elini uzattı ve nazikçe ön koluna dokundu. "Peki ya sen? Bana işinden bahset."

Dokunduğu yerden hafif bir sıcaklık yayıldı. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ona ne sormuştu? Ah, evet. "Şey, birkaç yıl önce, bir sağlık sigortası şirketinde veri analisti olarak çalışıyordum ve bazı politikaları beni çok kısıtlıyordu. Kendi işimi kurarsam müşterilerime daha iyi hizmet verebileceğimi düşündüm, bu yüzden..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Koluna baktı, sonra Leo'ya. Leo sırtıyordu. "Ne oluyor be!"

Leo gülerek parmaklarını kendine doğru salladı. "Sıra sende. Bana sor."

"Ne, sana dokunup bir soru mu sorayım?"

"Tabii."

Lacivert düğmeli gömleğini koyu gri dar pantolonunun içine sokmuştu. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve yakası hafifçe eğriydi. Parmakları çok az titreyerek uzandı ve yakasını düzeltti. Birden, ilk tanıştıklarında da aynı şeyi yaptığını fark etti. Yutkundu ve "Kaç kardeşin var?" diye sordu.

"Sadece bir erkek kardeşim var," diye cevapladı, kız elini çekince vücudunu ona doğru eğdi. "Marlon benden iki yaş büyük."

"Yakın mısınız?" Başını kaldırıp gözlerine baktı. Leo omuz silkti, gözleri karardı. "Yeterince yakın. Sen?"

"Sadece Maggie var." Sesi nefes nefese çıktı ve Leo daha da yaklaştı. Aralarında bir anlık sessizlik oldu ve Amelia'nın aklından kelimeler uçup gitti.

Ne yapması gerekiyordu? Sorular sormak... Ne soruları?

Gördüğü tek şey, Leo'nun cildini ısıtan solmakta olan güneş ve onunla göz göze geldiğinde yanan yeşil gözleriydi. Leo boğazından sessiz, kaba bir ses çıkardı ve elini beline kaydırarak onu kendine doğru çekti. Başını eğip eğdi ve Amelia tekrar öpüşeceklerini anladı.

Kalbi vücudunda hızla atarken dudaklarını araladı ve Leo'nun dokunmasını istediği tüm yerlere dikkatini verdi. Bacağını beline sıkıca doladı ve serbest elini kaldırıp çenesini kavradı. Eli o kadar büyüktü ki parmakları boynunun ve çenesinin yanlarına yayıldı, başını yukarı kaldırırken başparmağı dudaklarının üzerinde kaydı.

Leo konuştuğunda, dudaklarında nefesini hissetti. Sesi alçak, erotik bir uğultuydu. "Sen en..."

"Parmağımdaydı!" Pencereden gelen tıslama sesiyle haykırış onlara ulaştı.

Amelia donakaldı. Leo onu bırakmadı, ama başını sesin geldiği yöne çevirdi.

Fred'in gergin sesiyle konuşmaya başladı. "Bebeğim, onu çıkarmadığından emin misin? Belki banyoda?"

"Bütün zaman boyunca yanıdaydım Fred," diye fısıldayarak cevap verdi. "Senin yanından ayrılmadım. Leo'nun nişanlısını selamladığımızda parmaklığım vardı, hatırladın mı?"

Fred homurdandı. Bir köpek havladı.

"Hayır, Butter. İşemek için mükemmel bir yer aramaya çıkmayacağız. Bu köşeyle idare etmelisin." Nadia, köpeğine nazik davranmaya çalışsa da sesi gergin geliyordu.

Amelia, bu çifti neden bu kadar net duyabildiklerini merak ederek kaşlarını çattı. Üst vücudunu pencereye yaklaştırdı ve Fred ile Nadia'nın konuk kanadı duvarı ile binanın geri kalan kısmının oluşturduğu köşeye yaslanmış olarak durduklarını gördü. Köpek, taş duvara kendi bölgesini işaretliyordu.

Amelia ve Leo'nun kulak misafiri olmalarını sağlayan şey, akustik bir tuhafılık olmalıydı.

"Yüzük kaymadı mı?" Fred gergin sesliydi.

"O odayı baştan aşağı aradık Fred. Biri onu aldı," diye cevapladı Nadia. "Parmağımdan çıkardılar."

Leo'nun bakışlarına kendi geniş gözlü bakışıyla karşılık veren Amelia, elini ağzına götürdü.

"Ben..." Fred homurdanarak sözünü kesti. "Sana inanıyorum bebeğim, ama nasıl olduğunu anlamıyorum..."

"Başka bir açıklaması yok. Yüzüğün gevşek olduğunu biliyorsun ve parmaklarım iyileşene kadar yüzüğün boyutunu değiştirmek istemedim. Odayı didik didik aradık. Düşmüş olsaydı, bulurduk. Ben tüm bu süre boyunca odadaydım. Yüzüğüm *çalındı*, Fred."

Kısa bir duraklamadan sonra, Amelia Fred'in homurdandığını duydu. "Akşam yemeğinde herkesin nasıl davrandığını göreceğiz. Personele misafirleri gözetlemelerini söyleyeceğim ve mülke giren ve çıkan herkesi takip ettireceğim. Biri evime hırsızlık yapmaya gelirse, bunu öğrenirim." Sesinde öfke vardı. "Ve çalışanlarımdan herhangi biri bana yalan söylerse, sebebi ne olursa olsun, bunu pişman olacaklar."

Hızlı bir öpücük sesi üçüncü kata ulaştı ve sonra çift ortadan kayboldu. Amelia emin olmak için başını pencereden dışarı çıkardı, sonra hızla kapattı ve Leo'ya dönerek baktı.

Leo somurtkandı ve tek bir kelime söyledi: "Kahretsin."

AMELIA, Leo'yu misafir kanadından çıkıp evin ön kapısının yanındaki büyük merdivenden aşağı indi. Mavi Oda koridorundan geçip zarif bir yemek odasına yönlendirildiler. Odanın ortasında uzun bir masa uzanıyordu ve etrafı süslü sandalyelerle çevriliydi. Konukların yaklaşık yarısı çoktan oturmuştu. Amelia, Cora'nın yanına oturdu ve Leo da diğer tarafına yerleşti.

"İyi akşamlar," dedi Cora nazik bir gülümsemeyle.

"Merhaba." Amelia da karşılık olarak dudaklarını kıvırdı. Elinde değildi, Cora'yı sevmişti. Kadın, büyükanne enerjisi yayıyordu ve daha önce olanlardan sonra, onu tedirgin etmeyen iki kişinin arasında oturmak hoştu.

"Masa düzeni çok güzel, değil mi?" dedi Cora, çatalını hayranlıkla inceleyerek. Gümüş çatal bıçak takımı gerçek gümüştü ve parlak bir şekilde cilalanmıştı. Cora, ışığın çatalın üzerinde yansıtması için çatalı bir o yana bir bu yana eğdi.

"Bütün ev inanılmaz," diye cevapladı Amelia. Bakışlarını masanın başına oturan Fred'e çevirdi. "Çok güzel bir evin var," dedi ona.

Fred, iltifatını kabul ederek başını salladı, ama Amelia, neşeli kişiliğinin kaybolduğunu anlayabilirdi. Onun yerine, çalışanlarını ve misafirlerini hiçbir şeyi gözden kaçırmayan gözlerle inceleyen soğuk, zeki bir adam vardı. Fazla zeki bakışları, Leo ve Amelia'nın kadehlerini yakut kırmızısı şarapla doldurmak için yaklaşan garsonlardan birine kaydı.

Garson geri çekildiğinde, Fred sandalyesinin arkasına yaslandı. "Leo bana ikinizin nasıl tanıştığını hiç anlatmadı."

Bu soru açıkça bir yalandı ve Amelia bunu biliyordu. Leo patronuna söylediği her şeyi ona anlatmıştı ve buna hayali ilk karşılaşmaları da dahildi. Amelia baştan aşağı gerginleşti, ama vücudunu rahat tutmak için çabaladı. Leo'ya dönerek dudaklarını sakın bir gülümsemeye zorladı. "Uçaktaydı," dedi, Leo'nun Salı gecesi ona anlattığı hikayeyi hatırlayarak. "Ben turumun son ayağındaydım, o da bir etkinlikten eve dönüyordu. Baş üstü bagaj bölmesi için tartıştık."

"Amelia, kendisine düşen paydan daha fazla yer kaplamıştı," diye ekledi

Leo. "Bu *doğru değil* ve sen de bunu biliyorsun," diye haykırdı Amelia, Leo sadece güldü.

Leo sadece güldü.

Fred, kesin bir şey söylemeden bir ses çıkardı ve Amelia bu fırsatı değerlendirerek şarabından büyük bir yudum aldı. Vücudu rahat olsa da gözleri ciddileşmiş olan Leo'ya bir bakış attı.

"Biz geldik!" Devasa bir adam odaya girerken kollarını açtı. "Parti başlayabilir!"

"Mark," diye azarladı Vanessa. "O tür bir parti değil." "Henüz değil," diye cevapladı Mark, göz kırparak.

Ari, çiftin arkasında odaya girerken burnunu çekti. Mat siyah gömleğini parlak siyah bir gömlekle değiştirmişti ve boncuk gibi gözleri dışında çok şık ve zarif görünüyordu.

George ve Gregory kardeşler, Amelia ve Leo'nun karşısına oturmuşlardı ve Robert Lafontaine, Amelia'nın karşısına, Fred'in soluna oturmuştu.

Ari, Fred'in sağındaki boş koltuğa oturdu ve Vanessa ile sevgilisi Leo'nun yanına yerleşti.

Bu odadaki biri Nadia'nın on iki milyon dolarlık yüzüğünü çalmıştı. Amelia, sıkılmış, kurnaz ve neşeli ifadelerle dolu yüzleri taradı, ama suçlunun kim olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Bu renk gözlerini gerçekten ortaya çıkarıyor," dedi Vanessa, Leo'nun orman yeşili gömleğinin kumaşına dokunarak. Flört etmeyle ilgili son derslerini göz önünde bulunduran Amelia, bu dokunuşu ve iltifatı yan gözle izledi. Diğer kadın, özellikle de randevusu hemen yan tarafında otururken ve Leo'nun sözde nişanlısı da onun hemen yanında otururken, oldukça abartılı davranıyordu. Bu, onu ahlaki açıdan şüpheli bir kişi yapıyordu, ama hırsız yapmıyordu.

Ari, Fred'e doğru eğildi. "Nadia nasıl? Yüzüğünü buldu mu?"

Amelia dinlediğini belli etmemeye çalıştı. Ari, yüzüğü çaldığı için şüphe çekmemek için Fred'e yaranmaya mı çalışıyordu, yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu?

"Nadia bu akşam izinli," dedi Fred, yüzükle ilgili soruya cevap vermeden. Yani kartlarını saklıyordu.

"Büyük bir taş," dedi Cora, gözleri şarap kadehine dikilmiş halde. Fred sadece homurdandı.

Amelia masaya baktı ve Robert Lafontaine'in onu izlediğini gördü. Yaşlı adam kadehini ona doğru kaldırdı, sonra solunda oturan karısına doğru eğilip ona fısıldadı. O, Goodhew'un sorun çözücüsüydü. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Şirket için yasa dışı bir şey mi yapıyordu?

? On iki milyon dolar değerindeki parlak pembe elmas onu cezbedebilir miydi?

Mark birkaç koltuk ötede kahkahalarla güldü ve Amelia'yı düşüncelerinden sıyrılmaya zorladı. Vanessa'nın randevusu, şarapını doldurması için bir garsonu çağırdı, bedava içkiden en iyi şekilde yararlanmaktan açıkça keyif alıyordu. Amelia ise rahatlayamıyordu. Her etkileşim ve her bakışta paranoyası artıyordu. Bu aptalca tatil, sağlığı için çok kötüydü. Dört servislik akşam yemeğini, her şey yolundaymış gibi davranarak, sohbet edip gülerek atlattı. Fred'in gözleri ona her baktığında, donup kalmamaya çalıştı. Yemek ilerledikçe masadaki herkesi izliyordu ve Amelia, onun yalanları kokladığını biliyordu.

Sadece onun, kendisinin ve Leo'nun yalanlarını ortaya çıkarmamasını umuyordu. Sahte nişanları yüzünden şüpheler ikisinin üzerine düşerse, bu hırsızlık suçlamalarına dönüşür müydü?

Bunu öğrenmemek en iyisiydi.

"Peki, Amelia," dedi Vanessa, kaşığına biraz semifreddo alırken. "Bana grubundan bahset." Kaşığı şehvetli, yavaş bir hareketle ağzına soktu. Bu kadının yaptığı her şey şehvetliydi. Kıyafeti vücuduna oturuyordu ama çok dar değildi, dekoltesi çekici ama kaba değildi.

Etkileyiciydi.

Leo'nun koluna asılıp her fırsatta göğüslerini ona sürtmek için bahaneler uydurmasaydı, Amelia, Leo yerine Vanessa'dan flört etme tavsiyesi istemenin daha iyi olacağını düşünürdü.

Bunun yerine gülümsedi. "Biz The Nymphomaniacs'ız," dedi ve dün bir saat boyunca aynada pratik yaptığı için ciddi bir ifade takınmayı başardı. "Yumuşak pop-rock-punk çalışıyoruz." Bu, Leo'nun herkese verdiği açıklamaydı ve saçma olduğu kadar gülünçtü de.

Adamın gelecekte daha iyi örtbas hikayeleri bulması gerekiyordu. Normal bir insan gibi uçuş görevlisiyle nişanlı olduğunu söyleseydi, şu anda uçak servisi ve güvenlik önlemlerinden bahsediyor olabilirdi.

"Ne kadar ilginç," dedi Vanessa. "Ve müziğinle geçimini sağlayabiliyorsun?"

Garip bir soruydu. Amelia bir saniye durup diğer kadını inceledi. Sesini o kadar yüksek çıkarmıştı ki Fred'in dikkati onlara yöneldi. Vanessa

kasten patronunun zihnine tohumlar mı ekiyordu? Yüzüğü çalmış ve şimdi şüpheleri başka yöne mi çekiyordu?

"Amelia'nın grubu çok başarılı," dedi Leo, kolunu sandalyenin arkasına uzatarak. "Büyük bir plak şirketiyle anlaşma imzaladılar."

Ne. Oluyor.

Leo'nun açıklaması bir tebrik ve soru yağmuruna neden oldu, bu da Amelia'nın anında yalan söylemesi gerektiği anlamına geliyordu, ki bu da semifreddo kasesini alıp Leo'nun mükemmel, pahalı saç kesiminin üzerine parçalamak istediği anlamına geliyordu.

Akşam yemeği bittiğinde Amelia ayakta duramayacak hale gelmişti. Süitlerinin kapısı kapandığında, Nadia'nın yüzüğünü kimin aldığını bulmaya hiç yaklaşamamıştı, kimseyi eleyememiş ve masadaki herkesin onu almış olabileceğine kendini ikna etmişti.

"O plak şirketi duyurusu ile beni gerçekten zor durumda bıraktın," diye Leo'ya söylendi.

Leo, geceyi geçireceği kanepeyi hazırlamak için yataktan yastıkları almaya meşguldü. Yastıkları kanepenin koluna vurarak kabarttıktan sonra Amelia'ya baktı. "İyi iş çıkardın."

"Senin sayende değil."

Akşam yemeği boyunca hissettiği gerginlik ve şüphe, Amelia'nın sinirlerini yıpratmıştı. Bu kadar çok insanla etkileşimde bulunmaya alışık değildi, özellikle de bir maske takması gerektiğinde. Bu durum onu aşıyordu ve anlaşmanın kötü tarafına düştüğünü fark etmeye başlamıştı.

Kısacası, Amelia üzgündü.

Leo yatağını yapmaya devam ederken, Amelia'nın üzüntüsü öfkeye dönüştü, çünkü Leo onun ne kadar üzgün ve endişeli olduğunu açıkça anlamıyordu. Bu yüzden, ağzından kaçan sözler hiç de şaşırtıcı değildi ve ardından şöyle dedi: "Sen ve Vanessa'nın nesi var? Onunla yattın mı?"

Leo kanepenin üzerine battaniyeyi germeye çalışıyordu. Sorusu üzerine, Leo doğruldu ve döndü, gözlerini kısarak. Gömleği gözlerinin rengini gerçekten ortaya çıkarıyordu, bu da can sıkıcıydı. *O* can sıkıcıydı. Bütün bu durum can sıkıcıydı!

Ve Fred, nişanlısından 12 milyon dolar çaldığını düşüneceği için oradan ayrılamazdı! Masumiyetini nasıl kanıtlayabilirdi? Yüzüğü çalan kişiyi bulmadıkça yüzüğün kaybolduğunu kanıtlayamazdı.

O sıkışıp kalmıştı, sinirliydi, kızgındı ve yorgundu. Leo ise yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona doğru yürüyordu, bu da onu *daha da* sinirlendiriyordu. *Ugh!*

"Amelia," dedi, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi, "kıskanıyor musun?"

"Ne?" diye bağırdı. "Hayır!"

"Kesinlikle kıskanıyorsun," dedi, ona yaklaşarak.

Sırtı kapıya dayalıydı ve kendini ondan korumak için kollarını kavuşturdu. "Değilim."

Leo, avuçlarını Amelia'nın başının üstündeki kapıya koyarak onu kapıya sıkıştırdı. "Şu anda öfkелisin. Çok kızgınsın, çünkü başka bir kadın bana asıldı."

"Vay canına. Ne kadar da kibirli!"

"Yanaklarının ne kadar kızardığına bak." Gözleri tembelleşmiş, dudakları neredeyse tam bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Git buradan," dedi, ama kaçmak için kollarının altından geçmedi. Kalbi çok, çok hızlı atmaya başlamıştı. Nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu? Bu doğal değildi. Ve çok hoştu.

Hayır! Hoş değil. Tamamen doğal olmayan ve sinir bozucu. Onun ve aptalca flört etme tarzı gibi.

"Dün konuştuklarımızı tekrar gözden geçirmeliyiz," dedi Leo, sesi alçaldı. Vücudu yavaşça yaklaştı, o kadar büyük ve geniş ki Amelia'nın görebildiği tek şey oydu. "Sana anlatmaya çalıştığım şeyi gerçekten anladığını sanmıyorum."

Amelia küçük nefesler alarak ona kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bundan."

Onu öptü. Bu sefer yumuşak başlamadı. Elini saçlarına gömdü ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, sıcak, sert ve *ateşli*. İki kat ateşli. Amelia inledi, elleri omuzlarına yapıştı ve Leo tüm vücudunu ona bastırarak onu kapıya sıkıştırdı.

Kollarını onun boynuna doladı ve öpücüğün içinde kendini kaybetti. Leo dilini onun diline sürtünce, düşük bir iniltiyle öpücüğü derinleştirdi, akşamın tüm gerginliği ondan akıp gitti.

Elleri beline indi. Akşam yemeği için siyah bir slip elbise giymişti ve parmakları ona dokunduğunda ipeksi kumaş kıvrıldı. Bir elini yukarı kaydırarak göğsünü avuçladı ve onu kabarttı. Sonra başını eğerek

başını eğip, elbisesinin kumaşı ve ince sütyeninin üzerinden onu öptü, elbisesinin üzerinden göğsünün dikleşmiş ucunu ağzına aldı.

Amelia başını kapıya yaslayarak sert bir inilti çıkardı, parmakları Leo'nun saçlarına gömülerek onu orada tuttu.

Leo, zor nefes alırken doğruldu. Kalçaları Amelia'yı kapıya sıkıştırdı ve neredeyse siyah gözleriyle onu izledi. Geniş elleri belini kavradı, başparmakları karnında küçük daireler çizdi. Sertleşmişti; bunu alt karnına bastırıldığını hissedebiliyordu.

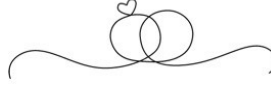
"Şimdi anladın mı?" diye homurdandı.

Anlamadı. Şu anda hiçbir şeyi anlamıyordu, kendi adının nasıl yazıldığını bile. Ama başını salladı ve "Evet. Anlıyorum. Sadece tabletimi alıp birkaç not almam lazım" dedi.

Leo bir an onu izledi, gözleri hafifçe kısıldı. Sonra omuzları çok az düştü ve ona dokunmayı bırakmak ona acı veriyormuş gibi çekildi. Amelia, tamamen yanlış bir şey söylediğine dair içten içe bir şüphe duydu. Midesi düğümlendi.

"Biraz uyumalıyız," dedi Leo, ağır ve yapmacık bir duraklamadan sonra. "Önce tuvalete gideceğim."

ON BİR

PERŞEMBE SABAHİ, Leo Amelia uyanmadan önce kalkıp giyinmeyi başardı. Önceki gece her şeyi mahvetmişti. Amelia'nın başka bir kadını kıskandığı, ona karşı sahiplenici davrandığı düşüncesi onu o kadar tahrik etmişti ki, ne yaptığını düşünmeden onu duvara yapıştırmıştı.

Onu öpmek bir bağımlılıktı ve bu bağımlılıktan kurtulması gerekiyordu. Amelia'nın anlaşmalarını tam olarak istediği gibi sürdürdüğü açıktı. O, Amelia'nın baştan çıkarma koçuydu, daha fazlası değil.

Ve gerçekten de, hak ettiği tek şey buydu.

Aşağı inip Fred'in personelinin hazırladığı lezzetli kahvaltıyı yedikten sonra, inziva programının ilk etkinliği için zaman gelmişti.

Hazine avı.

"Bunu duymuştum," dedi Leo, arka bahçede toplandıkları yerde yanına gelen Robert'a. "Yıllık gelenek, değil mi?"

Robert başını sallarken Amelia merakla diğer taraftan bakıyordu. "Tüm mülkü kapsıyor. Bir yıl Stirling'in merkezine de girdi, ama bu yıl ne olacağını göreceğiz. Listedeki her yerde fotoğraf çekip şirketin sosyal medya hesaplarında paylaşmalısınız. Süre dolduğunda en çok fotoğraf çeken takım kazanır."

"Ödül var mı?" Amelia'nın gözleri parladı.

Leo, kolunu onun omuzlarına dolama isteğine karşı koyamadı. Yüzü böyle parladığında çok sevimli oluyordu. Yaramaz ve baştan çıkarıcı. Neredeyse kızgın bir şekilde somurtması kadar güzeldi.

Bir düdük çaldı ve tüm konuklar havuza bakan arka verandada toplandı. Eski bir ormanla çevrili, futbol sahasının yarısı kadar geniş bir çim alan uzanıyordu. Evin etrafında bahçe yatakları sıralanmış,

Pencereye bakarken, Perşembe gecesi için giydiği elbisesi, çiçeklerle süslenmiş bahçenin ortasında duran, çiçeklerle süslenmiş bir sandalyenin üzerinde duruyordu.

Percival, içeriye açılan Fransız kapılarının yanında belirdi, ardından Fred ve Nadia geldi. İki personel daha, zarflarla dolu tepsiler taşıyarak arkalarından geldi.

"Goodhew Hazine Avına hoş geldiniz," dedi Fred, dün geceden kalan şüphe izleri tamamen silinmiş bir şekilde. Leo, Nadia'nın parmağını görebilmek için başını uzattı ve yüzüğünü takmadığını gördü. Yüzük hâlâ yoktu. Ya da belki bulmuşlardı ve takmamaya karar vermişti? Nadia'nın yüzüne baktı; kadının burnu kırmızıydı ve ağlamış gibi görünüyordu. Köpeği koşarak geldi ve Nadia tek eliyle onu kucağına aldı, tüylerine burnunu sürterek teselli arıyordu.

Yüzük yoktu. Bundan emindi.

"Bu sabahki etkinlik, Goodhew Malikanesi'nin en güzel yanlarını size göstermek için düzenlendi," dedi Fred. "İkili gruplar halinde çalışarak listedeki tüm öğeleri kontrol edeceksiniz. Siren çaldığında, sosyal medya profillerine en çok fotoğraf yükleyen ve Goodhew'u etiketleyen takım avın ödülünü kazanacak. Zarfinızda yerlerin listesini bulacaksınız."

Amelia onun yanında titriyordu. Demek ödülleri seviyor ve rekabetçi bir ruhu vardı. Bilmek iyi oldu.

Zarflar dağıtıldı. Çoğu kişi eşleriyle eşleştirildi, Ari başka bir bekar erkekle, Cora ise Orta Batı ofisinden genç bir kadınla eşleştirildi. Herkes hazır olduğunda, Fred zarfları açma işareti verdi. Takımlar hemen her yöne doğru koşmaya başladı.

Nefesi kesilen Amelia gülerek onun yanında zıpladı. "Acele et! Neden bu kadar yavaş açıyorsun?"

Sonunda, üzerinde uzun bir yer ve eşya listesi yazılı kalın bir kağıt çıkardı.

"O vazo Mavi Oda'da," diye fısıldadı Amelia, işaret ederek. "Ve o tablo, fuaye yakınındaki tuvalet odasında."

"Başlamak için en uygun yer burası," dedi Leo, elinden tutup onu içeriye götürdü. Koridorlarda aceleyle ilerlediler, geçen personele selam verdiler ve diğer takımları aradılar. İnsanların yaklaşık üçte ikisi evin dışındaki eşyalarla başlamıştı, bu yüzden malikane neredeyse boştu.

Bir koridordan geçip kseyi döndüklerinde Mavi Oda'yı buldular. İçeri girip kapıyı kapattı Leo.

"İşte." Amelia işaret etti ve listede belirtildiği gibi, mavi-beyaz çizgili büyük bir vazo pembe gllerle doluydu.

O anın heyecanına kapılan Leo, telefonunu çıkardı, kolunu Amelia'nın omzuna attı ve bir fotoğraf çekti. Amelia kalemiyle ögeyi listeden silerken, Leo fotoğrafı Signal profiline yükledi. Sonra Leo'nun bakışları odanın sonundaki küçük kürsüye kaydı.

"Olay burada oldu," dedi. "Nadia'nın yüzüğü burada bir yerde kayboldu."

Amelia kağıdından başını kaldırdı ve dudağını ısırđı. Gözlerini kısarak etrafı taradı. "Gerçekten birinin aldığını mı düşünüyorsun?"

"Benim ne dşndğmn önemi yok. Fred ve Nadia açıkça buna inanıyor."

"Birinin parmağından yüzüğü nasıl alabilirsin ki? Bu mantıklı değil."

Leo kürsüye doğru yürüdü ve arkasındaki kitaplığı karıştırdı, bir şey bulacağını düşünmüyordu ama bakmak zorunda hissediyordu. Sonra omzunun üzerinden bakıp, "şu anda odalarında kimse yok," dedi.

Amelia donakaldı. "Gidip casusluk mu yapmak istiyorsun?"

Leo omuz silkti. "Bu durum ne kadar uzun sürerse, birinin bizi fark etme ihtimali o kadar artar."

Amelia'nın gözleri bir oraya bir buraya kaydı ve sonunda başını salladı.

"Tamam.

Sence kim yaptı?"

Leo mırıldandı. "ığlıklar başladığında Ari'nin kapıya doğru gittiğini hatırlıyorum. Ama aynı zamanda onun iyi gününde bile öfkeli bir pislik olduğunu düşünüyorum, bu yüzden önyargılı olabilirim."

"O ve Vanessa tuhaf bir bakış alışverişinde bulundular," dedi Amelia, başını sallayarak. "Oradan başlayalım. Ari hangi odada?"

"Bizim odadan iki kapı ileride. Bu sabah odasından çıktığını gördüm."

"Bu çok kötü bir fikir," dedi Amelia, ama gülümsüyordu. Sonra gülümseme endişeye dönüştü. "Fred, biri benim grubum veya geçmişimiz hakkında bir soru sorduğunda bana tuhaf tuhaf bakıyordu."

"Bir şeyler olduğunu biliyor." Leo ona doğru yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Ben yukarı çıkacağım, ama sen rahat hissetmiyorsan gelmek zorunda değilsin. Bunun senin istediğin bir şey olmadığını biliyorum."

Amelia omuzlarını silktili ve ona keskin bir şekilde başını salladı. "Seni tek başına casusluk yapmaya bırakmayacağım. Bu işte birlikteyiz Leo. Gidelim."

AMELIA, hazine avı ödölünü kazanamayacaklarından neredeyse emindi, bu üzücüydü, ama önceliklerini belirlemesi gerektiğini biliyordu. Bugün Nadia'nın yüzüğünü bulabilirlerse, şüphelerin üzerlerine düşmesini engelleyebileceklerdi. Bu sadece onun için daha uygun olmakla kalmayıp, Leo için de önemli olduğunu hissediyordu. Fred ile konuşurken daha dik duruyor gibiydi. İş arkadaşlarının arasında olduğunda bazen yaptığı o aptalca, flörtöz gülümsemeyi görmemişti. Bu iş onun için önemliydi. Üniversitede klamidya salgını başlatan adam imajını düzeltmek için nişanlısı olduğu yalanını söyleyecek kadar önemliydi. İş arkadaşının odasını karıştıracak kadar önemliydi.

Dün gece onu öpüşme şekli, Leo'nun göründüğünden daha fazlası olduğunu hissettirmişti. Ve iyi ya da kötü, Amelia ona yardım etmek istiyordu.

Böylece, konuk kanadının üçüncü katındaki koridora geri dönüp Ari'nin odasının kapı kolunu denediler. Kilitliydi. Kapı kolunda "*Rahatsız Etmeyin*" işareti asılıydı.

"Personelin odasını kurcalamasını istemiyor," dedi Amelia, sarkan tabelanın kenarına dokunarak.

Leo gözlerini kısarak, "Hemen sonuca varmayalım. Birçok insan personelinin odasına girmesini istemez," dedi.

"Birçok insan on iki milyon dolarlık bir yüzüğü çalmaz ve kayıp fark edildiğinde çıkışa koşmaz."

"Onun yaptığını bilmiyoruz. Onun suçlu olduğuna kendimizi ikna edersek, önemli bir ipucunu kaçıracabiliriz."

Amelia başını yana eğdi ve pes etti. Leo haklıydı.

"Saç tokası var mı?" diye sordu, koridoru tekrar baştan aşağı süzdü.

Kız saçından iki tane çıkardı ve bir tutam saç yüzüne düştü. Saçını kulaklarının arkasına sıkıştırarak, bir gözü koridorda, diğer gözü Leo'nun ellerindeydi. Leo saç tokalarını açtı ve kapının önüne diz çöktü.

"Kilit açmayı biliyor musun?" diye fısıldadı Amelia, yarı etkilenmiş, yarı dehşete kapılmış bir şekilde.

"Kardeşim öğretti," dedi Leo ve bir saniye sonra, mandal klik diye açıldı. Leo'nun parlak gülümsemesi, Amelia'nın içini küçük bir yıldırım gibi sardı.

"Çabuk olmalıyız. Signal'a sadece bir fotoğraf koyarsak, insanlar şüphelenir."

Odaya girdiler ve durdular. Sanki bomba patlamış gibiydi. Bir bavulun içindikileri koltuğun ve etrafındaki zeminin üzerine dökülmüştü. Kahve barı şeker ve krema kaplarıyla dağınıktı. Yatak yapılmamıştı ve masa çeşitli kağıtlar ve elektronik aletlerle kaplıydı. Banyo da aynı derecede dağınıktı, bir tuvalet çantası açıktı ve içindikiler lavabonun üzerine dağılmıştı.

"Kahretsin," dedi Amelia. "Bir şeyi hareket ettirsek, hiçbir şeyi eski haline getiremeyiz."

Leo valizin yanına gitti, ön ceplerinden birinin fermuarını açtı ve elini içine soktu. "Her yerde olabilir," dedi.

"Burada olmamalıyız."

Bir hata yapmışlardı. Teoride, gizlice araştırmak kulağa harika gelmişti, ama Leo'ya yardım etme arzusu ve kayıp yüzükle ilgili yakıcı merakı onu kendinden geçirmişti. Dün gece Fred'in gözlerindeki şüpheli parıltı hoşuna gitmemişti. O, özünde dürüst bir insandı. Bu yüzden sayıları severdi ve bu yüzden de tüm bu plan onu çok rahatsız ediyordu.

Leo'nun nişanlısı gibi davranmanın makul olduğunu kendine inandırabilirdi, ama hırsız olmakla suçlanma düşüncesine dayanamıyordu. Yüzüğü hemen bulabilirlerse, birçok sorun çözülecekti. Banyoya gidip tuvalet malzemelerinin bulunduğu çantayı karıştırdı, her küçük cebi açıp büyük pembe elmas yüzüğün oraya saklanmış olup olmadığını kontrol etti. Sonra makyaj masasının çekmecelerini ve hatta tuvaletin rezervuarını bile kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Ana odaya geri döndüğünde, "Samanlıkta iğne aramak gibi" dedi.

Leo yatağın başucundaydı ve yatağın bir köşesini kaldırarak yatağın altını kontrol ediyordu. "Evet. Buradan çıkıp başka bir fotoğraf daha göndereyim. Çok uzun sürüyor."

Amelia başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Leo'yu beklemek için geri döndü. Leo, masanın önünden geçerken kaşlarını çatmıştı. Dizüstü bilgisayarını kenara itti ve buruşuk kağıt yığını aldı.

"Ne var?" diye sordu Amelia, kalbi çarparak. Oradan çıkmaları gerekiyordu.

"İsimler, iletişim bilgileri ve dolar tutarları."

"Peki, geri koy. Gitmemiz lazım."

Leo başını salladı. "Bu çok tuhaf."

Amelia ılık atmak istedi. "Leo, gitmemiz gerek."

Leo başını salladı, kağıtları katladı ve arka cebine koydu. Elini Amelia'nın beline koyarak odadan ıktı. Ama ortadan kaybolmaya fırsat bulamadan, koridordan sesler duyuldu. Bir erkek, bir kadın.

"Kahretsin!" Amelia gözlerini kocaman arak tısladı. Koridora baktı, sonra kapı kolundaki kilidi çıkmaya alışan Leo'ya. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Saklanacak zaman yoktu. Hiçbir şey yapacak zaman yoktu. Leo'yu ayağa kaldırdı, Ari'nin kapısını kapattı ve odalarına koştı. Kapıyı ıp içeri girebilirlerse...

"Sen tam bir aptalsın Ari," diye bağırdı Vanessa, köşeyi dönerek. "Ben bu işe karışmıyorum. İşimi seviyorum ve senin için mahvetmeye niyetim yok." Topukları ahşap zeminde tıkırdadı ve Amelia yakalandıklarını anladı. Sadece birkaç saniyeleri vardı.

Ari'nin sesi düşük bir uğultuydu ve sözlerini zar zor anlayabiliyordu. "Risk yok, Vanessa. Müşterileri çoktan ayarladım bile."

Ne?

Parlak siyah ayakkabısının ucu köşeden göründü. Amelia, Leo'yu kapılarının yanındaki duvara itti, kolunu boynuna doladı ve onu öpmek için kendine çekti. Leo şoktan uzun bir süre donakaldı ve Amelia ona kollarını kendine dolamasını haykırmak istedi. Ağzı meşgul olduğu için haykıramadı, bu yüzden ona doğru çok güçlü bir şekilde düşündü.

Son anda, iki vücut Amelia'nın yan görüş alanında belirlediğinde, Leo kollarını Amelia'nın boynuna doladı, ellerini kalçalarına kaydırđı ve onu göğsüne çekti. Sonra dönüp onu duvara yapıştırdı ve kasıklarını Amelia'nın kalçalarına bastırdı.

Vücudunun onun vücuduna temas etmesiyle, ondan çıkan ses tamamen plansızdı ve bunun fiziksel etki mi yoksa Leo'nun hareketlerinin saf erotizmi mi olduğunu bilmiyordu. Başka seçeneğı olmadığı için, kollarını ve bacaklarını Leo'nun vücuduna doladı, bu da onun kasıklarını Leo'nun kasıklarıyla doğrudan temas ettirdi. O, dalgalı, baldır boyu bir etek giyiyordu.

bacaklarını vücuduna sıkıca sıkıştırdı ve bu, Leo'nun kot pantolonu ile Amelia'nın vücudunun arasında sadece ince bir iç çamaşırı parçası olduğu anlamına geliyordu.

Görünüşe göre, birini çok yoğun bir şekilde düşünmek gerçekten çok işe yarıyordu.

Bir ısıklık sesi havayı yırttı. Leo dudaklarını onunkilerden ayırdı, ağır ağır nefes alıp, koridora doğru sert bir bakış attı. Biraz sersemlemiş olan Amelia gözlerini kırıştırdı ve onun bakışını takip etti.

Ari ve Vanessa koridorun ağzında durmuş onları izliyorlardı. "Odaya bile ulaşamadın, ha?" diye bağırdı Ari, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Seni teşhirci sanmazdım, St. James." Vanessa'nın yüzü asılmıştı.

Hiçbir şey söylemedi.

"Sakıncası var mı?" diye sordu Leo, sanki koridorda, herkesin görebileceği (ve gördüğü) bir yerde Amelia ile öpüşmeye hakkı varmış gibi.

Ari güldü, ama ifadesinde tuhaf bir şey vardı. Biraz zorlanmış gibiydi. "Hadi, Neale," dedi Vanessa'ya. "Aşıkları baş başa bırakalım."

Arkalarına dönüp geldikleri yoldan geri gittiler. Leo, Amelia'nın ayağa kalkana kadar duvardan kaymasına izin verdi, sonra Ari'nin odasına gidip kapıyı tekrar kilitledi. Kapıyı açtı, kilidi çevirdi, sonra tekrar kapattı, gözleri koridorun uzak ucuna bakıyordu. Sonra Amelia'nın bakışlarıyla buluştu ve başını eğerek gitmeleri gerektiğini işaret etti.

Amelia titrek adımlarla ona katıldı. Yolda bir yerde, inanılmaz derecede tahrik olmuştu. Bu planın bir parçası değildi.

"İyi misin?" dedi Leo, Amelia'nın meme uçlarını karıncalandıran alçak bir sesle.

Amelia şiddetle başını salladı. "Uh-huh." "Sana acı çektirdim mi?"

"Hayır," dedi. Onu duvara sıkıştırdığında hissettiği acı değildi. Tamamen başka bir şeydi.

Leo o anda rahatlamış gibiydi. "İyi."

Bir sessizlik oldu. Son bir saatteki tüm stres ve adrenalin, birbirlerinin gözlerine bakarken üzerlerine çöktü, ta ki Amelia'nın dudakları titremeye başlayana kadar. Dudaklarını eliyle kapattı, ama bu yeterli olmadı. Küçük bir kıkırdama kaçtı ve gözlerini ona çevirdiğinde, Leo'nun omuzlarının titrediğini fark etti.

Sonra, barajın yıkılması gibi, kahkahalara boğuldular ve kendi odalarına doğru sendelediler. Leo kapıyı açtı ve onlar içeriye daldılar, duvarlara ve mobilyalara yaslanarak

ve gülerek mobilyalara yaslandılar.

"Gelmiş geçmiş en kötü dedektifler," dedi Amelia, gözlerini silerek. "Ne aldın ki?"

Leo cebinden kağıtları çıkardı ve bir göz attı. "Müşteri listesi. Hiçbir ismi tanımıyorum."

"Yani, kısacası, yüzüğü bulmaya ya da gerçekten çalındığını bilmeye hiç yaklaşmadık."

Leo, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Amelia'nın bakışlarını karşıladı. "Evet." Kağıtları kanepenin minderinin altına sıkıştırdı ve Amelia'ya bakmak için döndü. "Onlara sonra bakarız. Hazine avına katılmaya başlamalıyız, yoksa insanlar soru sormaya başlayacak."

Leo, Amelia'nın elini tutup onu merdivenlerden aşağıya, fuayeye götürdü. Tuvalette doğru tablonun önünde fotoğraf çektirdiler ve Amelia, hissettiği kadar sersemlemiş görünmemiş olmayı umdu.

İçeride iki fotoğraf daha çektikten sonra dışarı çıktılar, serin hava Amelia'nın cildine merhem gibi geldi. Derin bir nefes aldı ve sonunda beyni tekrar çalışmaya başladı. "Sence yukarıda ne yapıyorlardı? Bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler. Ari, müşterilerin sıraya girdiğinden bahsetmişti?"

Leo hala elini tutuyordu. Bunu yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti, ama yapmayı bırakmasın diye sormaya cesaret edemedi. Leo ona bakıp omuz silkti. "Emin değilim."

"Vanessa, Ari'ye aptal dedi. Sence o yüzüğü çaldı ve Vanessa onu aptal diye mi çağırdı? Ve müşteriler alıcılar mıydı?"

"Belki," dedi Leo, başka bir ekibi takip ederek ağaçların arasına girdi. Bir ağaç ev buldular, fotoğraf çektiler ve listeden işaretlediler, orada diğer ekiple karşılaştıklarında yüzlerine parlak gülümsemeler çizdiler.

"İkinizin yolunuzdan saptığınızı duydum," dedi orta yaşlı kadın, gözleri parıldayarak. Amelia'nın yanakları acıdı, bu da çifti güldürdü. "Nişanlandığımız zamanı hatırlıyorum," dedi diğer kadın, kocasına bakarak. "O doyumsuzdu."

"Hepsi benim suçum değildi, hayatım," diye cevapladı adam ve çift, listelerindeki bir sonraki maddeye doğru yola çıktı.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde, Leo Amelia'nın bakışlarıyla buluştu. "En azından örtbas hikayemiz hâlâ işe yarıyor."

Biraz fazla iyi, diye düşündü Amelia. En azından onun açısından.

Pazar gününe kadar hayatta kalmak istiyorsa, Leo'nun ona karşı hiçbir şey hissetmediğini unutmamalıydı. Ben sadece onların yaptığı bir anlaşma idim. Geri çekilme bittiğinde ve isimlerinin hırsızlık suçlamalarıyla lekelenmediğinden emin olduklarında, ayrı yollara gideceklerdi.

ON İKİ

ÖDÜL, VİYANA'YA TÜM MASRAFLARI KARŞILANAN bir seyahatti. Amelia bunu duyduğunda, amatör bir dedektif olarak yaptığı kısa (başarısız) girişimden pişman oldu, her ne kadar bu girişim onu hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir duruma düşürmüş olsa da. Fred, Robert Lafontaine'in elini sıkarken ona hayretle baktı, sonra dönüp Leo'ya baktı. "Ödülün yavaş pişirici ya da Starbucks'a 20 dolarlık hediye kartı olacağını sanıyordum," diye tısladı. "Ödül *iki haftalık tatil* mi? Ne halt yiyorsun sen!"

Leo yüzünü buruşturdu. "Evet. Üzgünüm. Ödüller her zaman oldukça iyidir." Amelia derin bir nefes aldı. Bu, hafif bir ifadeydi.

Amelia, Robert ve eşi Trudy'nin ödülünün bulunduğu, atılmış altın rengi zarfı aldı. Altın harflerle kabartmalı, çok güzel bir zarftı.

"Daha fazla oyun olacak," diye söz verdi Leo. "Bu tatil çok önemli. İnsanlar bu yüzden davet edilmeyi seviyorlar."

"Hadi canım," diye homurdandı Amelia. Geçen bir personele zarfı verdi ve somurtarak baktı. Boşuna araştırma yapmışlardı.

Tüm grup öğle yemeğine yönlendirildi, burada bol miktarda sandviç ve birkaç sıcak yemek içeren zengin bir büfe hazırlanmıştı. Herkes hazine avı hakkında notlar alışverişinde bulundu ve birbirlerinin fotoğraflarına baktı. Amelia, çok lezzetli bir falafel dürümü yerken, keyif aldığını fark etti.

Leo, telefonunu Cora'ya doğru çevirirken kolu Amelia'nın koluna değdi.

"Yüzüne bak!" Cora, tuvalet odasındaki resmin altındaki Amelia'nın fotoğrafına bakarak güldü. "Sanki yüz metre koşusu yapmışsın gibi görünüyorsun."

"Öyle bir şey," diye mırıldandı Amelia ve yemeğinden bir ısırık daha aldı.

Leo onun yanında güldü, bu da Amelia'nın ona kaşlarını çatmasına neden oldu, bu da Leo'nun daha çok gülmesine neden oldu. Amelia, Leo'nun kaburgalarına dirsek attı.

Cora'nın kahverengi gözleri parladı. "Gençlik aşkı," diye mırıldandı. "Eğleniyor musun, canım?"

Amelia cevabını düşünürken çiğnedi. "Evet," diye cevapladı sonunda. "Eğleniyorum."

Takım oluşturma açısından, bu tatil gerçekten çok etkiliydi. O rahatsız edici yalnızlık hissi neredeyse tamamen kaybolmuştu ve Amelia kendini Leo, iş arkadaşları ve aileleriyle olan rahat arkadaşlık ortamının içinde buldu.

Arkadaşlarını ve ailesini seviyordu, ama son birkaç yıldır Amelia aralarında bir mesafe oluştuğunu hissediyordu. Burada, nispeten yabancıların yanında ve Leo'nun yanında, sanki ruhu derin bir nefes almış gibi hissediyordu ve rahatlayabiliyordu.

Hiçbir beklenti yoktu. İnsanlar ona ne zaman tekrar biriyle çıkmaya başlayacağını sormuyorlardı ("Josh senden ayrılalı altı yıldan fazla olmadı mı?") ya da romantik acıları anlattığında yüzlerini buruşturmuyorlardı ("Birini bulacaksın. Sadece denemeye devam etmelisin!"). O, aşksız bir ucube değildi; Leo'nun nişanlısıydı. Onun Leo'nun yanında olması sorgusuz sualsiz kabul ediliyordu.

Amelia yanındaki adama baktı, adamın gözleri kırıştı. Ona göz kırptı, sonra kolunu omuzlarına attı ve onu kendine çekti. Bunlar, binlerce kez yapmışlar gibi, rahat bakışlar ve dokunuşlardı.

Belki Amelia kendi engellerini aşarsa, bunu gerçekten yaşayabilirdi. Sorun şu ki, bir erkeğin kolunu omuzlarına doladığını veya elini sıkıldığını düşündüğünde, Leo'dan başka kimseyi hayal edemiyordu. Ve bu bir sorundu, çünkü adamı neredeyse hiç tanımıyordu ve ayrıca bunların hepsinin sahte olması gerekiyordu.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma," diye azarladı Fred, Amelia, Cora ve Leo'nun yanına gelerek. "Leo sana bu tatilin eğlenceli olacağını söylemişti, değil mi?"

"Tabii ki!" Amelia gülümsedi. "Sadece..." *"Sadece benim eğlence anlayışım, çeşitli veri setleriyle zorlu bir problemi çözmek."* "Sadece bu, bizim yaptığımız aptalca bir anlaşmaydı ve gerçekten eğleneceğimi beklemiyordum."

"Sadece..." diye sordu Fred.

Neredeyse kendini sahtekar ve yalancı olarak ifşa etmek üzere olduğu için dehşete kapılan Amelia'nın yüzü kızardı. "Sadece 'şirket tatili'ni

ve eğlenceli bir şekilde 'takım ruhu' oluşturmak. Ama bu daha çok senin değil, benim hakkımda bir yansıması, Fred."

Gözleri keskin bir şekilde bakarken başını salladı. Yaşlı adam bir anlığına onu inceledi, dudakları hafifçe düzleşti.

Onun yalan söylediğini biliyordu. Fred gibi, büyük bir şirket kurmuş ve onu yıllarca başarıya ulaştırmış bir adam, insanları okumakta ustaydı. Bu kesindi. Gözleri çok keskin bakıyordu.

"Amelia, Amerikan şirketlerinin tam bir örneği sayılmaz," diye araya girdi Leo. Ona gülümsedi, ama gözleri biraz çaresizdi ve Amelia, onun "*Kendine gel, kızım*" gibi bir şey söylemeye çalıştığını düşündü.

"Hayır," diye cevapladı Fred, hala onu izliyordu, muhtemelen yanaklarını kaplayan kızarıklığı fark etmişti. "Sanırım bir grupla turneye çıkmak, şirket gezileri ve hazine avı gibi etkinlikleri içermiyor."

Keşfedilip suçlanacakları ve hapse atılacakları korkusuyla Amelia sadece garip bir gülümsemeyle yetindi.

O yüzüğü bulmaları gerekiyordu, hem de çabuk.

ODALARINA ÇIKIP Ari'nin belgelerini incelemeyi önce, Leo diğer konuklarla dev Jenga oynamak zorunda olduklarını öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Devasa parçalar arka verandada istiflenmişti. On set vardı, yani oyun dört kişilik takımlar halinde oynanacaktı.

Leo ve Amelia, Robert ve karısıyla eşleştirildiler. Ari, onunla hazine avına çıktığı adam, Vanessa ve erkek arkadaşı Mark sollarındaki sette çalışıyorlardı.

Leo parçaları yerleştirirken, Amelia diğer takıma bir göz attı, sonra yüzünü düzeltti ve Robert'a gülümsedi. "Oynamak istediğinden emin misin? Belki de ödüllerin bir kısmını bize bırakmalısın."

Robert göz kırptı. "Belki de bu yıl hepsini ben almak istiyorum." "Daha önce Viyana'ya gittin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti ve karısına baktı, "ama Trudy seyahat programımızı çoktan hazırladı."

"İlk gün Schönbrunn Sarayı." Trudy parmağıyla saymaya başladı. "Sonra birkaç Mozart konseri izleyeceğiz, belki birkaç kilise gezeceğiz..."

Robert homurdanıyormuş gibi yaptı, ama Leo onun karısını sevdiğini ve geziyi dört gözle beklediğini anlayabilirdi. Amelia ikisine gülümsedi, sonra

Leo'ya baktı. Onun bakışlarından ne anlama geldiğini anlayamadı.

Kısa bir an için, sadece birkaç saniye, Leo kendini Amelia'yı böyle bir yolculuğa çıkardığını hayal etmeye izin verdi. Onun yüzünün aydınlanmasını görmek istiyordu. Müzelerdeki levhaları okumak için eğilmesini izlemek istiyordu. Elini onun eline sokup sabah saat onda onu bir dondurma dükkânına çekmek istiyordu, sadece tatlı lezzet diline değdiğinde yüzünde mutluluk ifadesinin belirmesini görmek için.

Bütün bunları ve daha fazlasını istiyordu.

Ama Amelia onu istemiyordu. Bugün onu öpmüş olsa da, bu sadece ikisini rahatsız edici açıklamalardan kurtarmak içindi.

Bu düşünce zihnine yerleşirken, dilinde ekşi bir tat hissetti. Kendini toparlayan Leo, dikkatini Jenga bloklarına çevirdi.

"Buradaki strateji nedir?"

"Mümkün olan en yüksek kuleyi yapmak için on beş dakikamız var. Eğer devrilirse, diskalifiye oluruz." Amelia sorunu düşünürken kaşlarını çatı. Gözlerinin arkasında hesaplamalar yaptığını neredeyse görebiliyordu ve bu ifadesini diğer tüm ifadelerinden neredeyse aynı derecede sevdiğini keşfetti.

Amelia, karmaşık bir hesaplamayı tamamlamış bir insan bilgisayar gibi başını salladı. Leo'ya, Trudy'ye, sonra Robert'a baktı. "Alt yarısı için güvenli oynamalıyız, sadece ortadaki blokları çıkarmalıyız. Sonra tepeye yaklaştığımızda kenar parçalarını çıkarmaya başlayabiliriz. Böylece denge ve yükseklik arasında iyi bir denge sağlarız."

Trudy ıslık çaldı. "Sadece şarkı söylemekle kalmıyor, Jenga da oynayabiliyor. Onu elinden kaçırma, Leo."

Keşke öyle olsaydı. Leo, Trudy'ye gülümsedi, tam da Fred'in yarışmanın başlangıcını saydığı sesi duyduğu anda. Buzzer çaldığı anda, tüm takımlar kulelerini inşa etmeye başladı.

Daha fazla gözetlemek için kaçma şansı olmayan Leo, burada sıkışıp kalmıştı.

En azından şirketin sorun çözücüsünden bilgi alabilirdi.

"Nadia'nın yüzüğünün kaybolması hakkında ne düşünüyorsun?" Leo, Robert'a doğru eğilerek, kimsenin duymayacağından emin olmak için sessizce sordu.

Robert'ın yüzündeki şaşkınlık gerçek gibiydi. "Henüz bulamadılar mı?"

Leo başını salladı. "Birinin çaldığını düşündüklerini duydum."

Adamın kaşları çatıldı. "Parmağından mı? Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Burada mali sıkıntısı olan biri var mı biliyor musun?" Leo daha da sessizce sordu.

Robert homurdandı, ama kuleyi parçalara ayırıp en üste yerleştirme sırası ondaydı. Sonra sıra Leo'ya geldi. Robert tekrar diğer adamın yanına geldiğinde, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Yanlarındaki takıma bir göz attı ve Leo nefesini tuttu.

"Vanessa geçen yıl erkek arkadaşından ayrıldığından beri üç kez maaşından avans istedi. Bunu biliyorum çünkü dün Cora, temizlemem gereken MacMillan partisini konuşurken bana söyledi."

MacMillan partisi, Kaliforniya'daki çok zengin bir aile için düzenlenen bir tatlı on altıncı yaş günü partisiydi. İki yüz bin dolarlık bir araba MacMillanların oturma odasına çarpmış ve onlar Goodhew'u suçlamaya çalışmışlardı. Robert, iki ay boyunca bu olayın sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Vanessa o partinin etkinlik direktörüydü ve müşterilerin izin formlarını imzalamalarını unutmuştu. Bu çok büyük bir ihmaldi; kimse sözleşmedeki en önemli kağıdı müşteriye imzalatmayı unutmazdı.

Leo yanlarındaki ekibe baktı. Ari ve Vanessa, Mark'ın büyüyen kulelerinden bir tahta bloğu çıkarıp tepesine yerleştirmesini izliyorlardı. Birbirleriyle acil bir şekilde konuşuyorlardı ve ikisi de mutlu görünmüyordu.

Amelia onun bakışını takip etti, sonra Leo'ya geri döndü. Kaşlarını çatı.

Ari ve Vanessa arasında bir şeyler dönüyordu, ama Leo, Vanessa'nın mali sorunlarına yardım etmek için yüzüğü çalmış olabilir miydi? Ari'nin dizüstü bilgisayarının altında bulduğu isim listesi neydi? Yüzük ve diğer çalıntı malların alıcıları olabilir miydi?

Jenga oyunu bittiğinde Leo'nun kafası allak bullak olmuştu. Dört kazanan — George, Gregory ve şirketin finans departmanında çalışan bir çift — her biri en üst düzey bir akıllı saat kazandı.

Amelia, kazananları alkışlarken dramatik bir nefes aldı ve Leo onu kollarına alıp deli gibi öpmek istedi. Bunun yerine, grup dağıldığında onu odalarına götürdü.

"Akşam yemeğine iki saat var," dedi Amelia, kapıyı kilitleyip odaya bakmak için arkasını döndü. "O kağıtlara bir bakalım mı?"

Leo başını salladı ve kanepenin minderinin altından kağıt yığını ald. Oturmadan önce birkaç şişe su aldı, sonra Amelia'nın yanına uzanması için ona yer açmak için kenara kaydı. Amelia tabletini aldı ve tarayıcıyı açtı, gözleri kağıdı tararken parmakları klavyenin üzerinde dolaştı.

Listedeki ilk ismi Google'da aradı ve çeşitli sosyal medya sitelerinden bir dizi sonuç çıktı. "Bu kişilerden tanıdığın var mı?"

Leo listeye baktı, kolunun sıcaklığını hissetmemeye çalışarak. Başını salladı. "Hayır."

Listeyi taradılar ve birkaç ismi aradılar, ancak Leo üçüncü sayfaya gelene kadar tanıdığı bir şey görmedi. "Paul Walters," dedi. "Oyun uygulamasıyla milyonlarca dolar kazanan bir multimilyoner. Geçen yıl otuzuncu yaş günü için büyük bir parti verdi." Sonra başka bir isim dikkatini çekti. "Barbara Hulme. O ve kocası Barbados'ta nişan partisi verdiler." Sayfaları çevirdi. "Bunlar Goodhew'un müşterileri olmalı."

Amelia, tabletini ellerinde tutarak arkasına yaslandı. Kaşlarını çatarak boşluğa bakıyordu. "Hepsi Ari'nin çalıştığı müşteriler mi?"

Leo omuz silkti. "Emin değilim, ama makul bir varsayım."

"Peki, o zaman onların yüzük için alıcı oldukları teorimiz de çürümüş oldu. Zaten zenginlerse, muhtemelen çalıntı malları satın almaya ihtiyaçları yoktur."

"Suçlu olmadıkları sürece. Ama bu oldukça uzun bir liste ve tüm müşterilerimizin yasa dışı faaliyetlerde bulunduğunu sanmıyorum."

"Para, Ari'nin planladığı partiler için harcadıkları bütçe olmalı," dedi Amelia ve Leo'ya baktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Belki," diye kabul etti. İç çekerek kağıtları attı. Ari neden inziva yerinde eski müşterilerinin listesini bulundursun ki? "Bazı isimlerin önünde bir tür kısaltma notları var."

"Ve bazıları çizilmiş," diye ekledi Amelia, dördüncü sayfaya göz atarak. "Sadece kayıt tutmak için mi? Projelerini bu şekilde mi takip ediyor? Öyleyse, bir ara ona bilgisayarı tanıtmak isterim."

Leo başını salladı. "Bunun için şirkette özel sistemler var. Ayrıca, hesap departmanı nihai bütçe ve tüm ödemeleri hesaplıyor. Sözleşme imzalandıktan sonra, etkinlik direktörleri artık finansmanı doğrudan yönetmiyor. Sadece müşteriler ödemeyi reddederse ve finans departmanı takipte bir sonuç alamazsa devreye giriyoruz."

"Yani genellikle bu bilgilere sahip değilsiniz?"

Leo kaşlarını çatdı. "Sistemden bu bilgilere erişebilirim, ama aramam gerekir."

"Ari neden böyle topladı? Ve neden buraya getirdi?" Leo başını salladı.

Aklına bir şey gelmiyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Vanessa, Ari ile birlikte koridora çıktığında kızgın görünüyordu. 'Bu işe karışmayacağım. Senin için işimi mahvetmeyeceğim' gibi bir şey söyledi." Amelia ona baktı. "Hatırladın mı?"

Leo mırıldandı. Amelia'nın yanındaki kanepeye çöktü, böylece tüm vücudu Amelia'nın vücuduna değdi. Amelia uzaklaşmadı.

Bunun yerine, Amelia başını ona doğru çevirdi. İkisi de başlarını kanepenin arkasına yaslamışlardı ve bu poz garip bir şekilde samimi görünüyordu. "Ya Ari tüm bu zenginlerin iletişim bilgilerini satıyorsa? Eminim telefon numaraları kamuya açık değildir."

Beyaz sarı saçları hoş bir dağınıklık içindeydi ve gümüş rengi gözleri odanın loş ışığında daha koyu görünüyordu. Leo onu öpmek istedi. "Telefon numaralarını kime satabilir ki? Ve neden? Bunun yüzükle ne ilgisi var?"

Amelia dudaklarını yana doğru bükünce, Leo onu öpmek istedi, sadece dudaklarının kendi dudaklarına değdiğini hissetmek için. Amelia iç geçirdi. "Şey... belki de maddi sıkıntıları vardır. Hem o hem de Vanessa," diye ekledi, çünkü Leo'nun Robert'tan öğrendiklerini daha önce konuşmuşlardı. Gözleri parladı ve elini Leo'nun uyluğuna koydu. "Para kazanmak için çabalıyor. Belki bu bilgiyi bir rakibine satıyordur?"

O kadar güzel, zeki ve çekiciydi ki. Leo gözlerine baktı ve göğsünde rahatsız edici bir sıkışma hissetti. O anda, yaptıkları konuşmaya rağmen, kayıp yüzük umurunda bile değildi. Amelia'yı kucağına yatırıp, o lezzetli küçük inlemeleri tekrar duyana kadar onu öpmek istiyordu, sonra da bunu yüzlerce kez tekrarlamak istiyordu.

"Bu iyi bir teori," dedi, onun söylediklerini anlamaya çalışarak.

"Çünkü Vanessa, onun kendisini tehlikeye attığı için kızgın olurdu," dedi Amelia heyecanla. "Zaten bir tür mali sıkıntı içinde ve şimdi de o, onun işini tehlikeye atıyor, bu yüzden kızgın."

"Bu, yüzüğü onların aldığı anlamına gelmez."

Amelia çöktü. Dudaklarını ısırđı. "Doğru. İletişim bilgilerini satmak, çok pahalı bir mücevheri çalmakla aynı şey değıl."

Göğsündeki sıkışıklığı ve garip duygusal ağırlığı üzerinden atmak isteyen Leo, bakışlarını Amelia'nın tabletine çevirdi. "Hesap tablonuzda sırada ne var?" Boğazını temizledi ve kendini zorlayarak, "Hafta sonuna kadar sana bir randevu ayarlamalıyız," dedi.

Amelia kucağına baktı ve tableti kilidini açmak için kaydıldı. Çevik parmakları ekrana dokundu ve Leo, sehpayı bıraktığı bir şişe suyu almak için yerinden kalktı. Soğuması gerekiyordu. Amelia'ya bu kadar yakın olmak, alışık olmadığı bir şekilde onu tedirgin ediyordu.

Ama o onu istemiyordu, en azından onun onu istediğı şekilde. Onu sadece seks ve baştan çıkarma konusundaki uzmanlığı için istiyordu, ki zaten onun tek iyi olduğu şey de buydu. Şu anda eğlenmesinin tek nedeni, yüzüğe meraklı olmasıydı. Amelia problem çözmeyi severdi ve o da onu buraya getirip ona çetrefilli bir problem vermişti.

Aslında onu sevmiyordu, neden sevmeliydi ki? Goodhew'daki işi dışında, son on yılda gerçekten ustalaşmak için çaba harcadığı tek şey baştan çıkarmaktı. Başka hiçbir şeyde iyi değildi.

Leo uzun bir yudum alırken soğuk su boğazından aşağı aktı. Bu sırada Amelia ekranına hafifçe dokundu. Tekrar konuşmaya başladığında suyun yarısı bitmişti.

"Sırada," dedi Amelia, "oral seks var."

ON ÜÇ

Leo'nun ağzından ince bir sprey halinde su fışkırdı ve masayı, bacaklarını ve Amelia'nın tabletini lekeledi. Yanında, Leo öksürmeye ve boğulmaya başladı, vücudu şiddetli spazmlarla sarsılıyordu. Amelia tabletini bir kenara attı ve panik içinde yardım etmek için Leo'nun sırtına vurdu.

"İyi misin?" diye yarı çığlık attı ve geniş sırtına bir kez daha vurdu. Kanepeden atlayarak banyoya koştu ve bir havlu aldı. Havluyu Leo'ya attı ve onun yüzünü, sonra göğsünü, sonra masayı, sonra da tabletini silmesini izledi.

Sonunda Leo başını kaldırıp ona baktı ve "Ne dedin?" diye homurdandı.

"İyi misin?" dedim. "Ondan önce."

"Oh," diye fısıldadı Amelia, cildi birdenbire terlemeye başladı. "O."

"Evet," diye homurdandı Leo, havluyu koltuğa fırlatarak. Havlu kolun üzerine düştü, sonra yere kaydı. İkisi de onu almak için kıpırdamadı. Gözleri karanlık, ateşli ve tehlikeliydi ve Amelia, sehpanın diğer tarafında durduğu yerden kıpırdıyamıyordu.

Ellerini ovuşturdu. Sessizlik çok uzayınca, "Şey," diye başladı. "Bak... Ben..." Diye öfkелendi. Anlaşmaları yok muydu? Bu, bir uzmanla konuşmak için hayatta bir kez karşılaşılacak bir fırsat değil miydi? Utanacak zaman değildi! Basit bir anlaşma yapmışlardı ve evet, işler daha karmaşık hale gelmişti, ama anlaşma anlaşmaydı. Omuzlarını dikleştirdi. "Oral seks hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Leo'nun dudaklarından küçük, hırıltılı bir ses çıktı. Bir an sonra, zorla "Oral seks" dedi.

"Evet. Oral seks."

"Oral seksin ne olduğunu biliyorum, Amelia."

"Doğru," diye fısıldadı. "Şey, ben bu konuda pek iyi değilim ve arkadaşlarımdan bunun o kadar da karmaşık olmadığını duydum, ama geçmişte partnerlerim bana..."

"Kim?"

Amelia, Leo'nun ağzından patlayan bu kelimenin şiddetinden irkildi. Avuçlarını kaplayan nemi silmek için ellerini karnının üzerinde gezdirdi ve küçük bir adım geri attı. "Ne?"

"Kim söyledi bunu sana?" Sonra, garip bir şekilde, Leo'da bir değişiklik oldu. Öfkeli ve gergin görünüşünden yavaşça, kasıtlı olarak kanepeye yaslanarak rahatlamaya başladı. Dizlerini sıkıca kavrayan ellerini açtı ve kollarını kanepenin minderlerinin üzerine uzattı. Bir dakika önce boşalttığı koltuğa başını salladı. "Otur."

"Biliyor musun, böyle emir verilmesinden hiç hoşlanmıyorum," diye mırıldandı, ama nedense ayakları, güçlü ve bağımsız bir kadın olduğu mesajını almamıştı, çünkü onu kanepeye doğru götürüyorlardı. Leo'dan olabildiğince uzağa oturdu.

Leo ona döndü ve hareketleri yumuşak ve rahattı, ama gözlerinde Amelia'nın anlayamadığı bir yoğunluk vardı. "Sana bunları kim söyledi, Amelia?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum." "İlgisi var çünkü o yalan söyledi."

"Bunu nereden bilebilirsin ki? Sana hiç oral seks yapmadım ki."

Gözlerindeki yoğunluk biraz azaldı ve dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. Tehlikeli bir alana giriyorlardı. Amelia bunu iyice düşünmemişti. Sadece onun nelerden hoşlandığını bilmek istiyordu, böylece gelecekteki cinsel partnerlerinde de aynısını yapabilirdi.

Gelecekteki cinsel partnerleri... O değil. Kesinlikle o değil. Şu anda penisini tam olarak hayal edemediği belirsiz bir gelecekteki erkek, ama zamanı geldiğinde bu fikre hevesli olacağını hayal ediyordu. Hepsi bu kadardı.

Ama şimdi, seksi, kanlı canlı bir erkekle bir odaya kilitlenmişken, oral seks hakkında konuşmak pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu, özellikle de adam ona geçmişteki cinsel deneyimleriyle ilgili sorular soruyordu ve bu, kafasını daldırmak istemediği kaynar bir asit kazanı gibiydi.

"Tamam, sanırım bu konuşmada yanlış bir yola saptık," dedi Amelia, ellerini kaldırarak. "Baştan başlayalım."

"Hayır."

Amelia geri çekildi. "Hayır mı?"

Leo başını salladı. "Hayır. Sana kendinle ilgili tüm bu yalanları söyleyen sızlanan pisliğin kim olduğunu söyleyeceksin, sonra ona neden inandığını konuşacağız ve oradan devam edeceğiz."

Gözlerini kırpı. Geçmişini biriyle paylaşma düşüncesi - Leo gibi çekici ve onun liginin dışında olan bir erkekle paylaşma düşüncesi - midesini bulandırıyor. "Bunun konuyla ne ilgisi var, Leo?"

"Alakalı çünkü seks ve flört hakkında sana ne söylersem söyleyeyim, hiçbirine inanmayacaksın."

Bu tamamen saçmalıktı. Amelia kollarını kavuşturdu. "Anlamadım?"

"Bana inanmayacaksın, çünkü hala o pisliğin sana söylediklerinin doğru olduğunu düşünüyorsun. O yüzden bunu halledeceğiz. Hemen şimdi."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Korku boğazına kadar yükseldi ve Amelia'nın bakışları Leo'dan uzaklaştı. "Belki oral seks hakkında konuşmaya geri dönebiliriz."

Düşük, acı dolu bir inilti duyuldu ve Leo uzanıp Amelia'nın kolunu tuttu. Sonra elini beline doladı ve onu ilk öpüşükleri zamanki gibi kucağına çekti. Amelia, bacaklarının üzerine yanlamasına sıkıca oturduğunda, Leo kollarıyla onun sırtını gevşekçe sardı ve parmakları tehlikeli bir şekilde göğsünün yanına yaklaştı. Sonra tekrar konuştu. "Bunu söylemek beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin, ama şu anda seninle oral seks hakkında konuşmak istemiyorum. Öncelikle, benimle bu anlaşmayı neden yaptığını söylemeni istiyorum. Neden bu tavsiyelere ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun, Amelia?"

Onun kollarından kurtulmayı düşündü, ama gerçekte, onun kollarında olmak hoşuna gidiyordu. Amelia, dudaklarından bir iç çekiş kaçarken başını onun omzuna yasladı. Leo'nun parmakları kolunu yavaşça yukarı aşağı okşamaya başladı ve nabzını sakınleştirerek normal seviyeye indirdi.

"Her şey eski erkek arkadaşım Josh ile başladı," diye itiraf etti. "Üniversitede tanıştık. Ben istatistik okuyordum, o ise makine mühendisliği. Bana ilgi gösteren ilk erkek oydu."

Sakinleştirici okşamalar devam etti ve Leo sessiz kaldı, ama Amelia onun dinlediğini anlayabilirdi.

“Anlamalısın, büyürken ben asla Amelia Darcy değildim. Ben Maggie Darcy'nin küçük kız kardeşiydim. Ve bunun için ona kızgın değilim; Maggie'ye kızgın olmak imkansız. O çok güzel, akıllı ve çok, *çok* nazik, ben ise sadece garip biriyim. Lise yıllarında çok sırık gibiydim. Diş telim ve sivilcelerim vardı ve derslerden, özellikle matematikten gerçekten zevk alan tuhaf tiplerden biriydim ve Maggie'nin seviyesinde değildim. Bu yüzden Josh ile tanıştığımda ve o beni gerçekten güzel hissettirdiğinde, bu benim için çok özeldi.”

"Lanet Josh," diye mırıldandı Leo.

Amelia burnunu çekerek Leo'nun göğsüne daha da sokuldu. Leo sıcak ve sağlandı, okşamaları o kadar nazikti ki, vücudunda hoş ve sakinleştirici titremeler yaratıyordu. Onun bu kadar şefkatli olabileceğini asla tahmin edemezdi.

“Neyse, çıkmaya başladık. Ben gençtim ve o benim ilk erkek arkadaşım, her şeyimde ilkti, bu yüzden muhtemelen herhangi bir tehlike işareti görebilecek deneyimim yoktu. Kiradan tasarruf etmek için birlikte yaşamaya başladık ve o zaman beni eleştirmeye başladı.”

Boğazı düğümlendi ve Amelia konuşmayı kesti. Leo kolunu okşamaya devam etti, onu güvenli sıcaklığıyla sarmaya devam etti. Çenesini eğip yanağını Amelia'nın alnına dayadı, bu sessiz dokunuş Amelia'nın göğsünde rahatlık hissi uyandırdı.

“Masum şeyler ile başladı, bulaşıkları nasıl yıkadığımı ya da nasıl yemek pişirdiğim gibi. Ya da belki kıyafetimi değiştirmemi söylemek, çünkü beni şişman ya da düz göğüslü gösteriyordu ya da rengi tamamen yanlışti. Sonra seks hayatımız hakkında konuşmaya başladı ve sanırım cinsel konularda kendime güvenmediğimi hissedebiliyordu, bu yüzden eleştirilerini gerçekten bu konuya odaklamaya başladı.”

Leo, Amelia'nın altında sertleşti. Hareketleri bir an durdu ve sonra Amelia, uzun bir iç çekişin şakağındaki saçları karıştırdığını hissetti. Eli tekrar kolunu okşamaya başladı. "Zayıflığını biliyordu," diye mırıldandı.

Amelia başını salladı, burnu Leo'nun boynunun yanındaki yumuşak cilde değiyordu. Eli kayarak karşı omzuna dolandı ve gözlerini kapattı. Onun kollarında olmak çok güzeldi ve şaşırtıcı bir şekilde, bu gerçekleri içinden atmak daha da güzeldi.

Elbette arkadaşlarına da anlatmıştı ve öfke ve inkârlarla karşılaşmıştı. Ama Leo'ya anlatmanın güzel bir yanı vardı. O sadece konuşmasına izin verdi, açıklamasına izin verdi.

Amelia yutkundu. "İşte böyle başladı. Öpüşmede kötü olduğumu söyledi. Orada, aşağıda

O yüzden bana oral seks yapmayı bıraktı. Çok ıslak olduğumu söyledi, ama sonra ben tahrik olmadığım da bana dokunduğunda, çok kuru olduğumdan şikayet etti. Vücudumu titizlikle inceledi. Benden oral seks yapmamı istedi, sonra da eski sevgilisi kadar iyi olmadığım dan şikayet etti. Çok sert olmak istiyordu, ama ben bundan hoşlanmıyordum ve o da bundan şikayet ediyordu. Bir sürü şey söyledi ve sanırım bunlar içimde kök saldı ve şimdi bunların doğru olmadığını düşünmek zor, özellikle de ayrıldığımızdan beri aşk hayatımın ne kadar felaket olduğunu düşünürsek. Anılar akın etti ve Amelia gözlerini kapalı tuttu. "Kafamda, onun tacizci bir pislik olduğunu biliyorum. Bir danışmana gittim ve bu biraz yardımcı oldu, ama yine de erkeklerin yanında kendimi çok garip hissediyorum. Ve sanırım bu artık kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet. Sanırım sekste kötüyüm, bu yüzden sekste kötü oluyorum. Bundan çok utanıyorum ve aptal eski erkek arkadaşımın hala üzerimde bu kadar kontrolü olmasından utanıyorum. Altı yıl önce ayrıldık Leo. Şimdiye kadar bunu aşmış olmam gerekirdi."

Uzun bir konuşmaydı, en derin, en karanlık sırlarının itirafıydı. Konuşmayı bitirene kadar Leo'nun titrediğini fark etmemişti. Kollarını ona daha sıkı sarmıştı ve gözlerini açtığında Leo'nun çenesi taş gibi sertleşmişti.

Göğsünden iterek, başını eğip onun yüzüne baktı. Leo'nun yanaklarında bir kas seğirdi ve burun delikleri genişledi. Sonunda, bakışlarını indirdi ve Amelia'ninkilerle buluştu. "Cinayet fantezileri kuruyorum," diye itiraf etti endişeli bakışına sessizce.

Amelia'nın göğsü sıcaklık ve ışıkla doldu ve dudaklarında açan gülümsemeye engel olamadı.

Leo, Amelia'nın ağzına somurtarak baktı, sonra gözlerine baktı. "Bu komik değil."

"Hayır," diye onayladı. "Sadece bunu söylediğini duymak beni mutlu ediyor."

Bu beni kötü bir insan yapar mı?"

Leo başını salladı. "Hayır." Eli Amelia'nın yanağını okşamak için hareket etti, parmaklarının arkası yüzünde aşağı doğru kaydı. "Onunla nihayet ayrılmana ne sebep oldu?"

"Beni aldattığını öğrendim ve bunun benim hatamış gibi hissettirmeye çalıştı. Eğer bu kadar çok çalışmasaydım ve ona zaman ayırmasaydım, bunu yapmazdı dedi. Sanırım tüm olanlardan sonra, bu bardağı taşıran son damlaydı. Onu terk etmem gerektiğini anladım."

"Güçlü bir kadınsın," dedi, dudaklarını Amelia'nın alnına değdirdi.

Bu, dudaklarından acı bir kahkaha kopardı. "O kadar da değil."

Leo hafifçe hareket edince kanepe gıcırdadı, sonra elini tekrar Amelia'nın yanağına götürdü. Çenesini avuçlayıp yüzünü eğdi, böylece birbirlerine bakakaldılar. Yeşil gözleri parıldıyordu, yüzünün sert hatları ışık ve gölgeyle oyulmuştu. Ama dokunuşu nazikti ve sesi yumuşaktı.

"Sen güçlüsün, Amelia. Sana yaptıklarından kurtuldun ve yardım istemek için cesaretin vardı. Ne istediğini biliyorsun ve bunu elde etmekten korkmuyorsun. Bu güçtür. Dayanıklılıktır. Cesaretidir."

"Sadece öyle diyorsun," diye fısıldadı, göğsünde kelebekler uçarken bile.

Yeşil gözler onun gözlerine bakıyordu ve gözlerinde bir şey değişti. Eli boynuna kaydı ve ensesine dolandı. Leo başını eğdi, nefesi dudaklarına değdi ve damarlarında küçük titremeler yarattı. "Seni mutlu etmek istiyorum," dedi, bakışları vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra yüzüne geri döndü.

Ağzından bir nefes çıktı. "Oh," diyebildi.

"Bunu yapabilir miyim? Seni mutlu edebilir miyim?" Başını koluna yaslayacak şekilde pozisyonunu değiştirdi ve diğer eli ensesinden omzuna, sonra göğsüne kaydı, beline doğru inerken göğsüne hafifçe dokundu.

Amelia titredi. "Ben..." Eli durakladı.

Yutkundu. Onu uzaklaştırmak çok kolay olurdu, ama içinde bir ihtiyaç hissediyordu. Kendini iyi hissetmek *istiyordu*. Leo'nun kollarının güvenliğinde keyiflenmek istiyordu. Kendini seksi hissetmek istiyordu, lanet olsun.

Ama...

Leo'nun çenesine dokunmak için elini uzattı. "Eğer gelemesem, lütfen bunu kişisel algılama. Benim için... zor. O noktaya gelmek."

Onun sözleri Leo'nun yüzüne yansıyan ifade sertleşti. Elini beline sıkıca doladı, eğilip alnına, burnunun ucuna ve sonunda dudaklarına çok yumuşak bir şekilde dudaklarını değdirdi. "Ne olacağını göreceğiz, tamam mı?"

Amelia bir kez, sarsarak başını salladı. "Tamam," diye fısıldadı.

Sonra onu öptü. Tıpkı önceki seferki gibi akıllara durgunluk veren ve hayat değiştiren bir öpücüktü, ancak bu sefer Leo'nun eli bluzunun altına kaydı ve çıplak karnında durdu. Bir an için Amelia, karnının çok yumuşak olduğundan, onun kusurlarını hissedeceğinden ve geri çekileceğinden endişelendi...

"Cildin çok yumuşak," dedi saygıyla dudaklarına, parmakları kalçasından kaburgalarına kadar yayıldı. O sakinleşene kadar vücudunu sıktı ve okşadı, sonra elini yukarı kaydırarak tişörtünü çıkardı. O giysiyi çıkarırken kollarını kaldırdı, sonra tekrar uzandı, Leo'nun tepkisini ölçmek için ona bakarken dudağını ısırıldı.

Onun bakışını karşılayan, saf, zar zor dizginlenmiş bir açlık ifadesiydi. Eli, köprücük kemiğinden göğsüne kaydı, gözleri onu yutarken dantelli bralette kumaşına dokundu. "Güzel," dedi, neredeyse kendi kendine, parmakları iç çamaşırının dalgalı kenarını izliyordu.

Parmakları göbeğine, sonra eteğinin beline doğru kaydı. Elini uyluklarının dışından dizine doğru kaydırırken, başını eğip onu bir kez daha öptü. Amelia, istemese de vücudunun gevşediğini hissetti. Kollarını Leo'nun boynuna doladı ve onu kendine çekti, onun vücudunu keşfederken, o da onun vücudunu keşfetmek istiyordu.

Leo'nun boğazından sert bir homurtu çıktı ve geri çekildi. Sonra, kesik kesik hareketlerle Amelia'yı kaldırdı ve onu döndürerek sırtını göğsüne dayayarak kucağına oturtdu. Bacakları dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Bacaklarını açtığında, onun dizlerini de genişçe açtı. Eteği, bacaklarının açtığı boşluğa düştü ve Leo'nun elleri Amelia'nın beline dolandı.

"Kendine bak," diye emretti, dudakları kulağına yakın. Onu dürttü, böylece şöminenin üzerindeki aynaya baktı. Aynanın açısı, onun üstünde kendini görebileceği şekilde ayarlanmıştı. "Ne kadar güzel olduğunu gör." Elleri belinden yukarı kayarak göğüslerini avuçladı. Onu şekillendirdi, avuçlarında hissettiği teninin verdiği hisle inledi.

Yansımasını izledi ve iç bacaklarının arasında serin bir hava hissetti.

Bu, onun hesap tablosunda *yoktu*.

Leo boynunu öpmek için eğildi, dişleri omzuna kadar indi. Elleri göğüslerini okşadı, parmakları meme uçlarını sertleşene kadar çimdikledi ve okşadı, bralette'inin danteli arasından açıkça görünüyordu. Arkasında duran adama yaslanarak Amelia başını omzuna yasladı ve içini çekti.

"Hoşuna gitti mi?" dedi, sesi alçak ve kaba bir şekilde, meme uçlarını tekrar çimdikledi.

"Evet," diye nefes nefese cevapladı Amelia.

Sert bir çekişle göğüsleri serbest kaldı. Leo'nun nasırlı avuçlarının aşırı hassas cildine değmesi ile irkildi. Bir inilti kaçtı ve

bu, düşük, gürleyen bir kahkaha ile karşılandı. "Kızım göğüsleriyle oynanmasını seviyor, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi Amelia. Onun kızı olarak adlandırılmayı da seviyordu, ama bunu kabul edecek durumda değildi.

Leo bir elini çenesine kaydırarak yüzünü tekrar öne doğru eğdi. "Benim gördüğümü senin de görmeni istiyorum, Amelia," dedi, alçak, emredici ve ateşli bir sesle. "Gözlerini aç ve bak." Bir elini çenesine koyarken, diğer eliyle göğsünü okşadı. "Dokunduğumda çok güzel ve sertleşen pembe meme uçları olan güzel bir vücut." Başparmağıyla göğüs uçlarını okşayarak vurgu yaptı ve Amelia titredi. Sonra eli beline kaydı. "Tüm bu yumuşak ten," diye fısıldadı, dudakları kulak kepçesini okşadı.

Sonra eli daha da aşağı kaydı. "Ve bu," dedi nefes verirken. "Eteğinin içinden bile ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyorum." Onu sıktı ve Amelia'yı bir spazm sardı. Spazm çok hoştu. Sözlerini söyleme şekli, onun ıslak olmasının iyi bir şey olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Çok iyi bir şey.

Bu, eteğinin kumaşını tırmalayıp, dizlerini daha da açarak bacaklarını ayırıp, elini iç çamaşırının üzerine kaydırduğunda daha da vurgulandı. İnledi, başını eğip dudakları tekrar omzuna değene kadar eğildi. Onun dokunuşunu o kadar çok sevdi ki, Amelia onun altında sertleştiğini hissedebiliyordu. Kalçalarının altında şişkinliği büyüyordu ve o sıcak, sert, erkek bedeninin dokunuşu Amelia'nın tüm kıyafetlerini yırtıp atmak, kapıyı kilitlemek ve bedenleri ve zevkleri dışında her şeyi unutmak istemesine neden oldu.

Ama Leo'nun başka fikirleri vardı. Parmaklarını iç çamaşırının köşesine kaydırıp ve en hassas olduğu yeri okşadı. Aralarında bir kumaş tabakası olsa bile, o dokunuşla irkildi ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Sonra parmaklarını daha yukarı kaydırıp ve Amelia, Leo iç çamaşırının altına girip parmaklarını ağrıyan merkezine kaydırınca kadar hayal kırıklığıyla inledi. Sonra inlemesi bir iniltiye dönüştü.

Leo nefes verirken sert bir nefes omzuna çarptı. "Sana bir şey söyleyeyim Amelia," dedi, sesi alçaktı. Parmakları aşağı kayarak onu tahrik etti, sonra tekrar o çılgın sinir demetine geri döndü. "Seni bu kadar ıslak hissetmeyi seviyorum. Sikim senin içindeyken ne kadar iyi hissedeceğini düşünmek beni öldürüyor. Çok sıcak, ıslak ve sıkı."

Leo'nun parmakları klitorisinin hassas sol tarafını buldu ve onun her hareketine o kadar uyumluydu ki, neyi sevdiğini tam olarak anladı.

Onu önce yumuşakça, sonra daha sert, sonra yine yumuşakça okşadı, ta ki Amelia aklını kaçırdığından emin olana kadar.

"Leo," diye nefes nefese konuştu, sonra durdu.

"Ne oldu?" Parmakları bacaklarının arasında sihir yapmaya devam ediyordu ve Amelia ona ne söylemek istediğini bilmiyordu. "Sana dokunma şeklimi seviyor musun?" O başını salladı ve Leo, "Benim bunu yapmaktan hoşlandığım kadar değil," dedi. Büyük eli aşağı kayd ve parmaklarını onun içine daldırdı.

Nefes nefese, yansımada kendini izledi, onun dokunuşunu, vücudunun altında onun vücudunu hissetti ve onun sözlerinin doğruluğunu anladı. Ön koluyla eteğini karnına sabitleyerek, külotunu yana çekti, böylece aynada onun ne yaptığını görebilsin. Parmakları içine dalarken, Leo avucunu klitorisine sürttü ve Amelia orgazm oldu.

Orgazmı uyarı olmadan geldi ve tüm kaslarını kilitledi. Bir çığlık duyuldu ve Amelia bunun kendisinden geldiğini fark etti. Zevk onu sardı, uyluklarının birleştiği yerden patlayarak, damarlarına ısı ve bal yaydı. Leo onu tuttu, fısıldayarak onu teşvik etti, kolları vücudunu sarmış, her dalga ve artçı sarsıntıda ona rehberlik etti. En hafif dokunuşta bile titreyene kadar elini çekmedi ve iç çamaşırını nazikçe yerine koydu.

Vücudu onun üzerinde tamamen gevşemişti. Sütyeni göğüslerinin altında karışmış ve toplanmıştı, eteği dağınıktı. Ama gözünü kırpma bile o kadar zordu ki Amelia kendini düzeltmeye gücü yetmeyeceğinden şüphe duyuyordu. Leo onu kaldırdı ve tekrar kucağına oturtmak için döndürdü, sonra başını ona doğru eğdi. O memnun bir iç çekene kadar uzun, şehvetli dokunuşlarla onu öptü.

Sonra Leo geri çekildi ve bralette'ini düzeltti. Eteğini bacaklarının üzerine düşecek şekilde düzeltti. Elini yan tarafına, kaburgalarından omzuna, sonra da koluna doğru kaydırıldı. Sonra parmaklarını onun parmaklarıyla doladı ve parmak eklemlerini ağzına götürdü. Dokunuşu nazikti, dudakları onun cildine yumuşak bir dokunuşla değdi.

"Peki ya sen?" diye fısıldadı Amelia.

"Bu benimle ilgili değil."

Bu hoş bir düşünceydi, ama Amelia'ya pek uymuyordu. Leo'nun bunu söyleme şekli, gözlerinde saklamaya çalıştığı acı... Leo'nun playboy olmaktan daha fazlası vardı. İtibarını bir maske olarak kullanıyordu, ama Amelia bunu görebiliyordu.

Amelia oturarak, Leo'nun omuzlarına ellerini koyarak onun üzerine oturdu. Leo başını geriye eğdi, tembel kedi gibi gözleri yarı kapalıyken elleri Amelia'nın kalçalarına kayd. Bir an birbirlerine baktılar.

"Çok güzeldi," dedi Amelia sonunda, biraz aptalca bir şekilde fısıldayarak. Leo sırttı. "Biliyorum."

"Senin de iyi hissetmeni istiyorum."

Gülümsemesi yumuşadı ve başparmakları Amelia'nın belindeki deriyi yavaşça okşamaya başladı. "Sana söyledim Amelia. Bu benimle ilgili değildi."

Zevk hala damarlarında dolaşıyordu. Leo'nun vücuduna sarılmış bedeninin görüntüsü Amelia'nın hafızasına kazınmıştı ve uzun, çok uzun zamandır ilk kez, belki de hayatında ilk kez, doğuştan gelen bir şekilde kendini seksi hissetti. Bu, üzerine uymayan bir giysiyi deniyor ve daha sık giyersem alışabilirim diye düşünüyor gibi bir şey değildi. Hayır, Amelia hayatında ilk kez, kendini o kadar güvende hissettiğinde, kendi içindeki o kısmı kucaklayabildiğinde, şehvetli bir varlık olduğunu anladı. Leo'nun yanında güvendeydi.

Ve bu çok, *çok* iyi bir duyguydu. Kalçalarını eğdi ve Leo'nun vücuduna biraz daha sıkı bir şekilde yerleşti, bu da ondan bir inilti kopardı. Sonra fısıldadı, "Bana mükemmel oral seks yapmayı öğretmen gerekiyordu."

Sanki sözleri doğrudan penisine ulaşmış gibi, kasıklarında bir titreşim hissetti. Hala nemli olan külotuna karşı seğirdi ve bu da kendi vücudunun yaklaşık on dört farklı yerinde spazmlara neden oldu.

Leo yavaşça gözlerini kırpı ve sonunda başını sallayarak güldü. "Hayır."

"Hayır mı? Beni reddediyor musun?"

"İlkelerime bağlı kalıyorum. Bu, seni iyi hissettirmek içindi.

Beni memnun etmeye çalışmaya başlarsan, tüm çabalarımı boşa çıkarırsın."

Ama Amelia bu yeni doğan duyguyu bırakmaya hazır değildi. Onu bir battaniye gibi üzerine sarmak istiyordu. Biraz daha seksi hissetmek istiyordu. Dahası, Leo'nun etrafına kurduğu zırhtan çıkması gerektiğini hissediyordu. Onun maskesinin arkasını görmüştü ve bunu bilmesini istiyordu. Onun da, onun kollarında olduğu gibi, görüldüğünü, takdir edildiğini hissetmesini istiyordu.

Ellerini Leo'nun ensesine kaydır, saçlarının uçlarıyla oynadı ve sordu: "Senin sikini emmekten zevk almayacağımı nereden biliyorsun? Ya benim için iyi hissettirirse?"

Kasıklarından bir başka nabız daha geldi, bu seferki *çok daha* güçlüydü. İnledi ve ellerini beline daha sıkı doladı. Gözleri kapalıydı. "Centilmen olmaya çalışıyorum, Amelia."

"Bu anlaşmamızda yoktu."

"Yaptığımız birçok şey anlaşmamızda yoktu." Hmm.

Bu doğrudu.

Leo güldü ve başparmağıyla kızın kaşlarının arasını okşadı. "Kaşlarını çatmayı bırak. İstedğin olmuyorsa bile çok tatlısın."

"Bir erkeğe oral seks yapmak için yalvarmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim."

Leo'nun ona verdiği cevap, adeta şeytani bir gülümsemeydi. "Yalvarmaya hiç de yakın değilsin, Amelia. Ama istersen bunu da yapabiliriz."

Şimdi sıra vücudunun kasılmasında idi. Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmayı, onun yüzünün onu reddettiğinde yırtıcı bir ifadeye bürünmesini düşünmeye başladı...

Şehvet onu sardı, yanaklarını kızarttı, kalçalarını onun kalçalarına doğru itti.

Ama... Cinsel geçmişi bir dizi garip ve düpedüz korkunç deneyimlerden ibaretken, böyle bir şeyden nasıl tahrik olabilirdi? Onun bir sorunu mu vardı? Belki de tüm kötü deneyimleri içindeki bir şeyi bozmuştu ve şimdi Leo tarafından bu şekilde aşağılanma düşüncesi onu tahrik ediyordu.

"Hey." Sesi yine yumuşamıştı. "Bana geri dön."

Gözlerini ona çevirdi ve ona yarım bir gülümseme attı. "Üzgünüm."

Sırtına hafif bir baskı uygulayarak, onu göğsüne yaslanmaya teşvik etti. O da öyle yaptı ve hemen onun kucaklamasının sıcaklığıyla sardı. Harika bir duyuydu. Leo, başını çenesinin altına soktu ve akşam yemeği için hazırlanma zamanı gelene kadar onu kucakladı.

O gece, iyi geceler dedikten sonra sürgülü kapıları kapattığında, Amelia Leo'dan büyük kral yatakta ona katılmasını istemek için cesaretinin olmasını diledi.

Ama Leo'nun daha önce işleri daha ileriye götürmek istememesinin bir nedeni vardı. Aralarına bir sınır koyuyordu ve Amelia bunu saygıyla karşılamalıydı. Leo ilişki kurmazdı; birkaç günlüğüne sahte nişanlıdan fazlasını istediğine dair ona hiçbir işaret vermemişti. Elbette, öpücükler ve dokunuşlarla anlaşmalarını çoktan bulanıklaştırmışlardı, ama bu Leo'nun bunun inziva süresinden sonra da devam etmesini istediği anlamına gelmiyordu.

Amelia, Leo'yu istemediği Şeyleri yapmaya zorlasaydı, çok kötü bir insan olurdu. Leo'nun seks için kullanılmasına alışkın olduğunu hissediyordu ve ona bunu yapan kadınlardan biri olmak istemiyordu. Aralarında olanları, sadece birkaç gün sürse bile, değersizleştirmek istemiyordu.

Bu yüzden kapıları kapattı ve büyük yatağa girdi — tek başına.

ON DÖRT

LEO O GECE NEREDEYSE HİÇ UYUYAMADI. Kanepe biraz kısaydı, minderler biraz sertti ve o biraz fazla azgındı.

Bu cazibeye kapılmamalıydı. Amelia ile ne kadar çok zaman geçirirse, onu o kadar çok hayranlık duyuyordu. Zeki, güzel, azimli ve çok çekici bir şekilde komikti, özellikle de komik olmaya çalışmadığında. Amelia'nın, hazine avı ödülünü öğrendiğinde yüzündeki öfkeyi hayatı boyunca unutmayacaktı. Jenga oyunundan sonra, diğer takım akıllı saatleri kazandığında, Maggie'nin düğününde onun papyonunu düzelttiği zamanki kadar huysuz görünüyordu. Sinirliyken bile karşı konulmazdı.

Ama Leo aptal değildi: Kızın neden onunla vakit geçirdiğini biliyordu.

Kız orgazm istememişti. Kolay bir ilişki istememişti.

Pestilence'in Stirling'e oklarını ateşlemesini ve hayatına hastalık yaymasını istememişti.

Amelia kendisine layık bir partner bulmak istiyordu. O kişi kesinlikle Leo değildi.

Şafak, geceye karşı savaşını yavaşça kazanırken, ince perdelerden donuk, gri bir ışık süzülüyordu. Leo, gözlerini kısarak şafağın gelişini izledi, vücudu ağrıyor, ruhu acıyordu.

O anda, gün ışığı kadar yavaşça büyüyen bir farkındalık onu sardı: Amelia Darcy'ye aşık oluyordu.

Sorun şu ki, ona sahip olamazdı. Gerçek anlamda değil, bu inziva bittikten sonra olmazdı.

Oturarak, avuç içleriyle göz çukurlarını ovuşturdu, sırtını gerdi ve kanepeye somurarak baktı. Aptal şey. Bu lanet geri çekilme bittikten sonra haftalarca ağrısı geçmeyecekti. Kemiklerini sürükleyerek kahvaltı barına gitti, kahve makinesini çalıştırdı ve kahvenin demlenmesini izledi. Sonra, taze demlenmiş kahvesini yudumlarken, pencere çerçevesine yaslandı ve gözlerini ormana dikti.

Gün doğarken kuşlar birbirlerine sesleniyordu, açık pencereden hafif bir esinti giriyordu. Taze ve topraksı bir koku vardı, Stirling'e özgü bir koku. On yıllardır ilk kez, bu kokunun güzel olduğunu düşündü.

Bu yeri takdir etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. On sekiz yaşında buradan ayrılmış ve çocukluğunu geçirdiği kasabaya bir daha asla dönmemeye yemin etmişti. O acı dolu yıllar onu hayata karşı sertleştirmişti ve ağaçlara bakarken, bu hasarın onarılamaz olup olmadığını merak etti.

"Bana yetecek kadar kahve var mı?"

Leo, Amelia'nın yatak odasına açılan sürgülü kapıyı kaydırarak açtığını görmek için döndü. Şekli bacaklarının çoğunu ortaya çıkaran küçük bir pijama şortu giyiyordu. Üstünde, beyaz çizgili lacivert renkli, düğmeli, uyumlu bir pijama gömleği vardı. İnce kumaşın içinden meme uçları görünüyordu.

Leo boğazını temizledi ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Günaydın," dedi. "Birkaç fincan daha içecek kadar var."

"Sen benim kahramanımsın," dedi Amelia nefes nefese. Kahvaltı barına doğru sendeleyerek yürüdü ve kendine bir fincan hazırladı (Leo'nun tiksinti ve şaşkınlığını birleştiren iki krema ve dört şeker). Amelia kahvesini karıştırdı ve pencerenin yanına geldi. "Neye bakıyorsun? Dışarıda gizlenen biri mi var?"

Leo sırttı. Akşam yemeğinde masadaki herkesi incelemişlerdi ama kayıp yüzükle ilgili herhangi bir ipucu bulamamışlardı. Aslında Leo'nun aklını Amelia'nın vücudunun üzerinde uzanmış hali kaplamıştı. Hayallerindeki kadın hemen yanında otururken, milyarder patronunun göz kamaştırıcı pahalılıktaki nişan yüzüğünü umursamak zordu. Onlar çalmamışlardı; neden kimin çaldığını umursasınlar ki?

"Bu kasabada büyürken onu ne kadar az takdir ettiğimi düşünüyordum," diye itiraf etti Leo.

"Ne zaman ayrıldın?"

"Liseden mezun olur olmaz. Boston'da üniversiteye gittim ve bir daha geriye bakmadım."

"Ben yirmili yaşlarımda başında iş için buraya taşındım," dedi Amelia. "Maggie ve ailem daha sonra geldi, ben onlara Stirling'in ne kadar harika bir yer olduğunu söyleyip durdum. Burada büyümek nasıldı?"

Leo yüzündeki acı ifadesini gizleyemedi. "Çocuklar için güzel bir yer," dedi kaçamak bir cevapla.

Amelia onu çok iyi tanıyordu. "Ama...?" diye sordu.

Zaman kazanmak için kahvesini yudumladı. "Ama ailem pek sevgi dolu değildi."

"Oh. Üzgünüm."

"Üzülme. Hayatta kaldım." Ona en iyi, en parlak gülümsemesini gösterdi - genellikle agresif bir şekilde flört eden ve onu hedeflediği kişiyle yatakta buluşturan gülümsemeyi - ama Amelia sadece ona kaşlarını çatı.

Leo iç geçirdi. Tabii ki bu bakış Amelia'da işe yaramadı. Hiçbir zaman yaramamıştı. Kendi kendine şaşkınlıkla, "Çoğunlukla büyükannem ve büyükbabamla yaşadım. Babam hayatımızda yoktu. Annem uyuşturucu kullanıyor ve birkaç haftada bir yeni erkek arkadaşlar buluyordu. Ben on bir yaşındayken öldü ve biz büyükannem ve büyükbabamın yanına taşındık. Onlar da ben on altı yaşındayken altı ay arayla öldüler ve Marlon ile ben baş başa kaldık. Marlon, üniversiteye gidebilmem için bize bıraktıkları evin yarısını satın aldı."

Sesi tuhaf bir şekilde düz geliyordu, sanki kahvaltıda ne yediğini anlatıyormuş gibi. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve gözlerini, yakında güneşin yakıp yok edeceği ağaç tepelerinin etrafında kıvrılan uzak sisi izlemeye bıraktı.

Amelia başını salladı ama sessiz kaldı.

Belki de onun sessizliği — rahatlatıcı, istikrarlı — onu devam etmeye teşvik etti. "Düğün ve inziva için buraya geri dönmek beni tedirgin ediyordu."

"Stirling'den ayrıldığından beri ilk kez mi geri dönüyorsun?"

Leo başını salladı. "Marlon hiç ayrılmadı, Archer ve Cormac da üniversiteden sonra hemen geri döndüler. Ama ben uzak kaldım. Birkaç ayda bir Boston'da buluşurduk ve onlar her zaman buraya gelirdi. Yıllar önce şirketle yaptığım görüşmede Fred'e burada büyüdüğümü söylemiştim ve sanırım bu işimi almama yardımcı oldu. Ev sahibi avantajı. Ama on sekiz yaşında ayrıldığımdan beri geri dönmemişim."

Bir süre durduktan sonra Amelia, "Şimdi bu kasaba hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kasaba, isterlerse kalabilirlerdi, isterlerse gidebilirlerdi. Umursamıyordu. Pencerenin karşı tarafına yaslanmış kadın ise başka bir hikayeydi. "İyi," diye cevapladı sonunda ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırdı.

Amelia ona gülümsedi ve bir yıldırım göğsünü deldi. Kaşlarını çatığında çekiciydi, ama gülümsediğinde nefes kesiciydi.

"Önce duş alacağım," dedi ve kahvesinin kalanını bir dikişte içti. "Yüzük hakkında öğrendiklerimizi gözden geçirip ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Fred sürekli bana bakıp yüzüğümle ilgili keskin sorular soruyor. Rahatsız edici olmaya başladı."

"Yüzüğü senin çalmadığını biliyor, Amelia."

Kafasını bir yandan diğer yana eğdi. "Bilmiyorum. Bir şeyden şüpheleniyor. Dün akşam, sen yemekten sonra tuvalete gittiğinde, bana son turnem hakkında sorular sordu ve sorularını soruş şekli sanki beni yalan söylerken yakalamaya çalışıyormuş gibi geliyordu."

Leo'nun midesi suçluluk duygusuyla kıvrandı. "Üzgünüm."

Dudaklarını büzdü ve gözlerini ona dikti. "Buna değer."

O uzaklaşırken, Leo tam olarak neyin buna değdiğini merak etti. Fred'in şüphelerinin, Leo ile vakit geçirebildiği için buna değdiğini mi kastetmişti?

Ama bu sadece bir hayalden ibaretti. Muhtemelen kendisine layık bir partner bulmaya bir adım daha yaklaştığı için minnettardı. Tabii böyle bir adam varsa.

İkinci fincan kahvesini bitirdiğinde, Leo kendini yarı insan gibi hissediyordu. Duş durmuştu, o da banyoda sırasını beklemek için kıyafetlerini hazırlıyordu ki, kapı çalındı.

Kapıyı açtığında şaşkınlıkla "Ari" dedi.

Diğer adam kaşlarını çatarak, koyu renkli kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi. "Selam." Sanki koridorda yalnız olup olmadığını kontrol etmek istercesine omzunun üzerinden arkasına baktı. "Sana bir sorum var."

Leo, gerginliğini belli etmemeye çalışarak başını salladı. Ari, kağıtlarının kaybolduğunu fark etmiş miydi? Leo ve Amelia'nın onları aldığından mı şüpheleniyordu?

"Dün sabah sen ve Amelia buradayken koridorda başka kimse var mıydı?"

"Dün mü?" Leo şaşkınlığını gizlemek için sordu. "Evet. Hazine avı sırasında."

"Ben görmedim. Neden sordun?"

Ari derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sanırım odamda biri vardı."

"Ne?" Leo'nun sesi yükseldi ve bunun şaşkınlık gibi gelmesini, suçluluk gibi gelmemesini umdu. Elini kapıya o kadar sıkı bastırdı ki parmakları ağrıdı.

Ari dudaklarını büzdü ve bakışlarını yana kaydırdı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama eşyalar yer değiştirmişti."

"Oh, dostum..." Leo abartılı bir endişeyle dedi. "Bu... vay canına."

"Evet. Ve Patek Philippe saatim kaybolmuştu."

"Patate flip ne? Patatesle bir ilgisi mi var?" Amelia'nın sesi o kadar yakındı ki Leo irkildi. Omzunun üzerinden bakıp bir kez daha baktı. Sonra Ari'nin yüzüne kapıyı çarptı.

Amelia ona deli olduğunu düşünürcesine bir bakış attı.

"Ne giyiyorsun?" diye sordu Leo.

Kız kendine baktı. "Havlu." Sanki Leo aptal bir soru sormuş gibi cevap verdi.

Leo'nun nefesi hızlanmıştı. Havlu, Amelia'nın uyluklarının üst kısmını zar zor örtüyordu ve göğüsleri üstte birbirine yapışmıştı. Havlu, Amelia'nın vücudunu örtmeye yetmiyordu. Hem de hiç yetmiyordu. Amelia hareket ettiğinde, kumaş kalçasında bir yarık açıldı. "Kapı açıkken böyle dolaşamazsın Amelia."

Geri çekildi. "Anlamadım? Kapıyı kim açtı? Küçük bir fare gibi saklanmam mı gerekiyor? Lütfen."

"Ari'nin ya da başka bir erkeğin seni bu şekilde görmesini istemiyorum," diye homurdandı.

Amelia ellerini kalçalarına koydu. Leo, onun içinde öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu, sanki patlamak üzere olan bir volkanın ilk kül püskürmesi gibi. Onun haklı olduğunu biliyordu; ona nasıl giyinmesi gerektiğini söyleyemezdi. Ama... ama...

"İç çamaşırı giyiyorum," dedi, havlunun önünü yukarı kaldırarak. "Gördün mü? Kimseye teşhircilik yapmıyorum."

Leo inledi. Kan beyninden o kadar hızlı çekildi ki, ayakları üzerinde sendeledi. Amelia gerçekten de iç çamaşırı giyiyordu. Kırmızı, dantelli ve kalçalarını çekici bir şekilde kavisli bir şekilde örtüyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "kendi odamda nasıl dolaşacağımı bana söylemeye hakkın yok."

"Ben senin nişanlığınım," diye homurdandı, ki bu, Leo'nun aslında Amelia'nın nişanlısı olmadığı düşünülürse, saçma bir şeydi. Ama Amelia neredeyse çıplaktı. "Ve bir pisliğin sana salya akıtmasını istemiyorum."

Amelia'nın gözleri kısıldı. "Kimse bana salya akıtmıyor, Leo."

"Aynı fikirde değilim." Pantolonundaki çadır da öyle, ama bunu ona söylemeye niyeti yoktu.

Göğüsleri hoş bir pembeye dönmüştü. Keskin bir hareketle havlusu yere düşecekti. Leo'nun elleri kaşınıyordu. Ama Amelia sadece gözlerini devirdi, yatak odasının kapısının hemen dışındaki valizinden bir şey aldı

ve cep kapısından çıktı. Son anda, arkasını döndü ve dilini çıkardı.

Gülmemek için kendini zor tuttu. Onun yatak odasına girip kaybolmasını izlerken göğsündeki baskı arttı.

Ön kapıya dönüp, bir hamlede kapıyı açtı. Ari hala diğer tarafta bekliyordu, kaşları kalkmıştı. "Cennette sorun mu var?"

"Saatin kayboldu mu?" diye sordu Leo. Ari

başını salladı. "Evet. Ve... evet, saat."

"Kimseyi görmedik."

Diğer adam iç geçirdi, bakışları Leo'nun bakışlarıyla buluştu. Leo, Ari'nin onlardan şüphelenmeye başlamasının sadece an meselesi olduğunu bilerek, onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. Koridorda yalnız başlarına kalmışlarsa, bu çok mantıklıydı.

"Peki ya sen?" diye sordu Ari, çenesini Leo'nun omzunun üzerinden uzatarak.

Amelia, kırmızı ve pembe çiçek desenli beyaz bir sundress giymişti. İnce askıları, çapraz kesimli bir korse ve fırfırlı bir eteği tutuyordu. Leo, onun bu elbiseyi hemen çıkarmasını istiyordu, tercihen onun izleyebileceği bir yerde.

Islak saçlarına havluyla kurulayan Amelia başını salladı. "Kimseyi görmedim. Ne aldıklarını söyledin?"

"Saatimi." Ari ona bakarak gözlerini kısıdı, sonra Leo'ya döndü. "Amelia'nın Patek Philippe'in ne olduğunu bilmemesi garip. Şimdiye kadar bu markayı duymuş olmalıydı. Saat koleksiyonun birkaç yüz bin dolar değerinde değil mi?"

Amelia boğuk bir ses çıkardı ve öksürerek bunu gizlemeye çalıştı.

"Sadece şaka yapmaya çalışıyordu," diye yalan söyledi Leo.

"Uh-huh!" dedi Amelia, yüzüne bastırıldığı havluyla sesi boğuk çıkıyordu.

Ari, endişeli bir ifadeyle çifte veda etti ve odasına doğru yürüdü. Leo kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi. Amelia'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Sence doğru mu söylüyor? Saati gerçekten kayıp mı?"

Leo içini çekti. "Ya öyle, ya da kaybolan kağıtları örtbas etmeye çalışıyordu."

Amelia dudağını ısırды. "Yakında kahvaltıya inmemiz gerek. Belki Vanessa'yı köşeye sıkıştırıp, neden erkek arkadaşıyla hazine avına çıkmak yerine Ari ile burada olduğunu sorabiliriz."

Leo başını salladı. "İyi plan. Duş alayım, sonra aşağı inelim."

Ama Leo buharlı banyodan çıktığında, Amelia'yı kanepede oturmuş, telefonuna kaşlarını çatmış halde gördü. Amelia ona baktı, kaşları hala gözlerinin üzerinde toplanmıştı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı.

"Bir şey mi oldu?" Leo, kalbinin çarpışını görmezden gelmeye çalışarak yaklaştı. Amelia inzivadan ayrılmak zorunda kalırsa, bu sadece şüpheleri üzerlerine çekecekti. Fred'e gerçeği söylemek zorunda kalacaktı ve sonra ne olacaktı? Yaklaştıkça endişesi arttı. Ya Amelia'nın ailesinde bir sorun varsa? Ya işinde? Eğer gerçekten bir sorun varsa, Fred'le yüzleşecek, gerçeği söyleyecek ve Amelia'nın başı dertteyse ne gerekiyorsa yapacaktı. "Ne oluyor?" diye sordu Leo. Bu sorunu çözmesi gerekiyordu. Hemen.

Amelia içini çekti ve başını salladı. "Üzgünüm. Önemli bir şey değil. Sadece biraz şok oldum." Telefonunu ona doğru çevirdi. "Ben'den bir mesaj aldım."

Leo'nun ilk içgüdüğü Amelia'nın telefonunu alıp onu aktif bir volkanın yanan derinliklerine fırlatmaktı. Ama o vahşi biri değildi, bu yüzden yüzündeki somurtkan ifadeyi silip yanına oturdu. "Ah. Tebrikler."

"Çok heyecanlı görünme," diye alaycı bir şekilde homurdandı ve ona dirsek attı.

"Sen bunu istiyordun, değil mi?" diye sordu Leo, boğazı düğümlenerek zayıf bir sesle.

Amelia dudaklarını bir tarafa doğru büktü. "Sanırım."

Aralarında kurşun ağırlığı gibi bir sessizlik çöktü. Leo kendini nazik davranmaya zorladı. Ona erkek arkadaş bulmasında yardım etmesi gerekmiyor muydu? "Ne dedi?"

"Hey" dedi.

Leo'nun gözlerini devirmesi, geçmiş hayatında on dört yaşında bir kız olduğunu kanıtlıyordu. "Ne kadar da çekici."

Amelia dilini şaklattı ve ona kaşlarını çatarak baktı. "Kibar ol. Ben de 'Selam' dedim, ama gülücük ekledim." Telefonunun ekranına bakarak yüzünü buruşturdu.

Leo önceki düşüncelerini revize etti. Onun telefonunu aktif bir volkana atmak istemiyordu; *Ben'i* atmak istiyordu. "Bu adamın kişiliği kurutucu tüyü yumağı gibi."

"Onunla hiç konuşmadın ki. Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Onun tipini
tanıyorum." "Peki
o ne?"

Bu konuşma Leo'yu sinirlendirmeye başlamıştı. Kollarını kavuşturdu ve sehpaye baktı. "Günlerce bir kadının çevrimiçi fotoğraflarını takip eden ve söyleyecek tek bir ilginç şey bile bulamayan tipler. Sana o mesajı saat kaçta gönderdi?"

"Ne önemi var ki?" "Saat
kaçtı, Amelia?"

Ona yan gözle baktı. "Sabahın üçü." Leo ellerini açtı.

"Söyleyeceklerim bu kadar."

"Hiçbir şey *kanıtlamadın*."

"Bu adam senin zamanını harcamaya değmez, Amelia. Değerse, yatakta senin fotoğraflarına bakarken tek kelimedenden daha fazlasını söyleyecek bir şey düşünürdü."

"Bu sabah beynini çalıştırmayı unutmadıysan, Leo, sana hatırlatayım, kapımı çalan erkekler pek yok. Bu mesaj, bir yıldan fazla süredir aldığım mesajlardan daha fazla."

Leo'nun boğazına sıcak, acı bir his yükseldi. "Bu, daha fazlasını hak etmediğin anlamına gelmez. Bu adamın nesi bu kadar özel?"

"Hiçbir şey!" Bu kelime ağzından patladı ve Leo, yüzünde öfkeye benzer bir şey gördüğüne şaşırdı. "Onun özel bir yanı yok, tıpkı benim özel bir yanı olmadığı gibi. Herkes süper seksi, süper kendine güvenen bir yakışıklı olamaz, tamam mı? Biz sıradan ölümlüler için bazen bu kadar iyi olabilir." Vurgulamak için telefonunu salladı.

Leo, birini öpmek ve aynı anda onu sallamak istemenin mümkün olduğunu bilmiyordu. Onun özel bir yanı yok muydu? Ciddi miydi? "Sen özelsin Amelia. Seninle ilgili her şey özel."

"Oh, yapma ama." Ayağa kalktı, çenesini sıktı. "Hadi kahvaltı yapalım ve bu aptal hırsızı bulalım da bu tatili bitirelim."

ON BEŞ

AMELIA yemek odasına girdi ve doğruca elmalı Danimarka çöreklerine yöneldi. Camilla'nın pişirdiklerini her yerde tanırdı (ve geldikleri kutuyu da görmüştü), bu yüzden lezzetli olacaklarını biliyordu.

Boğazının arkasındaki yanmayı hafifletmek için lezzetli bir şeye ihtiyacı vardı. Ben'in mesajı saçmaydı. Bunu biliyordu. Ama Leo... kızgın mı görünüyordu? Ve onun öfkesi *onu* da kızdırdı, sonra onun bakışlarına karşılık vermeden odadan fırladı.

Ama şimdi o ani duygu dalgası geçmişti ve Amelia kendini aptal hissediyordu. Leo'ya olan duyguları birlikte geçirdikleri her dakika daha da artıyordu ve bunun başına bela olacağını biliyordu. Leo onun öfkesini hak etmiyordu; kendi sorunlarını kendisi çözmeliydi. Gururunu yutabildiği anda Leo'dan özür dilemeye karar verdi, bu da muhtemelen sabahki ikinci veya üçüncü hamur işini yedikten sonra olacaktı.

"İyi seçim," dedi Percival, Danimarka hamur işlerinin sergilendiği masanın arkasındaki beyaz fırın kutularından birini açarak.

Amelia gülümsedi. "Camilla en iyi arkadaşlarımdan biri. Genelde bunları bir gün önce yapılmış ve satılamayanları alırım, ama bunun inanılmaz olacağını *biliyorum*."

Adam başını eğdi, sonra masanın karşısına baktı. Çırpılmış yumurtaların hızla azaldığını görür görmez, Amelia'ya başını salladı ve ayrıldı. Adam gözlemciydi ve işinde *çok* iyiydi. Amelia, yüzüğü kimin çaldığını bulacak biri varsa, o da Percival olurdu diye düşündü. Tabii o ve Leo önce bulmazlarsa.

Bu düşünce omuzlarını dikleştirdi. Artık hoşlanmadığı bir adamın tek kelimelik mesajlarıyla dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Ben bekleyebilirdi, ama yüzük hırsız bekleyemezdi.

Amelia, tabağına hiç de sağlıklı olmayan bir kahvaltı yüklerken, Cora'nın yanına yanaştı. Amelia'nın

öğrendiği bir şey varsa, o da yöneticilerin her şeyi gören ve her şeyi bilen kişiler olduğuydu. Onlar, hayatınızı bir rüyaya ya da cehenneme çevirme gücüne sahipti.

Cora'nın, Goodhew'da kurulduğu günden beri, yani on yıllardır çalıştığı için, farklı olmadığını düşünüyordu.

"Günaydın," diye yaşlı kadına neşeyle selam verdi.

"Merhaba canım," dedi Cora gülümseyerek, kahverengi gözleri kırışarak. Tabağında yarım greyfurt vardı ve tost makinesinde tostun kızarmasını bekliyordu.

"Nasıl uyudun?"

"Bebek gibi. Sen? O adam bütün gece uykunu kaçırdı mı?" Cora, odanın diğer ucundan onları izleyen Leo'ya başını çevirdi.

Sabah boyunca onu öylece izlemişti. Bu hem heyecan verici hem de rahatsız ediciydi. Erkeklerin, özellikle de çekici erkeklerin —ona bu kadar ilgi göstermesine alışık değildi. Hâlâ bu sabah olanlara kızgın mıydı? Onun yanında nasıl hissetmesi veya davranması gerektiğini bilemiyordu.

Amelia, Cora'ya döndü. "Oh, nasıl olduklarını bilirsin," diye konuyu saptırdı, rahatsızlık duymamaya çalışarak.

"Elbette biliyorum."

"Hadi Cora," dedi Amelia gülerek. "Erkek avcısı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunun geçmiş zamanı yok, kızım," diye cevapladı Cora göz kırparak.

Gülerek, Amelia sunulan taze meyveleri inceledi. Bu konuşmayı daha verimli bir konuya çevirmeliydi. Tabağına birkaç çilek koydu ve olabildiğince rahat bir şekilde sordu, "Nadia'nın yüzüğünün çalındığını düşündüklerini duydu mu?"

Cora'nın parmakları tost makinesinin üzerinde durakladı. "Duydum," diye itiraf etti sonunda. "Fred, yüzük kaybolduğundan beri çok gergin. 1992'de Stirling'de çocuk partileri düzenlerken neredeyse iflas ettiğinden beri onu bu kadar kötü görmemiştim." Yaşlı kadın omzunun üzerinden bakıp Amelia'ya doğru eğildi. "Bana sorarsan, on iki milyon değerinde bir yüzük almak bela aramaktan başka bir şey değil."

"O kadar da abartmazdım. Hırsızlık yanlıştır ve bu, kurbanın suçu değildir."

"Ben olsam bunu herkese göstermezdim, orası kesin," dedi yaşlı kadın. Çantasını omzuna astı ve başını salladı. "Ama Fred

bunu hak etmiyor. Bu tatil, onun gerçekten eğlendiğini gördüğüm nadir anlardan biri."

"Belki ısıtma deliğinde bulurlar," dedi Amelia.

"Umut etmekten başka çare yok," dedi Cora, sonra odaya yeni giren Robert Lafontaine'e başını salladı. "Eğer biri aldıysa, o da bu adamdır. Kariyerine mafya ile başladı, biliyorsun. New York City'den bir çete. Adamı Little Italy'den çıkarabilirsin, ama, şey, atasözünü bilirsin."

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Robert'a baktı, Robert odanın diğer tarafından ona güneş gibi parlak bir gülümsemeyle el salladı. Gangster gibi görünmüyordu. O ve Trudy, Florida'da güneşli bir emeklilik hayatı sürmeyi dört gözle bekliyor gibiydiler.

"Lafontaine İtalyanca bir isim değil."

"Ya o ya da Vanessa," diye devam etti Cora, Amelia'nın yorumunu görmezden gelerek. "Şeker babası onu terk ettiğinden beri paraya sıkışmış durumda ve ıslak makarna kadar dürüst." Küçük bir tereyağı paketini alıp tostunun üzerine koyduktan sonra odaya döndü. "Peki. Afiyet olsun!"

Amelia, Leo'nun yanına koşarak bir sandalyeye çöktü. Eğilerek, "Cora, Robert ya da Vanessa olduğunu düşünüyor," dedi.

Leo geriye doğru eğildi. "Gerçekten mi?"

"Görünüşe göre Robert mafya üyesiydi ve dün duyduğun gibi Vanessa'nın para sorunları var."

"Bu Ari'nin listesini açıklamıyor."

Amelia bir çileği ısırdı ve başını salladı. "Hayır," yuttuktan sonra dedi. "Olmaz. Ve saati kaybolduysa, kendi saatini çalması pek olası değil. Şüpheleri başka yöne çekmeye çalışmıyorsa tabii?"

Leo elini kaldırdı ve başparmağıyla Amelia'nın dudağındaki bir şeyi sildi. Parmak, çileğin suyu ile pembeye boyandı. "Dağınık," dedi, gözleri hala Amelia'nın dudaklarında.

Sıcaklık midesinden geçip bacaklarının arasına indi. Koltuğunda yer değiştirdi ve gözlerini tabağına çevirdi. Danimarka pastası, beklediği kadar lezzetliydi. Camilla bir ustaydı.

Amelia, tabağındaki üçüncü pastaya bakarak, onu yemenin kötü bir fikir olup olmadığını düşünürken, Leo'nun kendisine baktığını fark etti. Bir peçete aldı ve dudaklarını nazikçe sildi. Belki iki Danimarka pastası yeterdi. Ona kaşlarını çatı. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi.

Kaşlarını daha da çattı. "Söyle."

"Boş ver, Amelia." Elini omzuna koydu, sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibi, ve Amelia onun cildinin taze kokusunu aldı. Bu koku, Camilla'nın Danimarka hamur işinin lezzetiyle yarışıyordu. Başı döndü, Leo eğilip şakağına yumuşak bir öpücük kondurduğunda ise iki kat daha fazla döndü.

Elbette bu, sevgi dolu çift rolünün bir parçasıydı, ama yine de gözlerinin kenarları bulanıklaşmıştı. Ben'in gece yarısı mesajı, Leo'nun bir dokunuşuyla boy ölçüşemezdi.

Dikkatini başka yöne çekmek için - ve belki de gözlerinin önünde ortaya çıkmaya başlayan gerçeği görmezden gelmek için - etrafına bakındı ve Vanessa'nın odadan sessizce çıktığını gördü. Diğer kadın bir elinde telefonunu tutuyordu. Vanessa'nın yüzündeki ifade tam anlamıyla fırtınalıydı.

"Hadi," diye ısrar etti Amelia. "Ne olduğunu görelim."

Amelia, kahvaltı salonundan çıktıklarında, Leo'nun kimse görmeden onun şakağına öpücük kondurduğunu fark etti.

LEO, Amelia'yı kahvaltı salonundan çıkıp koridora kadar takip etti. Mavi Oda'yı ve küçük bir yemek odasını geçtiler ve Vanessa'nın birbirine bağlı odalardan oluşan bir ağın içinde kaybolduğunu gördüler. Yemyeşil dekorasyonlu odalardan geçerek, büyük çift kapılardan bir salona girdiler, boş raflarla ve kadife döşemeli koltuklarla dolu bir giyinme odasından geçtiler ve Vanessa bir misafir yatak odasına girip pencere kenarındaki koltuğa çökünce durdular.

Kaşlarını çatarak telefonuna dokundu.

Kafalarını kapı aralığından dışarı çıkaran Leo, Vanessa'nın sadece yukarı bakması yeterli olduğunu biliyordu. Amelia'nın kalçasına elini koyarak ona geriye yaslanmasını işaret etti. Saklanacak bir yer bulmaları gerekiyordu, hem de çabuk. Tam o sırada Vanessa'nın topuklarının yatak odasının parke zemininde çıkardığı tıklama sesini duydu.

"Telefonu açtığın için teşekkürler," diye bağırdı, adımları yaklaşıyordu.

Saklanacak yer yoktu. Salonun içine koşarlarsa, Vanessa onları rahatça görebilirdi. Giyinme odasında kalırlarsa, Vanessa içeri girer ve onları hemen bulurdu.

Açıkçası, dedektiflik işinde berbatlardı.

Leo yanlarındaki bir kapıyı açtı ve her iki yanında düzinelerce çift ayakkabı koymak için tasarlanmış, açılı rafları olan uzun, dar bir dolap buldu. Amelia'yı içeri itti ve onu takip etti, Vanessa'nın başının giyinme odasına girdiğini görmek için tam zamanında kapıyı kapattı.

Vanessa halı kaplı odada bir ileri bir geri yürüyordu. "Evet, hâlâ tatil yerindeyim. Hayır, ayrılamam. Aptal nişanlısı yüzüğünü kaybetmiş ve çalındığını düşünüyor. Şimdi ayrılırsam, suçluymuşum gibi görünecek ve bunu düzeltmek bir kabus olacak."

Dolap kapısı açılı çıtalardan yapılmıştı, bu yüzden Leo Vanessa'nın adımlarını izleyebiliyordu. Sonra omzuna bir dokunuş hissetti ve döndüğünde, Amelia'nın ayakkabı raflarına sıkışmış olduğunu görünce dehşete kapıldı. Ona daha fazla yer açmak için geri çekildi, ama sonra kapıya yaslandı.

Sonunda, Amelia'ya dönerek kollarını ona doladı, böylece daha fazla yer kazanmış oldular. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve boynundaki damarları atıyordu. Çilek kokuyordu.

"Bilmiyorum!" Vanessa öfkeyle bağırdı. "Bak, gelecek hafta sana para gönderirim baba. Evet, eminim. O kadar dayanabilir misin?"

Amelia başını eğdi ve kaşlarını çatı. Vücudu Leo'nun vücuduna çok yumuşaktı. Sahte ilişkilerini taklit etmeden, her zaman ona bu şekilde sarılma hakkına sahip olmayı diledi.

Uzun bir iç çekiş duyuldu. "Peki. Ben de. Hoşça kal." Vanessa'nın sesi gergindi ve Leo kulaklarını dikip dinlemeye çalıştı. Omzunun üzerinden baktı ve onun bir kez daha çıtalı kapıdan geçtiğini gördü, sonra adımları geldikleri yöne doğru uzaklaştı.

"Ne oldu öyle?" diye fısıldadı Amelia. "Yüzüğü almış gibi gelmedi. Para sorunları ailevi bir sorun olabilir mi?"

Başını tekrar ona çeviren Leo, kollarını onun beline doladığını ve onun da omuzlarına sarıldığını fark edince şaşırdı. Dolabın loş ışığında gözleri gölgeli, tatlı, dalgali elbisesi dokunuşunun altında yumuşaktı.

Leo, yüzük, Vanessa ya da kollarındaki güzel kadın dışında hiçbir şey umurunda değildi. Dantelli kırmızı iç çamaşırının, sadece uyluklarının etrafında dans eden çırpınan, çiçekli eteğiyle örtülü olduğu düşüncesi onu çığına çeviriyordu. "Emin değilim," diye homurdandı.

Kadın dudağını ısırды, sonra bir şey söylemek için kendini hazırladı. "Leo," diye fısıldadı.

"Evet?"

"Bu sabah olanlar için özür dilerim. Ben için. Onun gönderdiği mesaj çok saçmaydı ve ben de bundan gurur duyduğum için kendimi biraz zavallı hissediyorum. Ben... Ben sadece, bu konuları sorgulamamı sağladığın için sana minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Sen, bana uzun zamandır hissetmediğim kadar güven veriyor."

"Günün nasıl geçtiğini bile soramayan bir pislikten daha fazlasını hak ediyorsun," diye homurdandı Leo, Amelia'nın belini daha sıkı kavrayarak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Amelia. Amelia ona yaslanırken parmakları Leo'nun omuzlarına gömüldü. Nefesi sığıdı, sesi küçük alanı doldurdu. O, ateşli bir sarışın pakete sarılmış bir baştan çıkarmaydı. O, Leo'nun hayallerindeki kadındı ve kız kardeşinin düğününde yakasını çekene kadar böyle bir kadını hayal ettiğini bile bilmiyordu.

Leo'nun Amelia'yı kollarında tutabileceği sadece birkaç günü vardı. Başka bir adam çoktan onun etrafında dolanmaya başlamıştı ve Amelia'nın ne kadar değerli olduğunu fark etmesi çok uzun sürmeyecekti. Leo, kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Bu yüzden, içgüdüsünü yeniden düşünmeye zaman ayırmadan, dudaklarını onun dudaklarına eğdi ve onu öptü.

Bu sefer bir mazeret yoktu. Yakalanacak değillerdi. Onun renk kodlu hesap tablosundan bahsetmiyorlardı. Şu anda Leo'nun aklındaki tek şey, sırf istediği için bu kadının dudaklarını tatmaktı. Yumuşak bir iniltiyle, ona yaslanarak eridi, kolları omuzlarını sardı.

Leo da inleyerek yanıt verdi, iki elini aşağı kaydırıp kıcını avuçladı, sonra derisini hissedene kadar eteğini tırmaladı. Başparmakları dantelli külotunun kenarını okşadı, ama kıcının çoğu güzelce çıplaktı. Leo sıkıca tuttu ve Amelia buna karşılık olarak kollarına atladı. Onu raflara doğru bastırdı ve daha sert öptü, dilini onun diline kaydırды, kadın saçlarını çekip sanki ondan doyamıyormuş gibi kalçalarını sallarken inledi.

Leo, Amelia için aklını kaçıırıyordu. Amelia onun için böyle eridiğinde, bir şansları olduğunu hissediyordu. Aralarındaki bu ateşin daha fazlasını ifade edebileceğini hissediyordu.

"Senin için ne kadar sert olduğumu hisset," dedi Leo, ellerini kullanarak onu ağrıyan penisine doğru çekti. "Hissediyor musun, bebeğim?"

"İçimde istiyorum," diye nefes nefese, gözleri buğulanmış bir şekilde söyledi. "Çok istiyorum, Leo."

Leo inleyerek alnını kadının alnına dayadı. Kadın kalçalarını ona doğru sallarken, Leo elleriyle kadının kalçalarını yoğurdu. Bu dolapta onu beceremezdi.

Birkaç dakika sonra dışarıda aptalca bir takım oluşturma etkinliği için beklendikleri halde. O yatak, gül yaprakları ve şampanyayı hak ettiği halde.

Onu dolapta beceremezdi. *Beceremezdi.*

Ama kız kalçalarını öyle sallamaya devam ederse, tek yapması gereken parmaklarını kızın iç çamaşırına geçirip, onu kenara itmek ve...

"Vay vay vay," dedi Ari arkalarından. "Burada garip bir ses duydum galiba."

Amelia çığlık attı, Leo'nun omuzlarını bıraktı ve onu tüm gücüyle itti. Ne yazık ki, bacakları hala ona dolanmıştı ve elleri de onun dolgun kalçalarına sıkıca tutunmuştu. Bu yüzden, onu ittiğinde Leo geriye doğru sendeledi ve onu da beraberinde götürdü. Ari belli belirsiz bir eğlenceyle izlerken, ikisi yere yığıldılar.

"Bulmaca yarışması beş dakika sonra başlıyor. Çardakta olman gerekiyor ve Fred bu sabah çok kötü bir ruh halinde. Senin yerinde olsam, evlilik faaliyetlerini evlilik yatağına bırakırdım."

"Bana bir iyilik yap ve siktir git, Ari," diye mırıldandı Leo yerden.

Amelia'nın yüzü Leo'nun boynuna gömülmüştü, elleri Leo'nun gömleğine o kadar sıkı tutunmuştu ki, gömleğin kırıxıklıklarını asla çıkaramayacaktı. Ari uzaklaştığında, Amelia oturarak, Leo'nun üzerinde dağınık ve perişan bir halde durdu. Leo, bu özel pozisyondan ayrılmaya hazır olmadığı için, Amelia'nın kalçalarını tuttu.

"Um." Dudaklarını ısırđı.

Onun bu kadar seksi olması dayanılmazdı. Kısmen masum, kısmen utanmış, kısmen de tahrik olmuş görünüyordu ve hala ulaşılamayan bir yerde dans eden sert bir sinirlilik vardı. Bu, Leo'yu çıldırtmak için tasarlanmış bir kokteyl gibiydi. Amelia, onun penisinin kendi merkezine çarptığını hissettiğinde gözleri büyüdü.

Leo homurdandı ve başını salladı. "Üzgünüm. Bana böyle binince elimde değđl."

Bunu kasten mi yaptı bilmiyordu, ama o konuştuktan sonra Amelia kalçalarını çok az, çok az salladı. Ve o kadar iyi hissettirdi ki, neredeyse boşalacaktı. Elleri kalçalarını sıkıca kavrarken boğazından bir homurtu çıktı.

"Dışarı çıkmalıyız," diye fısıldadı.

"Uh-huh," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

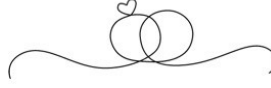
"Sence Vanessa'yı takip ettiğimizi gördü mü?" diye fısıldadı Amelia, daha da sessizce, elleri Adam'ın göğsüne yaslanmış halde.

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Umurumda değđl."

Kız öfkeyle ayağa kalktı ve Leo'nun sertleşmiş organına karşı hissettiği o akıl almaz sürtünme ortadan kalktı. Leo, biraz sersemlemiş bir halde oturup gözlerini kırptırırken, yavaş yavaş aklını başına topladı. Amelia'yı takip ederek giyinme odasından çıkıp salondan geçti. Geniş evin arka tarafına doğru giderken bir personele selam verdiler ve orada Percival'ı buldular. Percival, Fransız kapılarını onlar için açık tutuyordu. Uşak, yüzünde hiçbir ifade olmadan hafifçe eğildi.

Sonra diğer konukların beklediği çardaklara doğru yöneldiler.

ON ALTI

ÇARDAGIN AYAĞINA masalar kurulmuştu ve etrafında dört kişilik gruplar toplanmıştı. Amelia ve Leo, sıranın en ucundaki bir masanın önünde Ari ve partnerinin yanına oturdular.

"Bugünün görevi bir mantık bulmacası," diye duyurdu Fred. Çardak merdivenlerinde duruyordu, üst üç düğmesi açık, tertemiz beyaz bir gömlek giymişti. Koyu mavi pantolonu, güçlü vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu. Amelia, Fred'in çalışanlarını ve onların partnerlerini incelerken, gözlerindeki çelik gibi sert bakışları fark etti. Fred'in bakışları ona takıldığında, sırtını dikleştirdi. Bakışları diğerlerinden biraz daha uzun süre üzerinde mi kalıyordu? Özellikle şüpheli mi görünüyordu?

Amelia dişlerini sıktı. Ellerini yumruk yapıp, avuç içlerine tırnaklarını batırarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Paranoya kimseye fayda sağlamazdı. Ayrıca, insanlar onu Leo ile öpüşürken görmeye devam ederse, ilişkilerinin meşruiyeti konusunda hiçbir şüphe kalmazdı. Bu durum biraz utanç verici olmaya başlamıştı.

Evet, Amelia'nın yanaklarında kalan sıcaklık bunun nedeniydi.

Utanç.

"Önünüzde çeşitli araçların bulunduğu bir tahta göreceksiniz."

"Oh, bu *Rush Hour*," diye mırıldandı Amelia, masadaki yapbozu inceleyerek. "Çocukken bu oyunu çok severdim."

Masadaki tahta, daha önce gördüklerinden daha büyüktü ve bulmacayı oluşturan araçlar tahtadan oyulmuştu. Sol alt köşedeki bir araba kırmızıya boyanmıştı.

"Amaç, kırmızı olan arabanızı tahtanın kenarındaki boşluktan çıkarmak. Bunu yapmak için diğer araçları hareket ettirmeniz gerekecek, ancak onları kaldıramaz veya yerinden oynatamazsınız. Oyun tahtasındaki yuvalar boyunca hareket etmeleri gerekir. Döndürülemezler."

"Bu bir sıra bulmacası," dedi Amelia başını sallayarak tahtayı incelerken. İlk üç hamleyi zaten görebiliyordu. "Kırmızı arabanın yolunu açmak için arabaları belirli bir sırayla kaydırmamız gerekiyor."

"Takım olarak çalışın. Kırmızı arabayı serbest bıraktığınızda, bitiş çizgisine koşun ve zili çalın. Zamanınız... başlıyor... şimdi!"

Amelia erkekleri dirsekleriyle kenara itti. Bu tür oyunlar *tam* ona *göreydi*. Bulmacalar? Mantık? Lütfen. "Kenara çekilin çocuklar," dedi ve Leo'nun alçak bir kahkaha attığını duydu.

Kırmızı arabanın bulunduğu tahtanın karşı ucundan başladı, çünkü girişi tıkayan uzun yarı kamyonun çoğu insanı zorlayacağını görebiliyordu. En başından hareket ettirilmesi gerekiyordu, aksi takdirde bulmacanın ortasında takılıp kalacaklardı.

O, oyulmuş ahşap araçları yuvalarına kaydırırken, araçlar tatmin edici bir ses çıkardı.

"Ne zaman koşacağımı söyle," dedi Leo.

"Dur biraz, onu neden hareket ettirdin?" Ari omzunun üzerinden eğilip son hareketini geri almaya çalıştı. "Bu..."

"Benim işim bu, Ari," diye bağırdı Amelia, elini iterek. "Mantık ve analiz benim tam zamanlı işim."

Amelia kazanmayı severdi. Rekabetçiliği, başarılı bir iş kurmasına yardımcı olmuştu. Başarılı olmayı severdi. Ne yazık ki, bu onun aşk hayatı için pek iyi olmamıştı, çünkü görüştüğü erkeklerin egoları kırılgan ve hassastı ve onun hırsını korkutucu buluyorlardı. Bunu zor yoldan öğrenmişti, ama bu, bir düğme gibi kolayca kapatabileceği bir şey değildi.

Ari Ashfield'in egosunu korumak için yeni bir akıllı saati veya Avrupa seyahatini feda etmeyecekti. Onlara dolap kapısını açtığında o kadar kendini beğenmiş görünmüştü ki.

"Boom!" Kırmızı arabayı dışarı çıkardı, Leo'nun ellerine tutuşturdu ve Leo tüm hızıyla koşmaya başladı. Bitiş çizgisini geçtikten sonra, bir başka masa ve üzerinde bir zil vardı. Leo avucunu masaya vurdu ve Amelia sevinçle ellerini havaya kaldırdı.

Ari güldü ve kolunu Amelia'nın omuzlarına doladı. Onun ortağı — Amelia bulmacaya o kadar odaklanmıştı ki adamın adını duymamıştı — Amelia'ya beşlik çaktı. Fred ve Percival, galibiyetin geçerli olup olmadığını kontrol etmek için oyun tahtasını incelemeye geldiklerinde, Leo geri koştu ve Amelia'yı kollarının arasına aldı.

Onu yere indirip, yumuşak gözlerle ona gülümsedi. "Akıllı kadın."

Amelia gülümsedi. En kötü flört denemelerinden farklı olarak, Leo bunu söylediğinde, gerçekten bir iltifat gibi gelmişti.

"Mantık ve analiz tam zamanlı işin dediğinde ne demek istedin?" Percival tahtadaki parçaları kağıda basılı şemayla karşılaştırırken Ari sordu.

Fred başını kaldırdı ve gözlerini Amelia'ya dikti.

"Evet," dedi dördüncü takım üyesi, ve Amelia onun adını öğrenmeliydi, ama şimdi sormak çok garip olurdu. "Senin bir grubun solisti olduğunu sanıyordum. Sex Maniacs falan mı?"

Leo'yu boğazlamak için güçlü bir dürtü hissetti, ama Amelia'nın göğsünü saran panik daha güçlüydü. "Ben, şey." Boğazındaki tıkanıklığı giderdi. "Şey, müzik çoğunlukla matematiktir, anlarsın ya."

Fred başını eğdi. "Öyle mi?"

"Tabii," dedi Amelia, küstahça uydurarak. "Yarım notalar, çeyrek notalar, vb. Harmoniler, oktavlar." Şimdi, ilkokulda flüt çalarken hatırlayabildiği tüm müzik terimlerini sıralıyordu. "Hepsi mantıklı dizilimler. Bu yüzden müzik teorisi var." Ya da öyle bir şey. Umarım öyledir.

"Doğru." Şaşırtıcı bir şekilde, kurtarıcı Ari'den geldi. Grubun geri kalanı ona döndüğünde, omuz silkti. "Gitar çalmayı öğreniyorum."

Fred homurdandı ve Percival, "Bulmaca doğru. Kazanan takım biziz!" dedi.

Amelia'nın göğsünde gurur parladı. Leo'ya baktı ve onun kendisine gülümsediğini gördü, eli onu kendine çekmek için uzanmıştı. Onun kucaklaması cennetteymiş gibi hissettirdi, güçlü kolları onu sıcaklık ve güvenlikle sardı.

Bir erkekle bu kadar rahat olmak garipti. Leo'nun yeşil gözleri güneş ışığında parıldadı ve eğilip burnunun ucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen inanılmazsın, Amelia."

"Sanırım demek istediğin 'inanılmaz derecede inek'ti,' diye fısıldayarak düzeltti.

Leo güldü. "Benim için aynı şey."

Göğsündeki sıcaklık tüm vücuduna yayıldı.

"Şimdi yüzleşme zamanı!" Fred ellerini çırpı. "Herkes toplansın. Ari ve Hank" —Hank! diye düşündü Amelia— "Leo ve Amelia ile

Leo ve Amelia ile karşı karşıya gelecekler."

Bir grup personel masalardaki bulmacaları kaldırdı ve sadece iki masaya yenilerini kurdu. Biri Leo ve Amelia için, diğeri rakipleri için.

Bu dev bir Sudoku'ydu, kağıda sayıları yazmak yerine, numaralı kareleri tahtaya yerleştirmeleri gerekiyordu.

"Dokuz sayı," diye duyurdu Fred. "Her satır, sütun ve kutu birden dokuz kadar sayıları içermeli. Tekrar yok. Kuralları biliyorsunuz."

Çok *kolaydı*. Amelia, tahtaya her üç rakamı nasıl yerleştireceğini çoktan görmüştü.

"İşin püf noktası," dedi Fred, "biriniz gözler, diğeri eller olacak."

"Gözler ben olacağım," dedi Amelia hemen.

Yanlarındaki masada duran Ari sırtıttı. "Ben de."

"Tamam, Gözler, ellerinizi arkanızda birleştirin. Partneriniz kollarını koltuk altlarınıza sokacak, ama önce gözlerini bağlamamız gerekiyor."

Oh, bu iş karışık olacaktı. Amelia kıkırdadı, etrafındaki herkesi gözetleyip şüpheli davranışları tespit etmesi gerektiğini tamamen unutmuştu. Şu anda, aptalca, pahalı bir yüzük umurunda değildi. Ari'nin sakladığı gizemli liste umurunda değildi. Vanessa'nın para sorunları veya Robert'ın mafya üyesi olarak karanlık geçmişi umurunda değildi.

Sadece bulmaca yarışmasının ödülünü kazanmak istiyordu.

Leo'nun gözleri bağlandı, sonra ellerini Amelia'nın kollarının altına soktu. Sonra Fred geri saydı ve yarış başladı.

"Tamam, üç numaraya ihtiyacımız var," dedi Amelia. "Masasının sağ üst köşesinde yığılmışlar—hayır, diğer sağda—biraz daha yukarıda. Biraz daha yukarıda. Evet. Tamam. Şimdi sol üst sıranın ikinci yuvasına yerleştirilmesi gerekiyor. Biraz daha. Biraz daha. Tamam. Başka bir üç numara al. Diğer tarafta. Evet."

Bu uzun bir süre devam etti. Leo işleri hissederek yapmak zorundaydı ve Amelia saniyeler geçtikçe sabırsızlığını bastırmak için mücadele etmek zorundaydı. Yanına baktı ve Ari ile Hank daha iyi ilerleme kaydediyor gibi görünüyordu.

"Hızlanmalıyız, bebeğim," dedi. "O parça için sağdaki bir sonraki yuvaya. Evet. Tamam. Şimdi dokuz numara yapıyoruz."

Seyirciler gülerek ve yorumlar yaparak izlerken dakikalar akıp gitti. Personel, içecekler ve atıştırmalıklarla dolaşıyordu, ama Amelia'nın gözü sadece Sudoku tahtasındaydı. Son dakikaya gelinmişti.

Ari ve Hank'in yerleştirecekleri sadece birkaç sayı kalmıştı, bu yüzden Leo'ya biraz daha hızlı hareket etmesini söyledi. Biraz daha hızlı. Birazcık daha...

"Evet!" diye bağırdı Amelia. "Bitti!"

"Percival," Fred, doğru olup olmadığını kontrol etmek için tahtaya bakan uşağı çağırdı. Leo göz bağını çıkardı, ama hemen kollarını Amelia'nın beline geri koydu. Onu sırtında, kalçasında ve bacaklarında hissedebiliyordu ve Percival oyunu resmileştirirken ona yaslandı.

Bu sadece gösteriş içindi, diye düşündü. Leo'ya yaslanmak hoşuna gittiği için değil. Vücudu, yapbozun iki parçası gibi vücuduna uyduğu için de değil. Sadece evlenmek üzere olan aşık bir çift gibi davranıyorlardı.

Percival Fred'e bir bakış attı ve başını salladı. Leo, Amelia'nın karnını kollarının arasına sıkıca aldı ve Amelia dudaklarında yayılan gülümsemeyi engelleyemedi.

"Kazananlarımız belli oldu," dedi Fred ve toplanan konuklar —çoğu ilk turda elendikten sonra ilgilerini kaybetmiş olan—daha da yaklaştı. "Leo ve Amelia bulmaca yarışmasını kazandılar!"

Nazik alkışlar ve birkaç tezahürat yükseldi ve Amelia gülümsedi. Omzunun üzerinden bakarak Leo'nun gözlerine baktı. Leo göz kırptı, sonra kollarını Amelia'nın belinden çekti ve yanına geldi.

"Şimdi ödülünüzü alabilirsiniz," dedi Fred. Herkes sessizleşti, kalabalığın beklentisi arttı. Amelia bunu cildinde statik elektrik gibi hissedebiliyordu. Kazanmıştı! Başarmıştı. Ve şimdi bunun karşılığını alacaktı.

Fred, Percival'a işaret etti ve Percival altın yaldızlı bir zarf çıkardı. Kalbi kulaklarında güm güm atarken, Amelia Leo'nun zarfı alıp, parmaklarını mum mührün üzerinde gezdirmesini izledi. Leo, Amelia'nın bakışlarıyla buluştu. "Bu onuru sana vermek ister misin?"

"O bunu hak ediyor," dedi Hank gülümseyerek. "Çok zeki bir kadını var, St. James."

Leo zarfı uzatırken bakışları sıcaktı. Amelia'nın midesi kelebeklerle doluydu, gülümsemesi o kadar genişti ki dudakları çatlamıştı. Mührü kırdı, altın zarfı açtı ve bir kağıt çıkardı. Kalın parşömen kağıdıydı, üçe katlanmıştı.

Bir seyahat mi kazanacaklardı? Bir teknoloji ürünü mü? Belki özel bir restoranda romantik bir akşam yemeği rezervasyonu? Lüks bir spa için hediye çeki? Oh,

olasılıklar sonsuzdu! Fred gibi bağlantıları ve parası olan bir adam... bu çok iyi olacaktı.

Elleri titreyerek, Amelia kağıdı açtı ve ödülleri keşfetti.

ON YEDİ

"Marco's Pizzeria'da bir sonraki siparişinizde %10 indirim," dedi Amelia, sesi düz. Seyircilerden yuhalamalar yükseldi, Fred'in gürültülü kahkahası sinirlerini bozdu. Küçük harflerle yazılmış bir not da vardı: "Sipariş değeri 200 doların üzerinde olmalıdır."

Etraflarındaki kahkahalar iki katına çıktı. Amelia, Leo'ya öfkeyle baktı, Leo ise çekindi. "Üzgünüm," dedi. "Her tatilde bir tane işe yaramaz ödül vardır. Bunlar rastgele dağıtılır. Her yıl bu konu konuşulur."

"Şanslı kaybedenler!" Ari kahkaha attı ve Leo'nun sırtına vurdu. "Görünüşe göre bu gece pizza partisi yapacağız."

"Benim için vejeteryan pizzası almayı unutma!" dedi Vanessa, erkek arkadaşının koluna yaslanarak, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

"Pekala millet," diye seslendi Fred, "Siparişlerinizi St. James'e verin. Marco's'a önceden haber vermeliyiz ki hazırlık yapmaya zamanları olsun."

"Bekle," diye seslendi Amelia, "Avrupa'ya bedava seyahat edemeyeceğiz, üstelik ödülümüzü sizi beslemek için mi kullanacağız?"

"Bu bir gelenek," dedi Robert göz kırparak ve hemen Amelia'nın şüpheli listesinin en üst sırasına yükseldi. Şu anda iyi bir insan olamayacak kadar neşeliydi.

"Bu harika," diye mırıldandı Amelia, elindeki lüks kağıdı, harflerin sihirli bir şekilde yeniden düzenlenmiş olma ihtimaline karşı tekrar okudu (düzenlenmemişi).

Leo kolunu omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Yine de iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Sakın," dedi Amelia, ama dudakları kıvrıldı. "Şu anda çok kızgınım."

"Hayır, değilsin." Dudakları şakağına değdi. "Kızgın olsaydın, kaşlarının arasında o sevimli küçük kırışıklık oluşurdu." Güldü. "İşte orada."

"Sen çok kötüsün."

Gülümsemesi yıkıcıydı. Amelia hiç iyi bir yalancı olmamıştı.

Öğle yemeği çimlerde servis edildi, uzun bir büfe dolusu lezzetli yemekler vardı. Takımlar Amelia ve Leo'yu galibiyetlerinden dolayı tebrik etti ve Amelia, bu değersiz ödülün aslında grup arasında çok beğenildiğini hissetti. Diğer kazananlardan daha fazla sırt sıvazlama ve kuvvetli el sıkışma aldı ve Trudy aslında biraz kıskanç görünüyordu.

Seçim şansı olsaydı, Amelia yine de Viyana'yı tercih ederdi.

Leo, pizzacıya sipariş vermek için herkesten siparişlerini aldı. Ödüllerinin bulunduğu zarfın arkasına siparişleri yazmak için eğildiğinde, sol tarafında dilini hafifçe çıkardı. Bu çok sevimliydi.

"Beni takip ettiğini biliyorum," dedi Vanessa sessizce.

Amelia, zıplamamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. İçecek masasından aldığı su şişesinden bir yudum aldı ve diğer kadına kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Az önce. Sen ve Leo'nun beni o odaya kadar takip ettiğinizi biliyorum." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Babam kumar bağımlısı," diye patladı Vanessa. Bir an için bakışları sertleşti. Sonra sırtını düzeltti ve Amelia'ya alaycı bir şekilde gülümsedi. "İşte. Mutlu oldun mu? Kötü bir nüksetme geçirdi ve paraya ihtiyacı var. Zor bir yıl oldu."

"Oh. Çok üzüldüm."

"Beni rahat bırak." Vanessa omzundaki bir tüyü silkeledi. "Senin acıma ihtiyacım yok. Yıllardır bununla uğraşıyorum ve bu da diğer zamanlardan farklı değil. O benim babam olmasaydı ve aksi takdirde sokakta kalacak olmasaydı, ona bir kuruş bile göndermezdim. Tamam mı?"

"İyi bir kız evlat gibi konuşuyorsun."

Vanessa burnunu çekti, güzel dudakları hırçın bir şekilde kıvrıldı. "Ve işimi şirketin herkese yaymanı istemiyorum, bu yüzden bunu kendinize saklayın ve beni takip etmeyi bırakın, tamam mı?"

Amelia, pişmanlık içinde başını salladı. "Tabii ki. Özür dilerim."

Bu, Amelia'nın Ari hakkında soru sorma şansıydı. Scavenger hunt gününde ne hakkında konuştuklarını, onunla ilişki kurmamakla ne demek istediğini öğrenebilirdi.

Vanessa, Amelia'nın bakışlarını karşıladı. Korkutucu, güzel ve son derece ürkütücüydü. Amelia'nın boğazına kelimeler takıldı.

Diğer kadın dudaklarını büzdü. "Ve nişanına benim vejetaryen pizzamı unutmamasını söyle."

O uzaklaşırken Leo yanına yaklaştı. "Ne oldu?" "Vanessa'nın yüzüğü aldığını sanmıyorum," diye cevapladı Amelia sessizce.

"Öyle mi?"

"Babası kumar sorunu var," dedi, "ama büyük bir kayıp yaşamış gibi gelmedi. Sürekli olan bir şey gibi geldi. Yeterli bir neden değil."

"Hâlâ Ari'yi mi şüpheli buluyorsun?" diye sordu Leo. Diğerlerinden biraz uzaktaydılar ve bu da onlara tüm konukları ve personeli gözlemleme fırsatı verdi. Nadia bile ortaya çıktı ve toplantının diğer tarafındaki Fred'in yanına gitti. Hâlâ üzgün görünüyordu, ama cesur bir yüz takınıyordu. Alçısı, tatilin ilk gününden beri rengini değiştirmede ve köpeğini sağlam koluyla kucakladı.

"Bilmiyorum. Liste tuhaf. Goodhew'un eski müşterileri neden bir yüzük almak istesin ki? Hiç mantıklı değil."

"Onlardan birini arayıp öğrenelim."

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?"

"Bu akşam. Yemekten sonra. Listedeki isimlerden birini arayalım."

"Hayır," dedi Amelia ve Leo'nun göğsüne parmağını soktu. "*Sen* onlardan birini arayacaksın. Ben dinleyeceğim ve yakalandığında herhangi bir ilgim olmadığını söyleyeceğim."

Leo sırtıttı. "Peki." Ona bu akşamki pizza partisi için gelen isteklerin listesini gösterdi. "Sen bu aramayı yapabilirsin."

Öğleden sonrasının geri kalanında ÖNEMLİ BİR ŞEY olmadı. Öğle yemeği ile akşam yemeği arasındaki saatlerde takım oluşturma oyunları yapılmadı, ancak büyük bir grup birlikte malikanenin çevresinde yürüyüşe çıktı, başka bir grup ise havuz başında dinlendi. Dışarıda mayoyla uzanmak için hava hala biraz serindi, bu yüzden Leo Amelia'nın elini tutup evin içinde dolaşmaya başladı. Aynı fikri düşünmüş ve malikanenin süslü iç mekanının tadını çıkaran Cora, George ve Gregory ile karşılaştılar. George'un tavsiyesi üzerine Leo ve Amelia, eski kitaplarla dolu muhteşem bir kütüphane buldular. Kütüphane, Leo'nun eve ilk geldiklerinde gördüğü yuvarlak kuleyi tamamen kaplıyordu; kavisli duvarlara kitap rafları yerleştirilmiş, ortada sandalyeler toplanmıştı. Antika görünümlü vazolar, parlak biblolar ve şüphesiz paha biçilmez çeşitli nadide eşyaların sergilendiği birkaç vitrin vardı.

Birkaç saat boyunca kendilerini orada kaybettiler.

Leo, Amelia bakmadığında ona gizlice bakıyordu. Amelia, kitabı açar açmaz tüm dünyadan kopmuş gibi tamamen okumaya odaklanıyordu. Leo, Amelia'nın veri analizi problemi üzerinde çalışırken de böyle görüldüğünü hayal etti. Bu çok çekiciydi.

Ama zaten, onunla ilgili her şeyin çekici olduğunu düşünüyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, onu o kadar çekici buluyordu. Bu ona daha önce hiç olmamıştı ve bu durum onu şaşırtmıştı. İnkâr edilemezdi: Leo ona aşık olmuştu.

Belki de bu geçici bir hayranlıktı. Belki buradan çıkıp gerçek dünyaya döndüklerinde, ona olan sevgisi kaybolacaktı. Bu gerçek aşk değildi. Sonuçta, aşkın ne olduğunu bilmiyordu. Bu sadece garip bir duruma karşı garip bir tepkiydi.

O akşam pizza partisi büyük bir başarıydı. Amelia bile eğleniyor gibiydi, çoğu zaman Cora'nın yanında oturup başlarını birbirine yaklaştırarak konuşuyorlardı.

"Akıllı bir kadın var senin," dedi Fred, Leo'nun omzuna hafifçe vurarak.

Bu hafta söylemek zorunda kaldığı yalanlar onu giderek daha rahatsız ediyordu. Patronuna saygı duyuyordu ve işini seviyordu. Kendini bu duruma soktuğu için nefret ediyordu. En azından cevabı doğrudu: "O gerçekten inanılmaz bir kadın."

Fred onu bir anlığına inceledi. "Bu hafta burada olduğun için mutluyum, St. James. Montague'ların yemin yenileme törenini mükemmel yönettin. Müşteriler zorluyken bile sakinliğini korudun ve talimatları yerine getirdiğinden emin oldun. Diğer tüm ekip üyeleriyle birlikte burada olmayı hak ettiğini bilmeni isterim. Son on iki ila on sekiz ayda yaptığın çalışmalar gözden kaçmadı."

Boğazı düğümlenen Leo çenesini indirdi. Fred'in övgüsü çok büyüktü. İri yarı adamın sosyal bir kişiliği vardı, ama bu kadar cömert övgülerde bulunması nadirdi.

"Bu iş benim için çok önemli," dedi Leo. Bu da bir başka gerçektir. "İnsanlar beni her zaman ciddiye almıyor, ama sonunda iyi olduğum bir şey bulduğumu hissediyorum. Bu yıl daha büyük etkinlikleri bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Fred'in bakışları ciddiydi. Kısa bir nefes aldı ve konuşmak için ağzını açtı, ama her zamanki gibi frak ve kravat giymiş Percival, Fred'in dirseğinin yanında belirdi. "Efendim," dedi uşak sessizce. "Bir şey söyleyeceğim."

"Affedersiniz." Fred, uşasını birkaç adım takip etti, ancak Leo'nun söylediklerini duyamayacağı kadar uzaklaşmadı.

"Bazı eşyalar kaybolmuş gibi görünüyor," dedi uşak. "Evi aradık ve kütüphane koleksiyonundaki nadir paraların üçü çalınmış. Cam dolabın kilidi kırılmış."

Leo'nun kalbi güm güm atıyordu.

"Büyükkannenin pasta süsü ve tacı mı?" diye fısıldadı Fred.

"Hâlâ yerlerinde duruyorlar, ama vitrinlerinin kilidi kurcalanmış gibi görünüyor. Onayınızı alırsam, onları daha güvenli bir yere taşımak istiyorum."

"Yapın." Fred'in sesi, ölüm vaat eden düşük bir gürültüydü. "Kütüphaneye kimler girmiş? İsimlerin listesini istiyorum. Kameraları kontrol edin."

Uh-oh. Bu hiç iyi değildi.

Leo, iki adama bakmamaya karar verdi ve Trudy kadehini onun kadehine dokundurduğunda gülümsedi. Trudy onu selamlarken, Fred ve Percival'ın konuşmasının geri kalanı duyulmaz hale geldi. "Sen şanslı bir adamsın Leo," dedi Trudy, Amelia'ya bakarken gözlerinde sevgiyle.

"Öyleyim," diye onayladı Leo.

"Robert ve ben, nişanlının hiç var olmadığını düşünmeye başlamıştık." Trudy gülererek başını salladı. "Onunla hiç tanışmadığın ve onun aptal sahne adının, bir çocuğun yalan söylemeye çalışırken uydurduğu bir şey gibi olduğu konusunda bir teorisi vardı." Trudy, Leo'nun koluna hafifçe vurarak sevgiyle başını salladı. "Çok komik."

Leo'nun gülümsemesi gergindi. "Evet. Ha... ha. Çok komik. Robert'ın mafya üyesi olduğu söylentisi gibi."

Trudy'nin ifadesi bir anlığına dondu. Sonra biraz yapmacık bir şekilde güldü ve başını salladı. "İnsanlar bu tür şeyleri nereden uyduruyorlar? İzninle." Böylece, Leo'yu biraz şok etmiş bir şekilde oradan uzaklaştı.

...Rob eski bir mafya üyesi *miydi*?

Amelia ona katılıp odalarına doğru yürüdüklerinde, Leo'nun başı dönüyordu. Fred'in onu köşeye sıkıştırıp kütüphaneden nadir paraları çaldığını suçlayacağını düşünüyordu, ama patronu sadece odada kalmış ve kaşlarını çatarak çalışanlarını izlemişti.

"Herhangi bir keşif yaptın mı?" Amelia, sütlerinin kapısını kilitlediklerinde sordu.

Leo, Amelia'nın büyük şaşkınlığıyla, madeni paralar ve Trudy'nin tepkisi hakkında ona bilgi verdi. Amelia'nın yüzünün ilgiden şoka, endişeye ve sonunda endişeyle karışık bir sevince dönüştüğünü izledi.

"Fred paraları bizim aldığımızı mı

düşünüyor?" "Bilmiyorum."

Amelia alt dudağını ısırды. "Biri ondan çalışıyor."

"Bunca zaman, Nadia'nın yüzüğünü kaybettiğini düşünüyordum," diye itiraf etti Leo. "Ari'nin saat konusunda yalan söylediğini ve aslında bizim aldığımız listeyi aradığını düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama paralar kaybolduğuna göre, bence aramızda bir hırsız var."

"Paraları fark etmedim bile," dedi Amelia, kaşlarını çatarak.

"Kitabına çok dalmıştın." Leo, onun okumasını izlemeyi çok severdi. O, seçtiği hikayede kendini kaybedip nefes nefese kalıp kıkırdarak okurken, onu çok uzun süre izlemişti. "Paralar kapının yanında, pencerenin yanındaki yazı masasının uzak tarafındaydı."

"Ne yapacağız?" Amelia bacaklarını kendine doğru çekti, kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizine dayadı. "Daha önce etrafı kurcalamak eğlenceliydi, ama..."

"Şimdi durum ciddi

mi?" Amelia başını

salladı.

Leo, seçtiği koltuğa uzandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Amelia'nın yanındaki kanepe minderine bir göz attı ve dudaklarını sıkı bir çizgiye getirdi. "O numaraları arayalım ve Ari'nin ne sakladığını öğrenelim."

ON SEKİZ

AMELIA, Leo'nun kanepenin minderinin altından listeyi alıp dizüstü bilgisayarını kapmasını izledi. Amelia'nın yanındaki kanepeye oturdu, dizüstü bilgisayarını ve listeyi sehpa üzerine yerleştirirken dizleri Amelia'nın dizlerine değdi.

Bir hata mı yaptığını merak etti. Bunların hiçbiri olmamalıydı. Onun, kendisini felç eden utangaçlığını nasıl yenebileceğine dair bazı ipuçları öğrenmesi, Leo'nun sevgi dolu nişanlısı gibi davranması ve sonra yoluna devam etmesi gerekiyordu.

En kötüsü, Amelia'nın bundan zevk almasıydı. Leo'nun ona bakışını, gözlerinin parlamasını seviyordu. Onu ya da kendini sakinleştirmek için elini dizine koyup hafifçe sıkmasını seviyordu.

Amelia dudaklarını yaladı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Telefonunu ver."

Amelia dikleşti. "Neden benim telefonum?"

"Numaramı şirketle ilişkilendirebilirler."

Amelia başını bir yandan diğer yana eğdi, sonra dizüstü bilgisayara birkaç kez dokundu. "Çevrimiçi bir telefon hizmeti kullanacağız. Anonimdir." Ayarladı, sonra dizüstü bilgisayarını Leo'ya doğru eğdi. Kalbi çarpıyordu. "Hazır. Kimi aramak istersin?"

"Listeden aşağı doğru gidelim."

İlk iki numara cevap vermedi. Üçüncü aramayı bir kadın cevapladı.

"Heather Burton?" dedi Leo.

"Benim," diye cevapladı yaşlı bir kadın. "Kiminle görüşüyorum?"

"Adım" — Amelia'ya panik bir bakış — "Rod... Todd," diye yalan söyledi Leo. "Ari Ashfield adına arıyorum."

Rod Todd, Amelia inanmadan dudaklarını oynattı. Bu, Kitty Catelli kadar kötüydü. Leo sahte isim konusunda ciddi olarak çalışmalıydı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Ari? Goodhew'dan mı? Hesabımız üç ay önce kapatıldı. Asistanım bunu doğruladı. Konu nedir?"

Amelia kaşlarını çattı, sonra Leo'nun yalan söylemesini dinledi ve sonuçta hiçbir şey elde edemedi. Yeni bir bilgi bulamadılar. Leo telefonu kapattığında Amelia kanepeye çöktü. Ekranı somurtarak baktı, sonra listeyi alıp tekrar denemeye karar verdi.

"Tamam, dur," dedi Amelia. "Nefes alıp daha iyi bir sahte isim bulmalısın."

"Rod Todd'un nesi var?"

Amelia gülerken koluna vurdu. "Kes şunu."

Leo aslında kesmedi. Her telefon görüşmesinde kendine Rod Todd demeye devam etti ve tüm bu süre boyunca ona sırtarak baktı.

Onuncu telefon görüşmesinde bazı bilgiler elde ettiler. Telefonun diğer ucundaki adam yirmili ya da otuzlu yaşlarında gibi geliyordu ve Ari'nin adını duyduğunda, "Oh, harika. Ari'yi arayacaktım, ama yeni şirketi henüz kurmadığını sanıyordum. Miami'de bekarlığa veda partisi için yat kiralamak isteyen bir arkadaşım var. Ağustos ayına kadar etkinlik rezervasyonu alacak mı?"

Amelia dikleşti. Yeni şirket mi?

"Harika," dedi Leo, sesi sakindi. Kalbi neden Amelia'nınki kadar hızlı atmıyordu? "Uygunsa, detayları şimdi almak isterim."

"Tabii," dedi diğer adam ve bir isim, telefon numarası ve bekarlığa veda partisi için istediklerini kısaca anlattı. Leo telefon görüşmesi boyunca sakın kaldı, sonra konuşma bittiğinde uzanıp ekranı kapattı.

Amelia'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Ari müşterilerimizi çalışıyor," dedi sessizce. "Ya sözleşmemizdeki rekabet etmeme maddesini unutmuş, ya da umursamıyor, ya da bir şekilde bunu aşmaya çalışıyor."

Amelia derin bir nefes aldı. Akıllı karışmıştı. Vanessa'nın koridorda üzüldüğü şey bu olmalıydı. İşini kaybetmemesi gerektiği için başını belaya sokmak istemiyordu. Ama... "Neden Fred'in değerli eşyalarını çalsın ki? Peki ya saat?"

"Belki saat konusunda yalan söylemiştir. Belki yeni şirketini kurmak için paraya ihtiyacı vardır."

"Ve bunu çalarak mı elde ediyor?"

Leo yanındaki kanepeye yaslandı. Vücudu, Amelia'nın yan tarafına sıcaklık yayıyordu. Kafasını çevirip ona baktı, sonra elini uzatıp alnındaki bir saç telini itti. "Müşterileri çalarak Fred'i sırtından bıçaklamaya hazırsa, daha kötüsünü de yapmaya hazır olabilir."

"On iki milyon dolar çok para," dedi. "Yeni bir şirket kurmaya ihtiyacı var mı? Meksika'ya gidip hayatının geri kalanını sahilde geçiremez mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Leo. "Muhtemelen."

Kapının çalınması konuşmalarını böldü. Amelia kaşlarını çattı, sonra ayağa kalkıp kapıyı açtı. Fred ve Percival kapının diğer tarafında duruyorlardı. İkisi de somurtkan görünüyordu.

"Amelia," dedi Fred başını sallayarak.

"Ne oldu?" Amelia, Leo isim listesini dizüstü bilgisayarın klavyesine itip ekranı kapattıktan sonra kapıyı biraz daha açtı.

Fred, Amelia'nın omzunun üzerinden baktı. "St. James." Odaya girerken bakışları Amelia'ya döndü, o kadar soğuktu ki Amelia titredi. "Bugün kütüphanede miydin?"

Amelia başını salladı. "Evet. Birkaç saat kitap okuduk."

"Yanında başka kimse var mıydı?"

Leo, Amelia'nın yanına geldi ve kolunu onun omuzlarına rahatlatıcı bir ağırlıkla koydu. "Hayır. Saat birden dörde kadar oradaydık ve başka kimse gelmedi. George orayı kontrol etmemizi öneren kişiydi."

Fred dudaklarını sıkıştırdı ve gözlerini kısarak Leo'dan Amelia'ya baktı. Amelia buna tepki olarak kaskatı kesildi. "Bazı değerli nadir paralar kayboldu. Zaman çizelgesini belirlemeye çalışıyoruz. Güney duvarındaki, yazı masasının yanındaki cam vitrindeydiler."

"Onları gördüm," dedi Leo, eliyle Amelia'nın omzunu sıkarak. "Mavi kadife üzerinde sergileniyorlardı, değil mi?"

"Doğru."

"Biri onları çaldı mı?" Amelia ciyakladı, sonra Fred'in bakışları tekrar ona yönelince sorusundan pişman oldu. Fred'in yüzü sert çizgilerle ve sert bir şüpheyile doluydu.

"Evet," diye cevapladı, sözlerinde tuhaf bir ağırlık vardı. "Biz ayrıldığımızda oradaydılar," dedi Leo patronuna.

"Polisi arayacağım," dedi Fred. "Bu olay açıklığa kavuşana kadar kimse buradan ayrılmayacak."

"Elbette," diye cevapladı Leo.

İki adam ayrıldı ve Amelia kapıyı arkalarından kapattı. Leo'ya dönüp baktığında, yüzündeki yıkılmış ifadeyi görünce kalbi parçalandı.

"Biz yaptık sanıyor," dedi Leo kasvetli bir sesle. "Beni kovacak."

"Hey." Amelia elini tutup onu kanepeye çekti. Yanına oturdu, elini hala tutuyordu. "O da bizim gibi eşyalarını kimin aldığını bulmaya çalışıyor. Seni hiçbir şeyle suçlamadı."

"Yalan söylediğimizi biliyor Amelia. Fred aptal değil. Sana nasıl baktığını gördüm." Dirseklerini dizlerine dayadı, başını eğdi ve iki eliyle saçlarını tuttu. Saçlarını çekerek düşük bir ses çıkardı. "*Siktir*. Asla yalan söylememeliydim. Bu çok aptalca bir fikirdi. Neden ona bekar olduğumu söylemedim ki?" Yüzünü ovuşturdu, sonra ellerini orada bırakarak yüzünü kapattı. Amelia, onun ağlamamaya çalıştığına dair korkunç bir şüpheyeye kapıldı.

Ne yapacağını bilemeyen Amelia, elini onun sırtının üst kısmına koydu ve yavaşça dairesel hareketlerle okşadı. Leo, birlikte geçirdikleri zamanlarda çok kendinden emindi. Onu hiç bu kadar endişeli görmemişti.

"Bu iş senin için çok önemli," dedi ve odadaki ağır sessizlikte bu sözler çok acıklı geldi.

Leo acı bir şekilde burnunu çekti. Ellerini indirip dizlerinin arasına sarkıttı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Sadece eğlenerek para kazanmak istiyorum ve bu kolay para kazanma dönemi sona erdiği için üzülüyorum."

"Benim düşündüğüm hiç de öyle değil."

Dudakları büküldü, ama ona bakmadı. "Sana inanmadığım için beni affet. Ben tüm üniversiteye klamidya bulaştıran adamım. Bir ilişkiyi sürdüremeyen adam. Şanlı günlerini unutamadığı için hayatı boyunca parti yapan adam."

"Senin geçim kaynağın bu değil." Sözler Amelia'nın istediğinden daha sert ve ateşli çıktı.

Leo sonunda başını çevirip ona baktı. Gözlerinin yeşili çok parlaktı, ama yüzü korkunç derecede gergin ve gergindi. Hiçbir şey söylemedi.

Amelia ona kaşlarını çatı. "Sen zorlu müşteriler için ayrıntılı etkinlikler planlıyorsun," dedi. "Onlardan bilgi alıyorsun, birden fazla satıcı ve alt yükleniciyi koordine ediyorsun ve yüksek baskı altındaki durumlarda onların beklentilerini karşılıyorsun."

Gözlerini kırptı.

Amelia henüz bitirmemişti. "Bana sadece birkaç hikaye anlattın, ama geçimini partilerle sağlamadığını biliyorum, Leo. Son altı ayımı kız kardeşimin düğününün sorunsuz geçmesi için uğraşarak geçirdim ve bunun ne kadar zor olduğunu *biliyorum*. Planlamanın son üç haftası tam bir cehennemdi. Ve bunu Stirling'de yaptım, düğünlerin kasabanın misyon beyanının bir parçası olduğu bir yerde. Yine de çok karmaşıktı. Her şeyi takip etmek için on yedi farklı hesap tablosuna ihtiyacım vardı. O yüzden bana, sürekli parti yapmak isteyen beyinsiz bir playboy olduğun gibi aptalca sözler söyleme. Bunun bir maske olduğunu biliyorum ve her taktığında beni sinirlendiriyor. Sen aptal üniversite lakabından daha fazlasısın Leo, o yüzden korkak olma. Onun arkasına saklanmayı bırak."

Göğsü inip kalkan Amelia, sesini yükselterek ve yanakları kızararak, tiradının tiz bir şekilde sona erdiğini fark etti. Ona öfkeyle baktı ve dilini çıkarmak gibi saçma, çocukça bir dürtü hissetti.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Leo sert bir sesle. "*Neye* inanayım?"

"Üniversitedeki lakabımdan daha fazlası olduğuma."

Amelia'nın öfkesi o kadar hızlı yükseldi ki, kafatasının üst kısmı basınçtan uçup gidecek sandı. "Tabii ki buna inanıyorum!" Onun göğsüne parmağını batırdı. "Sen akıllı ve çalışkansın ve bazen sana bakmak zor olacak kadar aptalca güzelsin. Ve bu arada, bunlar *bana* söylemen gereken şeyler çünkü anlaşılmamız *benim* egomu güçlendirmek için yapıldı."

"Sen akıllı ve çalışkansın," dedi Leo, gözleri kararlıydı, "ve bazen sana bakmak zor olacak kadar aptalca güzelsin."

"Har-har," diye tükürdü ve kanepeden kalkmaya hazırlandı. Kızgın olmamalıydı. Aslında bu çok aptalcaydı. Kağıt üzerinde mantıklı olmasa bile, özgüveninin sarsılmasının nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyor muydu? Kendinden nefret etmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Utanç duygusunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama Leo'yu bu halde görmek onu çok *kızdırıyordu*. Trish, Lauren ve Rinn'in manikürlü parmaklarının arkasında onun hakkında kıkırdadıklarını düşünmek onu daha da kızdırıyordu. Ne kadar alay konusu olmuştu? Buna inanması ne kadar sürmüştü?

Bu yüzden kanepeden kalkıp yatak odasında, koridorda ya da çiçek bahçesinde dolaşmak zorunda kaldı. Leo'ya daha fazla bağırmadan önce uzaklaşıp sakinleşmesi gerekiyordu, çünkü Leo bağırılmayı hiç hak etmiyordu.

Leo'dan uzaklaşmak birdenbire en önemli şey haline geldi, çünkü öfkesinin altında başka bir duygu vardı. Onun içinde çok hızlı büyüyen bir duygu. Uzun vadede ona zarar vermekten başka bir işe yaramayacak bir duygu.

Ama ayağa kalktığında Leo elini tuttu. Elini çekmeye çalıştı ama Leo tuttu. Çekti, sonra belinden tuttu ve kendini çekerek kanepeye otururken kalçalarının üzerine oturmaktan başka seçeneği kalmadı.

Bir kolunu sırtına doladı, diğer elini kaldırıp yanağını okşadı. "Yalan söylemedim Amelia. Sen inanılmaz bir kadınsın."

"Evet, peki, sen..." Acı sözleri yarıda kaldı. Ondan uzaklaşmak, kendini korumak istedi. Çünkü göğsündeki o duygu, ateşli bir tutkuydu... ya da belki daha fazlası.

Elini elmacık kemiği boyunca kaydırıp ve saçlarına dolanarak sıkıca tuttu. Belini saran kolu çelik bir bant gibiydi. Kıpırdamazdı.

"Şimdi tekrar benim hesap tablosuna mı döndük?" Amelia, durumu kontrol altına almak için çaresizce çabalayarak kaba bir şekilde sordu. Vücudu onun dokunuşuyla ısınmaya başlamıştı. Kafatasındaki iğneleyici ağrı, hızla sıvı bir zevke dönüşüyordu. Böyle tutulmaktan, onun tarafından yakalanmaktan *hoşlanıyordu*. "Cinsel ilişki bölümünü gözden geçirebiliriz, böylece bunca yıldır neyi yanlış yaptığımı öğrenebilirim."

Leo'nun boğazından düşük, gürleyen bir homurtu çıktı. "Bunun senin lanet olası hesap tablonla hiçbir ilgisi yok," dedi, sonra saçlarını daha sıkı kavradı, yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu öptü.

Bir anlığına ona direndi, sonra içindeki şehvet bir roket gibi patladı. Parmaklarını onun boynuna doladı, kendini göğsüne bastırdı ve öpücüğü onun kontrol etmesine izin verdi. Bu cezalandırıcı bir kucaklamaydı. Sakalları cildini tahriş ediyordu, hafif yanması yumuşak dudakları ve kadifemsi dilinin dokunuşuyla lezzetli bir kontrast oluşturunuyordu.

Sanki birbirleriyle kavga ediyormuş gibi öpüştiler, Amelia'nın daha önce hiç hissetmediği bir öfke ve saldırganlık vardı. Şehvet, öfke ve tutku onu tamamen tüketti. Kalçalarını sallayarak, Leo'nun dudaklarına inleyerek, sırtını saran kol aşağı kayarken, eli elbisesini tırmaladı. Sonunda elini elbisesinin altına sokarak kalçasını avuçladı ve büyük eliyle etini yoğurdu.

"Bu elbise bütün gün beni deli etti," diye homurdandı ve rahatsız edici giysiyi incelemek için geri çekildi. Bir eli hala

Amelia'nın saçlarını tutarken, diğer eliyle kalçasını ve poposunu şekillendiriyordu. Leo onu öyle tuttu, sonra ağzını göğsüne götürdü ve kumaşın üzerinden ısırdı.

Amelia, onun altındaki ereksiyonunu hissederek inledi ve üzerine bastırdı, Leo'nun dudaklarından bir tıslama çıkardı. O sesi sevdi, bu yüzden tekrar yaptı. Fermuarının önü onun uyarılmasını örtüyordu ve Amelia kendini onun üzerine eğdi ve sallandı...

"Oh!"

Leo'nun dudaklarından düşük bir inilti çıktı. Elini kızın saçlarından çekip kalçasını kavradı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Evet."

"Benim sikimi sürmek hoşuna gidiyor mu? İçine girdiğinde nasıl hissedeceğini düşünmek hoşuna gidiyor mu?" Eli hala kıcını yoğuruyordu ve diğer kalçasını sıkıştırmak için yukarı doğru hareket ettirdi. İki eliyle onu sıkıca tutan Leo, en çok ihtiyaç duyduğu yerde, onun üstüne bastırmasına yardım etti.

Amelia'nın boğazından bir inilti daha çıktı, elleri Leo'nun omuzlarını sıkıca kavradı. Onun ne kadar büyük ve sert olduğunu hissedebiliyordu, penisinin sırtı ona tam doğru miktarda baskı uyguluyordu...

"Çok güzelsin Amelia," diye homurdandı. "Boşalmak üzereyken çok güzelsin."

Tam orgazm olmak üzereyken... "Ne?"

Hiç bu kadar kolay olmamıştı. Her şeyi fazla düşünür, garip davranır, bir erkekle yatakta olduğunda her şeyi mahvederdi. Amelia'nın vücudunda bir farkındalık uyandı, düşünceleri zihninde duman bulutları gibi süzülüyordu.

Leo bir eliyle onun hareketlerini yönlendirdi, sonra diğer eliyle korsesini aşağı çekti. Göğsünü okşadı, ağzına götürdü ve emdi. Dilini göğsünde gezdirirken, meme ucunda parlak, yakıcı bir his uyandı.

O düşünce dumanları kayboldu. Var olan tek şey Leo'ydu. Onun büyük, sert vücudu onun vücudunun altındaydı. Ağız, dili ve elleri. Her kalça hareketinde sert penisi klitorisine baskı yapıyordu.

O çılgılık atarak boşaldığında, o da inleyerek karşılık verdi. Dudakları boğazından kulağına doğru kayarken, onu kendine çekip kulağına müstehcen sözler fısıldadı. Onu rahat bırakmadan, eliyle giyinik penisi üzerinde kalçalarını tekrar tekrar ovuşturdu, ta ki o titreyip onun dokunuşuna karşı direnene kadar.

Sersemlemiş bir halde, Amelia kendini onun göğsünden itti ve parmaklarını gömleğine geçirdi. Daha fazlasını istiyordu, sanki orgazmı onu tatmin etmek yerine şehvetini daha da körüklemiş gibiydi.

doyurmak yerine şehvetini daha da alevlendirmiş gibi.

"Nasıl oldu?" diye sordu Leo, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Penisini hala onun vücudunun altında kaya gibi sertti.

O, umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı ve "İyiymiş" dedi, ama sol göğsünün tamamen açıkta olması ve hala Leo'nun öpücüğünün izleriyle parıldaması, yanaklarının kızardığından ve gözlerinin parladığından emin olması, bu etkinin biraz azalmasına neden oldu.

Ama Leo karanlık bir kahkaha attı. "İyi mi?"

"Sanırım, hesap tablosu için birkaç not almaya yetecek kadar iyiymiş."

Gözleri parladı ve Amelia onu kızdırmayı sevdiğini fark etti. Onu kızdırmayı seviyordu, çünkü bu tehlikeli ve heyecan vericiydi.

Ödülü, bacaklarının arasına giren büyük bir el ve külotunun yana doğru yırtılmasıydı. Uyarı yapmadan, parmağını içine soktu, sonra hemen bir parmak daha ekledi. "Benim için çok ıslak," dedi Leo, parmaklarını içeri sokarken homurdanarak. "Kızım daha fazlasını istiyor, değil mi?"

Amelia inledi ve Leo üçüncü parmağını da ekledi. İkisi de inledi, Amelia başını geriye attı, gözlerini kapattı.

"Siktir et," dedi Leo ve elini çekti. Amelia itiraz edecek zamanı olmadı, çünkü Leo onu kollarının arasına alıp yatak odasına taşıdı. Amelia, battaniyenin üzerine sertçe atıldı, kız gibi bir çığlık attı ve sonra Leo'nun da yanına tırmanmasını izledi. Leo, elbisesinin altına elini soktu, külotunu yırttı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Ellerini Amelia'nın dizlerini ayırırken sıcaktı, gözleri Amelia'nın en mahrem yerine baktığında vahşi bir ifadeye büründü. Amelia bir an için utangaçlık hissetti, ama Leo "Sen çok güzelsin Amelia. Her şeyin güzel" deyince bu his kayboldu.

"Kimse benim... hakkında böyle bir şey söylememişti." Yanakları kızardı.

"Bu güzel amcığın hakkında mı?" Elbisesini yukarı iterek karnına topladı, sonra elleriyle bacaklarını yukarı aşağı okşadı, başparmakları onun yarıklarına gittikçe yaklaşarak onu tahrik etti. Her tahrik edici dokunuşta damarlarında ateş dolaşıyor gibi hissetti. Sadece bu, onun uyluklarındaki elleri ve onu içen gözleri yüzünden parçalanıp parçalanmayacağını merak etti.

Sonra bir kez daha dokundu ve başparmakları onun merkezine yaklaştığında, ıslak, çamurlu bir ses odayı doldurdu. Dehşete kapılan Amelia bacaklarını kapatmaya çalıştı. Utanç onu sardı. Gözlerini sıkıca kapattı, yeterince ıslandığında Josh'un dudaklarında beliren alaycı gülümsemeyi hatırladı.

. Bir keresinde, Josh gerçekten öğürmüş ve onunla seks yapmayı reddederek, bunun yerine ona oral seks yapmasını istemişti. Bu, son derece aşağılayıcı bir durumdu.

Ama Amelia'nın dizleri Leo'nun vücuduna değdi ve bacaklarını kapatamadı, kendini saklayamadı. Elleri uyluklarında durdu. "Amelia?"

"Özür dilerim," dedi küçük bir sesle.

Adam donakaldı. "Ne için?"

Elleriyle kendini örtmeye çalıştı. "Çok ıslandım. Üzgünüm. İğrenç bir şey."

Bir başka sessizlik oldu ve Amelia gözlerini açmaya cesaret edemedi. Ellerini yüzüne kapatarak saklandı, yanakları kızardı, bu anın bitmesini istedi. Vücudunu saran tüm şehvet bir anda yok oldu. Sonra yatak çöktü ve boğazı düğümlendi. Leo gidiyordu. Neden gitmesin ki? Her zamanki gibi anı mahvetmişti. Bu bir sürpriz miydi ki? Bir erkekle yakınlaştığı her seferinde böyle oluyordu.

Ama Leo yataktan kalkmadı; yanına uzandı. Kollarını nazikçe çekerek onu göğsüne çekti ve bir eliyle saçlarını okşayarak ona sarıldı. Kaslarındaki gerginlik azaldı ve birkaç saniye sonra Amelia gözlerini açacak cesareti topladı.

Leo kaşlarını çatmış, onu izliyordu. "Onu öldüreceğim, biliyorsun."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, dudaklarından bir kahkaha döküldü.

"Ne?" " 'deki o pislik aslında seni vücudunun iğrenç olduğunu

iğrenç mi? Onu bulup öldüreceğim."

Yepyeni bir utanç dalgası onu sardı. "Kendimi çok aptal hissediyorum," dedi, gözlerini onun çenesine indirerek. Onun bakışlarına karşılık veremiyordu. "Çok uzun zaman oldu. Altı yıl. Bunu aşmış olmam gerekirdi. Ben sadece..." Derin bir nefes aldı. "Bak, o anı mahvettiğimi anlıyorum. Özür dilerim. En azından şimdi bu anlaşmayı neden kabul ettiğimi biliyorsun. Berbat durumdayım."

"Anı mahvetmedin."

Kız burnunu çekti. "Eminim mahvettim?"

Leo, elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. Avucunu yanağına koydu, sonra parmaklarını kolundan, kaburgalarından ve kalçasından aşağı doğru gezdirdi. "Sana dokunmak istiyorum," diye itiraf etti Leo. "Bunu yapabilir miyim?"

O utanç verici sesleri daha fazla çıkarma düşüncesi göğsünü sıcak hissettirdi, ama Leo'nun ifadesi çok samimiydi. Eğer bunu şimdi onunla yapamazsa

, ne zaman yapabilecekti? Gerçek dünyadan uzak, bu inziva yerinde küçük bir balonun içinde yaşıyorlardı.

Ve nedenini itiraf etmek istemese de, Amelia bu anı *onunla* paylaşmak istiyordu.

Konuşamayan Amelia başını salladı. Eli bacaklarının arasından geçmek yerine, kaburgalarının üzerinden yukarı doğru kayd, sonra elbisesinin arkasına. Fermuarını aşağı çekti ve elbisesini çıkarmaya yardım etti. Sonra kendi gömleğini çıkardı ve pantolonunu sıyırdı, ona boxer şortunu ve sertleşmiş penisinin hatlarını açıkça gösterdi.

Bu manzara Amelia'yı şok etti. Hâlâ sertleşmişti. Hâlâ onu istiyordu. Amelia uzun ve titrek bir nefes verdi. Başparmaklarını iç çamaşırının bel kısmına koydu, ama bir süre durakladıktan sonra çıkarmadı. Sonra yanına uzandı ve elleriyle Amelia'nın çıplak vücudunu okşadı.

Omzuna, çenesine, dudaklarına öpücükler yağdırdı. Sıcak, nasırlı avucuyla cildini her okşadığında, Amelia'nın vücudundaki stres biraz daha eridi. Öpücükleri sakinleştirici bir ilaç gibiydi, zihnini saran düşünceleri ve endişeleri yavaşça çözüyordu.

Leo, göğüslerini şekillendirip meme uçlarını okşayarak, elinin vücudu üzerinde yaptığı hareketleri izledi ve ara sıra kısa, derin sesler çıkardı. "Vücudunu seviyorum," dedi ona sessizce.

"Ama göğüslerim biraz küçük."

Sağ göğsünü avuçladı. "Mükemmel bir avuç dolusu."

Amelia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama Leo onun meme ucunu çimdiklediğinde bu gülümseme bir iniltiye dönüştü. Leo düşük bir homurtu çıkardı ve bunu tekrar yaptı. Onu öptü, dili onun diline yumuşakça değdi, kolunu onun başının etrafına doladı, böylece birbirlerine yapışık, yan yatarken yüz yüze geldiler.

Amelia'nın vücudu gevşeyip Leo'nun yanındaki yatağa eridiğinde, Leo ellerini aşağı kayd, ve Amelia'nın bacaklarını genişçe açtı. Ama yine de onun merkezine dokunmadı. Avuçlarını bir bacağından yukarı, diğerinden aşağı kayd, Amelia aklını kaçıracağını düşünene kadar, her dokunuşu tüy kadar hafif, alaycı bir şekilde kalça kemiklerini takip ederek bacaklarının kıvrımına kadar indi.

"Seni tatmak istiyorum," dedi Leo, alçak ve sessiz

bir sesle. Amelia kaskatı kesildi. "Hayır. Ben..."

Eli beline kayd, yatıştırıcı bir şekilde. "Tamam."

"Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Şakağına öptü. "Sana dokunabilir miyim?"

Amelia, kalbi güm güm atarken başını salladı. Bu, aynanın önündeki kanepede yaptıklarından ya da daha önce ona yaşattığı çılgın orgazmdan farklıydı. Amelia artık çıplak olduğu için değil, başka bir şekilde açığa çıkmıştı. Dokunuşlarında bir samimiyet, daha önce olmayan bir bağ vardı.

Leo'nun eli, Amelia'nın dizleri titreyip düşük, keskin bir ses çıkarana kadar, uyluklarının üzerinde, kasıklarına dokunarak, kalçalarını okşayarak yumuşak işkencesine devam etti. Sonra, parmaklarının en uçlarıyla, elini onun yarıklarına doğru kaydirdi. Amelia, kalçaları yataktan kalkıp Leo'nun dokunuşunu kovalayana kadar, vücudunu sarsan o yumuşak dokunuşla nefesini tuttu.

Leo, biraz daha sert bir şekilde ona tekrar dokunduğunda, nefes alıştı düzensizleşti. Parmakları, ıslak teninde kayarken, Leo inledi, alnını Amelia'nın omzuna dayadı, vücudu sertleşmiş ve titriyordu, sanki tüm kontrolünü kullanarak kendini tutmaya çalışıyormuş gibi.

Dudakları omzuna değerek, Amelia'nın bacaklarının titremesine kadar bacaklarının arasında dokundu ve onu tahrik etti. Parmaklarını tekrar içine kaydirdi ve ikisi de aynı anda inledi. İkinci, sonra üçüncü parmağını da ekledi. Amelia'nın kalçaları yataktan sıçradı, nefesleri kısa ve keskinleşirken topukları yatağa gömüldü.

"Leo," diye şikayet etti.

"Evet, aşkım?"

"Seni istiyorum."

Parmakları tekrar içine daldı, avucunun içi klitorisine bastırdı. O inlerken üzerine bastırdı ve gözleri buluştuğunda bakışları kararmıştı. "Ne istiyorsun?"

Amelia müstehcen konuşmalarda pek iyi değildi. Yatakta istediğini sormak için her zaman çok utangaçtı. Dönen düşüncelerini uzak tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapmaya hiç rahat hissetmemişti. Ama şimdi, Leo ile durum farklıydı. Onu arzuluyordu, ona ihtiyaç duyuyordu, onun tam yanında olduğunu biliyordu. Kendini güvende hissediyordu.

"Senin sikini istiyorum Leo," diye fısıldadı. "İçimde olmanı istiyorum."

Sözlerini vurgulamak için sonunda cesaretini toplayıp ona uzandı. İç çamaşırının üzerinden onu kavradı ve hangi penisten bahsettiğine dair herhangi bir şüphe varmış gibi penisini sıktı.

Leo gözlerini kapattı ve nefesini tuttu, sonra yataktan atladı ve bir saniyeden kısa bir sürede boxerını çıkardı. Sonra pantolonunu çıkardı ve

prezervatifle geri döndü. Onun penisine prezervatifi takmasını izlemek, Amelia'nın dudağını ısırmasına neden olacak kadar erotikti.

Kalbi güm güm atıyordu. Belki de bunun olmayacağını düşünmek naiflikti. Onun yardımıyla yatakta kendine güvenini geri kazanmak istememiş miydi? Onun baştan çıkarma becerileri tüm meselenin özü değil miydi?

Nedense Amelia, bunun böyle olacağını hiç hayal etmemişti. Onun bakışlarının bu kadar yoğun olacağını düşünmemişti. Ellerin beline, kaburgalarına, göğüslerine dokunurken bu kadar saygılı olacağını hayal etmemişti. Leo'nun, bacaklarını açmışken, bu anın kendisi için bir anlamı varmış gibi onu öpeceğini hayal etmemişti.

"Emin misin?" diye sordu, boynundaki kaslar gergin bir şekilde.

"Evet," diye cevapladı Amelia ve gülümsedi, çünkü bu doğrudu.

Onu bir kez, yumuşakça öptü, sonra aralarına uzanarak kendini konumlandırı ve içine girdi.

ON DOKUZ

Leo'nun hayal edebileceğinden daha iyi hissediyordu. Bir an için, içine girdiğinde, saf, kör bir panik onu sardı. Bunun farklı olduğunu biliyordu. Bunun onu değiştireceğini biliyordu. Artık kendine yalan söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Amelia, ben..."

Bir iniltiyle kendini durdurdu. Ona nasıl hissettiğini söyleyemezdi. Böyle olmazdı. Onu işe alan kişi oydu ve o, ona dokunmaktan kendini alıkoyacak kadar iradeli değildi. O, ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Amelia inleyerek kalçalarını eğdi. Tatlı vücudu onun altında cennet gibiydi. Göğüslerini avuçladı, penisini dışarı çıkarıp uzun, sert bir hareketle tekrar içeri soktu. Ödülü, Amelia'nın yanaklarında bir başka inilti ve kızarıklık oldu. Soluk gri gözleriyle ona baktı, tamamen sersemlemiş görünüyordu.

"Çok iyi geliyor," diye fısıldadı. "Bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum."

Vücudunu onun üzerine eğerek, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken onu uzun ve sert bir şekilde öptü. Onun sıcaklığını ve ıslaklığını hissetmekle bile çoktan boşalmak istiyordu. O mükemmeldi, onun için mükemmeldi.

Bu kadın onun sonunu getirecekti, onu kaşlarını çatarak tuzağa düşüren bu güzel peri.

Tırnakları kıkına batarken, onu daha derine itti ve boğazından boğuk bir inilti çıkardı. Daha fazla güç kazanmak için kollarını dayadı ve sevdiği kadına kalçalarını doğru itti. Göğüsleri sallandı, gözleri donuklaştı ve Leo'nun işi bitti.

Bundan geri dönüş yoktu.

Kadın uzanıp yanağına dokunduğunda, Leo onun elini, sol elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. Kadın onun yüzüğünü takıyordu, çıkarmamıştı. Şu anda, bedenleri en samimi şekilde birleşirken, o yüzük

sahte olmaktan çok uzaktı. Onun sonsuza kadar takmasını istiyordu. Onun gerçekten kendisine ait olmasını istiyordu.

Duygular onu paramparça ediyordu. Seks hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar yoğun, hiç bu kadar iyi olmamıştı. Çılgınca atan kalbini kontrol altına almaya çalışan Leo, Amelia'nın bacaklarını tutup omuzlarına kaldırdı. Onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamak için, penisini onun içine derinlemesine soktu.

"Leo," diye inledi Amelia. "Leo, Leo."

"Buradayım," diye cevapladı, sesi kısık ve boğuktu. Ayak bileklerini kavradı, genişçe açtı, neredeyse aklını kaçıyordu. Alnında ter damlaları oluşmuş, omurgasından aşağıya damlıyordu. Kendinden geçmişti. Bitti. Bundan asla geri dönemeyecekti.

Bacaklarını yana doğru çevirerek, o yüksek sesle ve uzun süre inleyene kadar açığı değiştirdi. Belki ona tüm numaralarını gösterirse, gitmek istemeyecekti. Belki bunu onun için iyi hale getirirse, anlayacaktı...

"Aman Tanrım," diye inledi, battaniyeleri kavrayarak. "Aman Tanrım, Leo."

Çok derinsin. Sen..." Düzensiz bir nefes. İnleyen bir nefes.

Onu karnının üstüne çevirdi ve içine girdi, sonra sırtı onun göğsüne yapışana kadar gövdesini kaldırdı. "Boynumu tut," dedi ve kollarını kaldırarak başının arkasına kıvrılmalarını sağladı, boynuna yapışmalarını sağladı. Parmaklarını saçlarına doladı ve ne yaptığını bilmiyormuş gibi çekti. O, aklını kaçırmak omzunu ısırıldı. Kadının göğüsleri dikleşmiş, meme uçları gerilmişti. Adam, kadın inleyip adını haykırıncaya kadar onlarla oynadı, sonra elini aşağı kaydırıp kadının tatlı, şişmiş klitorisini okşadı. Parmaklarını daha aşağı indirip içine girdiğini hissetti, bu duygunun verdiği mutluluğu sindiremiyordu.

Amelia — onun Amelia'sı, kadını, aşkı — elini geri çekip onu tomurcuğuna bastırdı. Dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi; kadının ondan zevkini hak ettiği gibi talep etmesini seviyordu. Kadın orgazm olduğunda, kendini bir süper kahraman gibi hissetti. Kadın iç kaslarıyla onun penisini sıkıca kavradı ve o, kadına zevk vermek isterken nefesini tuttu, ama çabucak kontrolünü kaybetti...

Kızın teni sesini boğarak kükredi. Kızın omzunu ısırıldı, çok sıkı, çok sıkı tuttu. Kız ellerinin üzerine çöktü ve o da onunla birlikte yere düştü, vücudu kızın vücudunun üzerine uzandı. Üç dört nefes aldıktan sonra, kızıdan uzaklaştı ve prezervatifi attı. Titreyen bacaklarıyla yatak odasına geri döndüğünde, kız yan yatmış, bacakları açık, gözleri yarı kapalıydı.

yatağa geri döndüğünde, kız yan yatmış, bacakları açık, gözleri yarı kapalıydı.

"Leo," diye mırıldandı. "Ne..."

Vücudunu onun vücuduna dolayarak, elini yan tarafına ve kalçasına doğru kaydırды. Onun güzel, yumuşak vücudu. Ondan asla bıkmayacaktı. Boynuna bir öpücük kondurdu.

"Ne oldu az önce?" diye sordu kız, rüya gibi bir sesle.

Leo gülerek kolunu kadının etrafına doladı. "O kadar mı iyiydi?"

"Bundan sonra egon tamamen kontrol edilemez hale gelecek," dedi kız, sesi biraz peltek çıkıyordu. "Ama vay canına. Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Ben de bilmiyordum, diye düşündü.

Birbirlerine sarılmış olarak uyudular ve bir saat sonra sersemlemiş bir halde uyandılar. Amelia banyoya sendeledi ve elektrikli diş fırçasının vızıltısını duydu, sonra geri geldi ve yatağa yığıldı. Sıra ona geldiğinde, bir parçası banyodan çıktığında kanepeye gönderilip gönderilmeyeceğini merak etti.

Ama Amelia ona gülümsedi ve kollarını açtı, o da yanına battaniyenin altına girdi. En azından bu gece, onun yanında olacaktı.

AMELIA ŞAFAK VAKTİ UYANDI, yüzü yastığa gömülmüştü. Leo'nun bacağı uyluklarının arkasında ağır bir yük gibi duruyordu, kolu omuzlarının üzerine atılmıştı. Kafasını çevirdi. Uykudan yüzü yumuşamış, kirpikleri yanaklarına karşı koyu renkteydi. Böyle bir adamla gerçekten seks yaptığına inanamıyordu.

Bu onu çok korkuttu. Duygular göğsünü doldurdu, ciğerlerini sıkıştırdı. Neredeyse nefes alamıyordu.

Bir şekilde, bir hafta içinde bu adama aşık olmuştu. Hareket ettiğinde, yükselen güneş yüzüğünde parladı - ama bu onun yüzüğü değildi, değil mi? Bir kuyumcudan kiralanmıştı. Yirmi dört saatten biraz fazla bir süre sonra Leo'ya geri verecekti. Parmaklarını kıvırdı ve Art Deco tarzı yüzüğü ve bandını izleyerek, Leo ile aynı ligde oldukları bir dünya hayal etti.

Bunu kabul etmekle aptallık etmişti, çünkü artık kalbi de işin içindeydi. Bunun olacağını tahmin etmeliydi.

"Günaydın." Leo'nun sesi uykudan dolayı boğuktu, gözleri yarı kapalıydı. Kollarını hala sırtına dolamış halde, onu kendine çekti ve yüzünü boynunun kıvrımına gömdü. "Cildinin kokusunu seviyorum."

Belki bunu biraz daha uzun süre tadını çıkarabilirdi, diye düşündü Amelia. Belki dış dünyayı engelleyebilir, hesap tablosunu unutabilir ve Leo'nun duygularının da kendisinininki kadar karmaşık olduğunu varsayabilirdi.

"Günaydın," dedi, elini onun göğsünde gezdirerek. O da onun kokusunu seviyordu ve büyük bir yatakta onun yanında uyanmanın verdiği hissi seviyordu.

Elleri vücudunda dolaşıyordu ve bu ona daha da hoş geliyordu. Bacaklarını onun için açarak, kendi eli aşağıya doğru bir keşfe çıkarken küçük bir inilti çıkardı. Leo, parmaklarını onun penisinin etrafına doladığında inledi.

"Bana dokunduğunda çok hoşuma gidiyor," dedi, dudakları kulağına yakın. "Dokunuşun çok tatlı, Amelia."

Büyük elini onun elinin etrafına doladı ve onu biraz daha sert mastürbasyon yapması için yönlendirdi. Kalbi hızla çarptı. Bir erkekle yatak paylaşıcı çok uzun zaman olmuştu ve hiç böyle hissetmemişti. Hiç bu kadar güvende hissetmemişti, ne yaparsa yapsın, Leo her zaman yanında olacaktı.

Gözleri birleşmiş ellerinin hareketini takip etti, başı onun göğsüne yaslandı. Leo'nun diğer eli saçlarını okşadı, dokunuşunun yumuşaklığı, penisini sıkıcı kavrayışıyla tam bir tezat oluştuyordu.

"İzlemeyi seviyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle. "İkimizin beni mastürbasyon yapmasını izlemeyi seviyor musun?"

Kız başını salladı, yanağı Leo'nun göğüs kıllarına sürtündü. Kızın saçlarını okşayan el, kızın omurgasını okşadı ve kıkını okşamaya başladı. Kız ve Leo, ellerinin Leo'nun penisi üzerindeki hareketlerini izlerken, Leo parmaklarıyla kızın kıkının arasına dokundu.

"Beni çok sertleştiriyorsun Amelia," dedi ve sonra başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Sadece bunu izlediğini bilmek bile beni patlamak üzere yapıyor."

Vücudunda hafif bir titreme geçti. Uyluklarını birbirine sürttü ve Leo düşük bir homurtu çıkardı. Penisini bıraktı ve onu sırt üstü çevirip bacaklarını ayırdı. Sonra eli, onun ihtiyaç duyduğu yere geldi, okşadı, daireler çizdi, içeri girdi. Nefes nefese yataktan kalktı. "Leo."

"Elime gel, Amelia," diye emretti. "Seni izlemek istiyorum."

"Deniyorum," diye nefes nefese cevap verdi, bu da onu güldürdü.

Adam, kadının şakağına ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Dün, hayatımda yaptığım en ateşli şeydi," dedi ve Amelia, adamın sadece

sadece laf olsun diye söylediğini anladı. Leo'nun deneyimine sahip bir adamın, muhtemelen gerçekleşmesini izlediği fantezilerin zihinsel bir kataloğu vardı.

Ama yine de Amelia'nın onu çözebileceğini hayal etmek güzel bir düşünceydi. Onun üzerinde aynı güce sahip olduğu gibi, onun da onu çözebilecek gücü vardı.

Kulak memesine öpücük kondurdu, nefesi boğazında hissediliyordu. "Dün benim sikimi ezdin gibi, o amını da elimde ezdirmeni istiyorum. Kot pantolonumu ıslattın," dedi. "Bunu biliyor muydun? Külotunu sıırılsıklam ettin ve pantolonumda küçük, koyu bir leke bıraktın, sakın bunun için özür dilemeye kalkma."

O, eliyle ve birkaç müstehcen kelimeyle onu gittikçe daha sıkı sararken, kalçalarını sallayarak elinden geldiğince gülmeye çalıştı.

"Hayatımın geri kalanında bu anıyı düşünerek mastürbasyon yapacağım."

"Öyle mi?" Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Leo'nun bir eliyle kendini mastürbasyon yaparken diğer eliyle onu çıldırttığını fark etti.

"Kesinlikle," diye homurdandı. "Kızım, giyinik halde, sadece benim sikimi sürterek kendini boşaltıyor. Bunu asla unutmayacağım."

Kız arkadaşı. Onu yine kızı olarak adlandırmıştı. Amelia'nın yavaş çalışan beyni bunu anlamaya çalışırken, Leo parmaklarıyla akıllıca bir şey yaptı, açığı değiştirdi, baskıyı artırdı... ve tüm düşünceleri beyninden uçup gitti. Bir çığlık atarak orgazm oldu, elleri onun pazılarına uçtu. Vücudu patlarken canını dişine takarak ona tutundu. Leo onu orgazmına kadar ikna etti, o inleyerek elini itene kadar her damla zevki sonuna kadar çıkardı.

Sonra yatak hareket etti ve Amelia bir hışırtı duydu. Şehvet içini kapladı, vücudu orgazmdan titriyordu. Leo ile her seferinde böyle olacaktı, Amelia her zaman daha fazlasını isteyecekti. Leo, Amelia'nın bacaklarının arasına yerleşmeden, Amelia onu sırt üstü yatırdı ve üzerine oturdu.

Üstüne çıktığı kezleri iki eliyle sayabilirdi. Birkaç kez denedikten sonra, eski sevgilisi ona bu konuda çok kötü olduğunu söylemiş ve onunla bu pozisyonu yapmayı reddetmişti. Diğer erkeklerle yeterince ilerleyemediği için tekrar denemeye cesaret edememişti.

Ama Leo farklıydı. Gözlerindeki ateşten, kontrolü ondan almasını sevdiğini anlayabiliyordu. Onunla kendini güvende hissediyordu. Diğerleriyle denemeye cesaret edemediği her şeyi denemek istiyordu.

"Eğer bu konuda iyi değilsem, söyle yeter," diye nefes nefese, onun penisini tutup girişine yerleştirdi.

"Buna cevap vermeyeceğim..." Leo, onun üzerine çöktüğünde inleyerek sözünü kesti.

Amelia'nın dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. Leo'nun parmakları, Amelia hareket etmeye başlayıp yukarı aşağı sallanmaya başladığında kalçalarına gömüldü, sonra öne eğilip ileri geri gitmeye başladı. Amelia nefesini tuttu ve Leo onu daha sıkı tuttu.

"Başlığı tut," dedi nefes nefese. "Denge için kullan."

Oh. Oh, vay canına. Amelia'nın nefesleri kısa ve keskinleşti, sonra Leo onun hareketlerine uyum sağlayarak kalçalarını salladığında tamamen durdu. Patlaması yaklaşık yarım saniye sürdü, sabahki ikinci orgazmı vücudunu öyle bir güçle sardı ki, tek yapabileceği şey bu yolculuğa tutunmak ve sonuna kadar hayatta kalmayı ummaktı.

Leo'nun geldiği anı hissetti. Boynu gerildi ve göğsü ve yanakları kızardı. Dişlerini sıktı ve sert bir homurtu çıkardı, tüm o gerginlik, tüm o erkeklik, Amelia'nın damarlarında başka bir zevk dalgası yarattı.

Amelia onun üzerine yığıldı, kollarına sarıldı. Hâlâ birbirlerine bağlıyken, Leo onu üstüne çevirdi, sonra uzun ve derin bir öpücük verdi, elleriyle Amelia'nın yüzünü ve çenesini kavradı, ince titremeler ikisinin vücudunu da sardı.

"Amelia," diye fısıldadı sonunda, alnını onun alnına yaslayarak.

"Dişlerimi fırçalamam lazım," dedi Amelia sersemlemiş bir şekilde ve Leo gülmeye başladı. "Ne?" diye şikayet etti Amelia, sesi uzaklaşmış bir şekilde.

"Bir erkek, böyle bir performanstan sonra biraz şımartılmaya ihtiyaç duyar. Beni okşamalı ve ne kadar iyi iş çıkardığımı söylemelisin."

Amelia, Leo'nun başının üstüne birkaç kez hafifçe vurdu. "Aferin oğlum."

Leo daha da güldü. "Merak etme," dedi, ondan uzaklaşırken. "Senin yanında egom aşırı şişkinlikten korunuyor."

Amelia sırttı ve elinin tersiyle Leo'nun göğsüne vurdu. Hareket etmek için güç toplaması birkaç dakika daha sürdü, ama sonunda sabah abdestini almak için banyoya gitti. Aynada kendine bakarken, parlak gözleri, dağınık saçları ve kızarmış yanaklarını gördü. Diş fırçasını ağzına alırken gülümsemeden edemedi.

Seks *harikaydı*.

YİRMİ

CUMARTESİ SABAHİ kahvaltısı yine inanılmaz bir ziyafetti ve Amelia, Camilla'nın pastalarından üç tane yerine sadece bir tane yiyerek kendini dizginlemeye karar verdi. Son on iki saat içinde yeterince keyif çatmıştı. Leo'nun omuzu onun omzuna değdi ve bu masum temastan yanaştıran sıcaklığı engelleyemedi.

Başı büyük beladaydı.

Cora'nın yanına oturan Amelia, ona anlamlı bir bakış atan yaşlı kadına gülümsedi. Amelia daha da kızardı. Anlaşılan, ateşli seks geceleri yüzüne yazılmıştı. Oops.

Leo yanına oturdu, sonra kalkıp ikisine de kahve doldurdu. Masadaki şeker ve kremayı aldı ve Amelia istemeden onun tabağının önüne koydu, sonra yemeğine başladı. Amelia, küçük krema kabına ve şeker kavanozuna, sanki başka bir galaksiden gelen uzaylılarmış gibi bakakaldı.

Kızın kahvesini nasıl içtiğini fark etmiş miydi? Sadece bunu değil, kızın istemeden bile ihtiyacı olan her şeyi sağladığından emin miydi?

Trudy karşısına oturup hoş ve samimi bir sohbet başlatırken, Leo'nun eli Amelia'nın uyluğuna düştü. Leo kahvesini içip diğer kadınla konuşurken, eli Amelia'nın uyluğunu ısıtıyordu, sanki bu dokunuş dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Bu sırada Amelia'nın dünyası, alabora olmak üzere olan bir tekne gibi sallanıyordu.

Sıradan dokunuşlardan ve kahvesinin hazırlığından bu kadar etkilenmek belki acınası bir durumdu, ama o, ihtiyaçlarına dikkat eden ya da bunları karşılamak için yeterince özen gösteren bir erkekle hiç birlikte olmamıştı. Neşeli ağzı ve kıvrımlı sapı olan o küçük krema sürahisi, Amelia'nın kalbine vuruyor ve içeri girmesine izin verilmesini istiyordu.

Titrek ellerle onu aldı ve kahvesine bir kaşık dolusu döktü. Kremasının kahvesinde kabarık bulutlar oluşturmasını izledi, kaşığı

yukarıda asılı kalırken, kalbi güm güm atıyordu.

"Bu sabah voleybol var," dedi Trudy, Leo günün programını sorduktan sonra. "Artık ödül ortadan kalktığına göre, rekabetin çok şiddetli olacağına eminim." Amelia'ya göz kırptı.

Amelia, yapabildiği tek şey olan sönük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonunda kaşığını kahvesine daldırdı ve krema bulutlarını karıştırarak uzaklaştırdı.

Leo elini Amelia'nın uyluğundan çekip sandalyenin arkasına koydu. Omletinden bir lokma yedi ve bir dilim domuz pastırması aldı, sanki kahvaltı yaparken Amelia'nın omuzlarına kolunu atmak her gün yaptığı bir şeymiş gibi.

"Voleybolda iyi misin?" diye sordu Leo, gözleri parlayarak.

"Evleneceğin kadını bu kadar iyi tanımıyor musun?" diye araya girdi Cora.

"Henüz voleybol konusuna gelmedik, ama yine de birbirimize çok uygun olduğumuzdan eminim." Leo yaşlı kadına gülümsedi ve Amelia'nın kulağına, her kelimesinde samimi olduğu izlenimi verdi.

Ya da belki de Amelia'nın duymak istediği şey buydu?

Trudy kahkaha attı. "Komik olan, yirmi iki yıllık evliliğimizde Rob ve ben de voleybol konusunu konuşmadık. Sen iyi misin, bebeğim?"

"En iyileri gibi smaç vurabilirim," diye övündü Rob, karısının yanına otururken. "Sadece topun fileyi geçeceğini bekleme."

Oda kahkahalarla doldu ve Amelia kahvesini yudumlarken her şeyi anlamaya çalıştı. Hoş, rahat bir sohbeti ve Amelia aklını kaçırmış gibi hissediyordu.

Bunu istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, sanki bir iblis derisinin içini tırmalıyormuş gibi hissediyordu. Arkadaşları ve tanıdıklarıyla gülerken, bir erkeğin kolunun omuzlarına dolanmasını istiyordu. Sormasına gerek kalmadan kahvesini nasıl içtiğini bilen birini istiyordu. Vücudu hoş bir şekilde ağrıyarak uyanmak, bunun tekrar tekrar olacağına emin olmak istiyordu.

Hayır, Amelia dehşetle fark etti ki, bir erkek istemiyordu; *Leo'yu* istiyordu. *Bu* adamın yanında oturup onu fark ettiğini hissettirmesini istiyordu. Onu yatağa götürmesini, yanında uyanmasını, hayatını onunla geçirmesini istiyordu.

"İyi misin?" diye sordu, onun kurduğu tüm duvarları görebildiğini kanıtlayarak.

Kız başını salladı, sonra yalan söyledi: "İyiyim."

"İyi." Adam kızın omzunu sıktı.

Ari, onların karşısına çapraz olarak oturdu ve gruba başını salladı. Leo onun yanında gerildi ve Amelia önceki gece yaptıklarını hatırladı. O kadar çok şey olmuştu ki, Ari'nin ayrılıp kendi şirketini kurmaya çalıştığını unutmuştu. Yüzüğü, Ari'nin saatini, kütüphanedeki nadir paraları unutmuştu. Fred'in, Leo ve kendisinin bir şey hakkında yalan söylediklerini bildiğini ve tüm bu karışıklığın er ya da geç yüzlerine patlayabileceğini unutmuştu.

Belki de patlama çoktan başlamıştı. Dün gece, ikisini de yok edecek fitili ateşlemişlerdi.

Vanessa, erkek arkadaşı Mark'ın peşinden odaya girdi. Kraliçe gibi tebaasına el salladı. "Herkes günaydın," diyerek büfe masalarına doğru süzüldü.

Mark arkasında gürledi, "Günaydın! Dışarıdaki polis arabasını herkes gördü mü?"

Herkes aynı anda nefesini tuttu ve odadaki hava bir anda boşaldı. "Polis arabası mı?" diye sordu Trudy.

"Evet!" Mark bir tabak aldı ve gümüş yemek ısıtıcılarından birini açtı. "İşaretli değildi, ama polis ışığını ön panelde gördüm! Tıpkı filmlerde kötü adamları yakalamak için tavana taktıkları gibi. Çılgınca, değil mi? Acaba ne oldu? Umarım içinden biri Nadia'nın yüzüğünü çalmamıştır." Vanessa ona öfkeyle bakarken o kıkırdadı. "Ne var, bebeğim?" diye itiraz etti, onun bakışını fark edince. "O şeyin değeri on iki milyon civarında. Araştırdım."

"Mark," diye tısladı. "Şimdi olmaz."

Amelia odadaki herkese bir bakış attı. Robert şaşkın görünüyordu, tostuna tereyağı sürmeye odaklanmıştı. *Çok mu* rahat davranıyordu? Trudy'nin kaşları çatılmıştı. Gregory ve George masanın diğer ucunda derin bir sohbeta dalmışlardı. Ari kesinlikle yeşil görünüyordu.

Ona kaşlarını çattı. Leo onun bakışını takip etti ve ikisinin bakışlarının ağırlığı Ari'nin dikkatini çekmiş olmalıydı. Diğer adam masanın karşısında kaskatı kesildi, elleri çatal bıçakları o kadar sıkı tutuyordu ki titiyorlardı.

"Ari?" diye sordu Leo sessizce. "Polislerden mi korkuyorsun?" "Ne?" diye sordu Ari. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Bu odadaki biri dürüst davranmadı," diye devam etti Leo alçak sesle.

Amelia nefesini tuttu. Ari'yi mi suçluyordu? Elbette, onun Fred'i iş açısından kazıklamaya çalıştığından şüpheleniyorlardı, ama bu bir kadının parmağından yüzüğünü çalmakla aynı şey değildi.

Ari'nin gözleri parladı. Bir an için çatal bıçaklarına sıkıca tutundu, sonra kendini zorla sakinleştirmeye çalıştı. Bıçağını, sonra çatalını masaya bıraktı, sonra gömleğinin önünü kravatını düzeltir gibi düzeltti. Amelia'nın omurgasından bir tedirginlik yayıldı. Burada bir şeyler oluyordu ve o ne olduğunu anlamıyordu. Yanında, Cora koltuğunda kıpırdadı, sonra hareketsiz kaldı. Başka kimse kıpırdamadı.

Sessizlikte, koridorda ayak sesleri duyuldu. En az iki kişi, muhtemelen üç. Ayak seslerinin ritmi, silah sesleri gibi odada yankılandı. Leo yanındaki koltuğunda gerildi ve Amelia kendini sakinleştirmek için sessizce nefes almaya çalıştı.

Adımlar yaklaşıyordu. Ve yaklaşıyordu. Ve yaklaşıyordu.

Ari'nin gözleri büyüdükçe gözlerinin akı daha belirgin hale geldi. Boynunun yanından bir damla ter süzüldü. Gergindi. Gergin. Patlamak üzereydi.

Ari, hiçbir uyarıda bulunmadan *atıldı*. Odanın diğer ucundaki kapıya doğru koşarken sandalyesi yere düştü. Leo kendi koltuğundan atladı ve arkasındaki kapıyı açarak "Dur! Ari! Dur!" diye bağırdı.

Kaos patlak verdi. Cora dehşet dolu bir ses çıkardı. Amelia koltuğundan atladı ve kapıya doğru koştu, ancak Rob tarafından itildi. Rob, onun yaşında bir erkeğin yapabileceğinden daha hızlı koşuyordu. Mutfak eşyaları gürültüyle yere düştü. Bir bardak kırıldı. Çığlıklar ve fısıltılar dikkat çekmek için yarışıyordu.

"Leo!" diye bağırdı Amelia.

Karşı kapıdan, ayak seslerinin yankılandığı yerden üç adam belirdi. Fred ve iki sert, kır saçlı adam, polis dedektifi olabilecek kişilerdi. Biraz büyük beden takım elbise giymişlerdi ve yüzleri asıktı.

Amelia duvara yapıştı, Gregory ve George ise kapıya yarı yolda donakaldılar, polisi durdurmakla olayı takip etmek arasında kalmışlardı.

"Ari'ydi!" diye bağırdı Mark, elini Leo'nun diğer adamı kovaladığı kapıya doğru uzattı. "Senin geldiğini duydu ve kaçtı." Fred'in solundaki dedektif bir ok gibi fırladı. Koşarken kahverengi blazeri etrafında dalgalanıyordu, belindeki silah kılıfına uzanıyordu. Aman Tanrım. Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, avuç içleri düz bir şekilde

duvar. Artık burada *silahlar* vardı. Elbette, bunlar polisin elindeydi, ama durumun tehlikesi bin kat artmıştı.

Koridora adım attığında dedektifin köşeyi dönüp ortadan kaybolduğunu gördü, ardından ortağı da hızla onu takip etti. "Burada kal," diye bağırdı adam, sonra ortağını takip ederek evin iç kısmına doğru gitti. Arka bahçeye doğru gidiyorlardı.

"Leo'yu vurmayın!" diye bağırdı, ne yapacağını bilemeyen, ellerini ovuşturan bir hanımefendi gibi. Ellerini ovuşturduğunu fark etti ve kendini zorlayarak kollarını yanlarında tuttu.

İkinci dedektifin ardından bir izdiham başladı, kahvaltı odasındaki herkes dedektifin söylediklerine uymak istemediğini açıkça göstererek koridorda adamların peşinden koştu. Kısa bir tereddütten sonra Amelia da peşlerinden gitti. Evin arkasındaki Fransız kapılarına vardığında, Leo'nun Ari'ye son bir çaresiz atlayış yaparken boğuk bir çığlık attığını gördü.

LEO'NUN KOLLARI diğer adamın gövdesini sıkıca kavradı. Tüm ağırlığını bu hamleye verirken ciğerleri yanıyordu, uzun sprintten dolayı kasları ağrıyordu. Ari'yi yere indirirken bağırdı, diğer adamın kaçmamasını sağlamak için tüm gücünü kullandı.

Çimlerin ortasına kadar geldiklerinde yere yığıldılar. Ari, panikle gözlerini kocaman açarak çığlık attı ve beklenmedik bir sağ kroşe attı. Bu yumruk Leo'nun göz çukuruna isabet etti. Leo, şakaklarında bir ağrı hissederek çığlık attı ve Ari'nin belini tutan ellerini gevşetti.

Ari tekrar yumruk attı, ama Leo omzunu çevirerek darbeyi engelledi. Ari'nin böbreğine yumruk attı, diğer adamı sakinleştirmeye çalıştı.

"Seni pislik!" diye bağırdı Leo öfkeyle ve Ari'ye tekrar vurdu.

Ari, vahşi bir öfkeyle, dişlerini Leo'nun ön koluna geçirdi ve sertçe ısırdı. Leo çığlık attı ve diğer adamı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Omuzlarını saran güçlü kollar onu çekip uzaklaştırdığında, etraflarında seyirciler olduğunu fark etti. Nefes nefese, başını kaldırıp baktığında, tüm personel, tüm konuklar ve Fred'in kendisinin onlara doğru koştuğunu gördü. Leo yere yığıldı, nefes nefeseydi ve dünya etrafında dönüyordu.

Ari ona sert bir yumruk atmıştı.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Fred.

"O yaptı," diye hırıltıyla konuştu Leo, titrek eliyle Ari'yi işaret ederek. "Yüzüğü aldı. Paraları. Her şeyi. Tüm müşterilerini alarak rakip bir şirket kurmaya çalışıyor."

"Ne?" Fred'in başı tamamen kıpkırmızı oldu.

Polislerin tutuşuna karşı direnen Ari, aniden hareketsiz kaldı. "Ne?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yüzüğü ben çalmadım! Hiçbir şey almadım! Biri *benden* çaldı. Saatim yok!"

"Saçmalamayın kes, Ashfield," diye tükürdü Leo. "Ben hırsız değilim."

"Sen müşterileri çalışıyordun."

Ari'nin gözleri kısıldı. "Listemi aldın."

"Ne tür bir aptal bunu şirket gezisine getirir ki? Hem de kağıt üzerinde? Yirmi birinci yüzyıldayız. Bilgisayar diye bir şey duydun mu hiç?" Şimdi Amelia gibi konuşuyordu.

"Hacklenmek istemedim," dedi Ari, dedektif onu sertçe çekerek ayağa kaldırırken vücudu sarsıldı.

"Hacklenmek mi?" Leo alaycı bir şekilde güldü.

"İçinizden biri çenesini kapatıp bana neler olduğunu anlatmazsa, ikinizi de hapse attıracağım." Fred'in sesi derin, karanlık ve son derece korkutucuydu.

Amelia kaşlarını çatarak yaklaştı. Güneş ışığı soluk saçlarında parıltıyordu. Cıva gibi gözleri endişeyle doluydu. Boğazını temizledi. "Ari'nin rakip bir şirket kurmayı ve bazı müşterilerinizi yanına almayı planladığını düşünüyoruz."

Fred ona sert bir bakış attı, sonra başını çevirip Ari'ye baktı. Ari, kolunu tutan polis dedektifine doğru çekildi, boğazı kalın bir şekilde sallanarak yutkundu. "Bu doğru mu, Ashfield?"

"A-açıklayabilirim," diye kekeledi Ari. "Göründüğü gibi değil." Bakışları Fred'den Amelia'ya, Leo'ya, sonra da toplanan kalabalığa kaydı. "Sadece biraz daha para kazanmak istedim, Fred. Sen ücretlerin büyük bir kısmını alıyorsun, biz ise sadece maaş alıyoruz ve..."

"Ve tüm müşterilerimi çalarak bana ihanet edebileceğini mi sandın?" Fred'in kükremesi, yakındaki ağaçlardaki kuşları kaçırdı. Amelia ondan bir adım geri çekildi, gözleri Leo'ya kaydı.

Leo, ani bir hareketin Fred'in öfkesini çekeceğinden endişelenerek yavaşça ayağa kalktı. Şakakları zonkluyordu ve dilini çıkardığında yüzünü buruşturdu. Dudağı yarılmış ve kanıyordu.

Ari öfkelen-di. "Sen lanet olası bir milyardersin Fred. Çalışanlarına makul bir maaş ödeyemiyor musun?"

"Sen altı haneli maaş alıyorsun! İşe başladığında sana şirketin hisse senetlerini teklif ettim, ama sen *reddettin*. Şimdi farkı kapatmak için benden çalmaya mı çalışıyorsun?"

"Şirketin bu kadar başarılı olacağını nereden bilebilirdim?" diye itiraz etti Ari. Gözleri karardı. "Sen sadece açgözlü bir ihtiyarsın Fred ve senin zamanın *doldu*. Zaten üç düzine müşteriyle konuştum ve onlar da seninle işlerini bitirdiler. Bitti!"

"Biten tek şey *sensin*, Ari. Nadia'nın yüzüğünü bana geri verir vermez, seni bir daha görmek istemiyorum."

Ari'nin yüzünde şaşkınlık belirdi. Kafasını salladı. "Ne? Hayır. Yüzüğü ben çalmadım. Aptal sürtük muhtemelen Blue Ro'da düşürmüştür..."

O sabah ikinci kez Ari yere indirildi, ancak bu sefer onu indiren, saçları dökülmüş, 100 kiloluk eski bir futbol oyuncusuydu. Fred, Ari'yi yere indirirken iki dedektifi de yere devirdi. Leo, Fred'i çekip çıkarmak için araya girdi ve bu çabası karşılığında ağzına yumruk yedi.

Belirsiz bir şekilde, Amelia'nın çığlık attığını duydu. Elleri kolunda hissetti ve Percival Fred'i diğer adamın üstünden kaldırırken kendini çekilmeye bıraktı. Polis memurları Ari'yi ters çevirip yere yatırırken, etrafındaki herkese emirler yağdırdılar.

Amelia'nın elleri, her şeyin yerinde olduğundan emin olmak istercesine göğsünü, kollarını ve yüzünü okşuyordu. Gözleri endişeyle doluydu... ve belki de daha fazlasıyla. Etraflarındaki kaos yavaş yavaş yatışırken, Leo kendini onun gözlerine bakarken buldu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"İyiyim." Elini uzattı ve bir tutam saçını kulağının arkasına koydu.

"Beni korkuttun."

"Üzgünüm, bebeğim," diye fısıldadı ve alnına bir öpücük kondurdu. Dudaklarından acı yayılınca yüzünü buruşturdu ve geri çekildi.

"Kendine zarar verecek şeyler yapmayı bırak," diye azarladı, dilini şaklatarak yüzünü çevirip dudağını, şakağını ve çenesinde oluşan morluğu inceledi. "Bu çok aptalca bir şeydi. Sana zarar verebilirdi!"

"Ama o zaman senin böyle benim için endişelenmeni göremezdim," dedi

Leo. Gülümsemesi hafifti, ama o gördü. Arkasında, adamlar Ari'yi ayağa kaldırıyorlardı ve Fred sakinleşiyordu. Amelia, onun bakışını takip etmek için döndü

ve ellerini beline koydu. Kaşlarını çatması çok güzeldi, ama Leo yine de onu öperek düzeltmek istedi.

"Eğer o yapmadıysa," dedi Fred, Ari'yi işaret ederek, "nişanlığının yüzüğünü kim aldı?"

Amelia, dudaklarından bir çığlık çıkarken donakaldı. Leo, toplanan kalabalığı tararken gözlerinin büyüdüğünü gördü. Fısıltıyla, "Vay canına," dedi.

Sonra bir ok gibi fırladı.

YİRMİ BİR

Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Nasıl gözden kaçırmıştı?

Amelia, kolları sallanarak, ciğerleri hırıltılı bir şekilde koşarken kendini azarladı. Yüzüğü kimin aldığını biliyordu. Mülke geldikleri ilk günden beri yüzüğü gözünün önündeydi. Bütün çetenin çıktığı koridoru, geniş ahşap zeminlere ayaklarını vurarak koştu. Yemek odasında kayarak durdu ve içinden küfretti.

Boştu.

Uzaklardan gelen gürültü, peşindekilerin geldiğini haber verdi. Muhtemelen onun suçlu olduğunu ve kaçmaya çalıştığını düşünüyorlardı, ama açıklamak için zaman yoktu. Hiç zaman yoktu. *Gitmesi* gerekiyordu.

Amelia, fuayede tereddüt etti. Hırsız aramak için yukarı çıkmaya değer miydi, yoksa çoktan gitmişler miydi?

Koridorda koşan birçok insanın sesi gittikçe yaklaşıyordu. Yukarı mı, dışarı mı? Hırsız eşyalarını almak için acele eder miydi, yoksa kaçarmıydı? Karar vermek onu çok zorladı. Yanlış bir karar onu büyük bir belaya sokabilirdi. Dedektiflerden biri tetik çekmeye meraklıysa, vurulabilirdi. Göğsü inip kalkarken, Amelia merdivenlere doğru yola çıktı, ama fikrini değiştirdi. Döndü, ön kapıdan dışarı fırladı ve küçük, fayanslı fuayeye çıktı.

Ön kapının elmas desenli camından, Cora'nın merdivenlerden aşağıya doğru topallayarak indiğini gördü. Yaşlı kadının büyük sarı çantası, tekerlekli valizini merdivenlerden aşağıya indirirken yan tarafına çarpıyordu.

"Dur!" diye bağırarak kapalı kapının arkasından, nefesleri hızlı ve zorluydu.

Cora valizi her basamakta aşağı sürüklerken, her çarpışmada tekerlekleri neredeyse yerinden çıkacak gibi sallanıyordu. Amelia'nın Cora'nın suçlu olduğunu anlamasına yardımcı olan farklı bir ses vardı. Kahvaltı salonundaki kaosu içinde Amelia birçok mutfak eşyasının çınladığını duymuştu. Ancak dışarıda

dışarı çıkıp Ari'nin polislerle mücadele ettiğini izleyene kadar, bu seslerin bir kısmının *Cora'nın çantasından* geldiğini fark etmemişti.

Cora'nın onunla el sıkıştığını hatırladı: normal bir şekilde elini tuttu, sonra üstüne bir el daha ekledi. O anda bu hareket büyükannesi gibi sıcak ve samimi gelmişti, ama aynı zamanda dikkatini de dağıtmıştı. Böyle bir el sıkışmasıyla Nadia'nın büyük yüzüğünü çıkarabilir miydi? Kütüphanede oldukları gün, koridorda Cora ile karşılaşmışlardı. Güzel eski kitapları incelemelerini öneren Gregory'ydi, ama Cora da oradaydı. Onları, çalabileceği eşyaları bulmak için kamuflej olarak mı kullanıyordu?

Cora bunca zamandır Fred'i soyuyordu.

Ön kapıyı iterek açtı ve dışarı koştu. "Cora, dur!" Amelia yaşlı kadına doğru atıldı, kadın omzunun üzerinden bakıp valizi tamamen düşürdü.

Ve vay canına. O yaşlı kadın çok *hızlıydı*.

Cora dairesel yola koştu ve uzaktaki ön kapıya doğru yöneldi. Amelia onu yakalamadan önce çeşmenin yarısını dolaşmıştı. Parmakları Cora'nın çantasının sapını kavradı, sonra kaydı.

Cora döndü ve Amelia'yı iki eliyle itti. Amelia çılgın atarak geriye doğru sendeledi ve neredeyse çeşmeye düşecekti. Uzakta, kalabalığın ön kapıya gelip merdivenlere yayıldığını duydu.

"Seni aptal küçük kız," diye tükürdü Cora, yüzü korkunç bir ifadeye bürünmüştü. "Ne yaptığını bir bak."

Amelia neredeyse on yılını kendini küçültmekle geçirmişti. Kendine güveni sistematik olarak yok edilmişti. İstismarcı bir ilişkiden kurtulmuş ve diğer tarafa geçmişti. Kendi işini kurmuş ve tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğuna karar verdiğinde yardım isteme cesaretini göstermişti.

Beyaz saçlı bir hırsızın kendisine tepeden bakmasına izin vermeyecekti. Ne Cora'ya, ne de *başka birine*. Amelia, başkalarının gözünde kendini küçük göstermeyi bırakmıştı. O aptal bir küçük kız değildi. Bu yerde, Cora'nın herkesin gözü önünde hırsızlık yaptığını fark eden tek kişi oydu.

Amelia kaslarını gerdi ve atladı. Elleri çantanın sapını kavradı ve artan seyirci kalabalığının gürültüsü arasında Amelia çekip durdu ve birdenbire yetmiş beş yaşındaki bir kadınla halat çekme yarışına girdi.

Amelia, tüm öfkesini, tüm kızgınlığını, tüm eski yaralarını bu çabaya aktarırken, vahşi bir çılglık attı. Güçlü ve sert bir çekiş yaptı.

Çanta ortasından yırtıldı ve içindekiler sanki bir sapanla fırlatılmış gibi havada uçtu.

Üç çatal, üç bıçak ve birkaç gümüş kaşık havada parladıktan sonra çakıl yola düştü. Mat, nadir bulunan madeni paralar tuhaf bir yazı tura oyunu gibi havada döndü. Amelia geriye doğru sendeledi ve poposunun üzerine düştü, ama güneş ışığında parıldayan devasa pembe bir elmas görmeden önce. Elmas havada zarif bir yay çizerek dönerek, doğrudan şırıldayan fiskiyeğe doğru gitti.

Amelia çılgılık atarak parmağıyla işaret etti. "Hayır!"

Yüzük suya düşerse, pompaya çekilebilirdi. Hasar görebilirdi. Sonsuza kadar kaybolabilirdi. Bütün bu çabalar boşa gidebilirdi. Yüzüğün havada dönüp durmasını izledi, dönüyor, dönüyor, dönüyordu...

Büyük bir vücut belirdi ve onun yanından koşarak geçti. Leo zıpladı. Havada yüzüğe doğru uçtu, iki eliyle onu yakalamaya çalıştı, mücevhere ulaşmaya çalıştı... sonra çeşmenin içine düştü.

Su çeşmenin kenarından taşarak çakıl yola döküldü. Amelia kendini su sıçramasıyla ıslanmış buldu, soğukluk onu sessizliğe boğdu. Çeşmenin havuzu ileri geri sallanıyordu, Leo'nun iri vücudunun yerinden oynattığı tüm su kenarlardan sıçrayıp taşıyordu.

Sonra... sessizlik.

Dünya nefesini tuttu. Toplanan tüm kalabalık — Amelia, Fred, polisler, konuklar, personel, hatta Cora — uzun, uzun bir saniye boyunca sessizce oturdu ve çeşmenin kenarına bakakaldı.

Leo'nun eli havaya kalktı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında on iki milyon dolar değerinde parlak pembe bir elmas salladı. Üst vücudu da onu takip etti, yüzünde sert bir memnuniyet ifadesi vardı. Amelia'nın bakışlarıyla buluştu ve gözlerinde gurur parladı. Sonra Cora'ya döndü ve alaycı bir şekilde güldü.

"Saatim!" Ari, çakıl taşlarının üzerinde bir noktaya bakarak bağırdı. "Saatimi çaldın!"

"Oh, sus artık," diye homurdandı Cora, dedektiflerden biri onu ayağa kaldırırken. Çenesi sıkıydı, ama prosedürü biliyor gibi bileklerini uzattı. "Kimse senin aptal saatini umursamıyor. Fred'i kandırmaya çalışan sensin. Rekabet etmeme anlaşması diye bir şey duydun mu hiç, aptal?"

"Aptal mı? *Bana* aptal mı diyorsun?" Ari patlamak üzere gibi görünüyordu, ama kelepçeler hala bileklerine sıkıca takılıydı. Cora

de kısa süre sonra aynı muameleye maruz kaldı.

Fred, Leo'nun yanına koştı, yüzüğü aldı ve inceledi. Rahat bir nefes aldı ve Amelia'yı ayağa kaldırmaya yardım etti. Percival çoktan oradaydı ve Leo çeşmeden çıkarken ona kabarık beyaz bir havlu uzattı. Giysilerinden, saçlarından ve cildinden su damlıyordu, ama gülümsüyordu. Başka bir personel, çalınan gümüş eşyaları, saati ve nadir paraları topladı.

Amelia içeriye götürüldü. Cora ile kavga ederken ellerinde ve dirseklerinde oluşan sıyrıklar tedavi edildi ve ardından dedektifler onu sorgulamaya geldi. Bildiği her şeyi anlattı ve hatta Ari'nin odasına girdiğini itiraf etti. Sert ve huysuz adamlardı ve biraz korkutucuydu, ama omuzlarını dikleştirdi ve bildiği her şeyi anlattı.

Daha önce ciddiye: Artık kendini küçük düşürmekten bıkmıştı. Artık başkalarının yanında çekinmekten bıkmıştı.

"Adın Amelia Darcy mi?" diye sordu içlerinden biri, kalemını not defterinin üzerinde tutarak.

Kız başını salladı. "Evet."

"Peki ne iş yapıyorsun?"

İşte bu kadar. Polislere yalan söyleyemezdi, bu yüzden onun ve Leo'nun kart evi yakında yıkılacaktı. En azından Fred Goodhew'dan milyonlarca dolar ya da düzinelerce müşteri çalmış olmakla suçlanmayacaklardı. Dürüstçe cevap verdi ve uzun bir süre sonra, sorgulandıkları odadan serbest bırakıldı.

Duvara yaslanmış olan Leo, doğruldu ve ona doğru geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım."

"İyi misin?"

"İyiyim." Ona küçük bir gülümseme attı. "Sen iyi misin?"

"Duymadın mı? Ben bir kahramanım." Gülümsedi ve Amelia'nın kalbi kıpır kıpır oldu. Gülümsediğinde çok yakışıklıydı, özellikle de o gülümseme doğrudan ona yönelik olduğunda. Eli yanağına kaydı, parmak eklemleri cildini okşadı. "Sen şanslı bir kadınsın."

"Hey! Bütün işi ben yaptım. Kahraman ben olmalıyım. Şanslı olan *sensin*, bayım."

Gülümsemesi yumuşadı. "Bunu bilmiyor muyum sanki."

Odasına doğru yürüdüler ve Amelia bu fırsatı değerlendirerek duş aldı ve vücudundaki teri, kiri ve kanı yıkadı. Duşun altında durdu

duşun altında durdu ve uzun bir nefes verdi.

Her şey bitmişti. Cora ortaya çıkmış ve Ari ifşa olmuştu. Leo ve Amelia, asılsız suçlamalardan kurtulmuştu. Bir gece daha takım oluşturma etkinliği vardı, sonra bu felaket sona erecekti.

Amelia kendini kurularyp aynadaki buğuyu silerken, yansımasına baktı ve üzgün olduğunu fark etti.

Bu, Leo ile ilişkisi de bittiği anlamına mı geliyordu?

AKŞAM YEMEĞİ İLGİNÇ GEÇTİ. Ortam, garip bir şekilde bastırılmış bir heyecanla doluydu. Fred ve Nadia da yemeğe katıldılar ve Nadia'nın parmağında yine yüzüğü vardı. İkisi de Amelia ve Leo'ya teşekkür ettiler, Leo da bunu takdir etti.

Herkese nişanlısı olduğu konusunda yalan söylediği için suçluluk duyuyordu, ama artık çok geç kalmıştı. Fred, Cora ve Ari'nin ihanetleri yüzünden hala kızginken gerçeği söylerse, Leo'nun işini kaybedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Vanessa, Ari'nin yeni şirketine katılmasını istediğini itiraf ettiğinde, Fred onu da kovmak istiyor gibi görünüyordu. Vanessa akşam yemeğine inmedi.

Bu iş, onun iyi olduğu tek şeydi. Fred onu kovarsa, Leo ne yapacağını bilmiyordu. Belki bu inzivayı atlatabilirse — sadece bir gece ve bir sabah daha — işler bu kadar değişken olmadığında bir sonraki adımını belirleyebilirdi.

"Mm," diye inledi Amelia, sandalyesinde kıpırdanarak kızarmış tavuktan bir ısırık aldı. "Bu inanılmaz."

Leo ona bir bakış atmaktan kendini alamadı. Yüzündeki mutluluk ifadesini yaratan sadece tatlılar değildi. Tavuğun bir parçasını tabağındaki sosun içine batırdı ve diline değdiğinde zevkle gözlerini kapattı. Leo onu izlerken yarı sertleşmişti.

"Patates püresi inanılmaz," diye masanın diğer ucundan George de aynı fikirde olduğunu belirtti ve Leo'ya, sahte nişanlısına şehvetle bakmanın kesinlikle uygun bir zaman olmadığını hatırlattı.

Bir garson Leo ve Amelia'nın arasına gelerek, önce Amelia'nın şarabını doldurdu, sonra Leo'nun diğer tarafına geçerek onun şarabını doldurdu. Yemek ilerledikçe, gerginlik yavaş yavaş azaldı ve sohbet daha rahat akmaya başladı.

Bu sabahki dramın sessizliğini bozan Amelia oldu. Nadia'ya dönerek, "Yüzüğü geri almak nasıl bir duygu?" diye sordu.

Nadia hafifçe nefes verdi ve Amelia'ya gülümsedi. "Çok, çok iyi. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Amelia gülümsedi. "Onu bulduğumuz için çok mutluyum. Asıl kahraman Leo'ydu." Vurgulamak için Leo'nun kaburgalarına hafifçe vurdu, bu da Leo'yu güldürdü.

"Nasıl anladın?" diye sordu Nadia, Amelia bu hikayeyi milyonlarca kez anlatmış olsa da.

"Çantasından gümüş çatal bıçakların sesini duydum!" Amelia güldü. "Keşke daha önce fark etseydim."

Konuşma heyecanla devam etti ve Amelia, Leo'nun tüm iş arkadaşlarına gülümsedi. Leo'nun endişesi biraz azaldı. Belki her şey yoluna girecekti. Tatilden sonra normal hayatlarına döneceklerdi ve hırsızlar ve ihanetlerle ilgili tüm bu çılgınlık sona erecekti. İşine ve Amelia'ya odaklanabilirdi.

Buradan ayrıldıklarında ona dürüst olacaktı. Ona sırlıslıkla aşık olduğunu ve onsuz yaşayamayacağını söyleyecekti. Stirling'de bir ev bulup orayı üssü olarak kullanacaktı. İşler arasında buraya geri dönecek ve Fred'den Ari'nin eski bölgesini kendisine vermesini isteyecekti, böylece daha sık evde olabilecekti. Amelia'ya onun için ne kadar değerli olduğunu gösterebilirdi.

"Bu gece kutlama yapacağız," dedi Nadia. "Değil mi, Fred?" "Ne istersen, bebeğim," dedi Fred nişanlısına yumuşak bir gülümsemeyle. Yüzünde daha fazla kırıksıklık vardı ve adam yorgun görünüyordu. Bir şekilde daha yaşlıydı. Sanki bugün ortaya çıkan iki ihanet, yaşına on yıl eklemiş gibiydi.

"Oh!" Nadia neşelendi ve Amelia'ya baktı. "Karaoke yapmalıyız!"

Amelia'nın çatalı ağzına giderken yarı yolda durdu.

Leo kıpırdadı. "Amelia'nın sesi, şey, dinlenmeye ihtiyacı var... bir sonraki turneye çıkmadan önce..."

"Saçma," dedi Nadia. "Eminim şarkı söylemek için can atıyordur. Bu kadar gün boyunca pratik yapmamak ona yoksunluk gibi geliyordur!"

"Aslında, pek de öyle değil. Sorun yok," diye yanıtladı Amelia zayıf bir sesle.

"Tiyatroda yapacağız," diye ilan etti Nadia. Sol eli hala bandajlıydı, kırık parmakları kalın bir ateldeydi, ama kolu daha rahat hareket ediyor gibiydi. Biraz tavuk saplayıp çiğnedikten sonra Amelia ve Leo'ya gülümsedi.

"Percival," dedi Fred, sandalyesine yaslanarak.

"Efendim?"

"Tiyatroyu hazırlayın. Bu akşam yemekten sonra karaoke yapacağız."

Amelia, Leo'ya dehşetle baktı. Sonra bakışları şarap kadehine takıldı ve kadehi bir dikişte boşalttı. Kadehi masaya koydu, sonra tekrar Leo'ya döndü.

"Uh-oh," diye fısıldadı. "Bu hiç iyi değil."

YİRMİ İKİ

AKŞAM YEMEĞİ tatlıya geçmişti ve Amelia sadece iki lokma yemişti. Midesi düğümlenmişti, bu gerçekten çok yazık oldu, çünkü servis edilen crème brûlée kesinlikle muhteşemdi. Üç kadeh şarap içip kafası güzel olsa bile, endişesi geçmedi.

Çok geçmeden, Nadia ve Fred tüm grubu yeni bir koridordan geçerek devasa bir ev sinema salonuna götürdüler. Büyük projektör ekranının yanına bir karaoke makinesi kurulmuştu ve iki mikrofon, kabloları yılanlar gibi kıvrılmış halde bekliyordu.

Amelia'nın midesindeki şarap ekşidi. Kusması gerçekten olasıydı.

Ama Leo'nun kolu omuzlarına dolanmıştı ve o da Leo'nun beline sarılmıştı. Leo'nun vücudu sıcak bir güç ve güvenlik duvarı gibiydi ve Trudy, çalkantılı sinirlerini yatıştırmak için Leo'nun kokusunu içine çekti. Bu biraz yardımcı oldu. Nefesini verip Leo'nun yanındaki ikinci sıra koltuğa oturduğunda, bu akşamı kendini utandırmadan atlatabileceğini düşündü. Muhtemelen.

"Üniversiteden beri karaoke yapmadım," dedi Trudy. Amelia'nın hemen önünde oturuyordu ve dönüp ona ve Leo'ya baktı. Kolu koltuğun arkasına dayanmış, yüzü heyecandan parlıyordu. "Rob ve ben 'Ain't No Mountain High Enough'ı söyleyeceğiz."

"Öyle mi?" diye şüpheyile sordu Rob.

Trudy güldü. "İnan, tatlım."

Rob homurdanıyormuş gibi yaptı, ama yine de ayağa kalkıp hazırlıklara yardım etti ve şarkı seçimlerini yazdı. Amelia koltuğuna yerleşmeden ilk birkaç sıra doldu ve o da rahatlamaya başladı. Belki kimse ona şarkı söylemesini istemezdi. Belki bir saat burada oturup, saçma sapan performansların tadını çıkarabilir, yeni arkadaşlarıyla gülebilir ve günün stresini atabilirdi.

Bu sadece başka bir takım oluşturma etkinliğiydi. Her şey yolunda gidecekti.

Bir personel, içecekleri taşıyan gümüş bir tepsiyle geldi ve Amelia daha önce sipariş ettiği mojitoyu yudumladı. Nadia, Britney Spears'ın bir hit şarkısıyla partiyi başlattı, ardından Trudy ve Rob sahneye çıktı. Salonu coşturdular. Kısa süre sonra Amelia, Leo'nun omzuna başını yaslayarak aralıklı olarak kıkırdamaya başladı. Hoş bir şekilde sarhoş, rahat ve nihayet biraz daha rahat hissediyordu.

Artık ortaya çıkarılacak bir yüzük hırsızı yoktu. Artık ifşa olma riski yoktu. Burada oturup, arkadaşlarının eşliğinde Fred'in güzel malikanesinde son birkaç saatini içki içerek geçirmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Sırada Kitty Catelli var!" Nadia mikrofona bağırdı. "Woo!" Arkasında ekran aydınlandı: *Man! I Feel Like a Woman!* Shania Twain.

Amelia başını sallarken endişeli, abartılı bir kıkırdama dudaklarından döküldü. "Olmaz," diye güldü. "Sesim. Sesimi korumam lazım..."

Amelia, odanın önüne çekildi ve neşeyle zorbalığa maruz kaldı. Nadia ikinci mikrofonu eline tutuşturdu ve sonra iyi kolunu Amelia'nın omuzlarına attı.

"Bunu benim için yapmalısın," diye itiraz etti Nadia. "Yüzüğümü bulduğun için teşekkür olarak. Bana borçlusun."

"Bu mantığın tam olarak doğru olduğundan emin değilim," dedi Amelia ve oda kahkahalarla doldu. O anda mikrofonla konuştuğunu ve sesin çok yüksek olduğunu fark etti.

Nadia eğildi, karaoke makinesinin yanındaki dizüstü bilgisayardaki bir tuşa bastı ve Shania'nın şaheserinin ilk notaları hoparlörden çınladı. Amelia'nın gözleri odanın içinde dolaştı. Leo'nun kolçaklara tutunmuş, panik içinde baktığını gördü. Diğer herkes yarı sarhoştı ve enstrümanların eşliğinde şarkı söylüyordu. Fred odanın arkasında, çalışanlarından biriyle sohbet ediyordu ve hiç dikkat etmiyordu.

Amelia bu durumdan kurtulamazdı. Mikrofonu kaldırdı ve dramatik bir sesle, ikonik ilk satırı söyledi.

Nadia çılgına döndüğünde, Amelia da gülmekten kendini alamadı. Nadia'nın tekrar mutlu olduğunu görmek çok güzeldi. Tatil sırasında birkaç kez ortaya çıktığında çok somurtkandı. Amelia onu suçlayamadı; mesele sadece yüzüğün değeri değildi. Amelia, Leo'nun ona verdiği nişan yüzüğünü kaybetseydi,

Kendini asla affetmezdi. Ya parmağından çalınmış olsaydı? O zaman durum daha da kötü olurdu.

Ama nişan yüzüğü gerçek bile değildi.

Nadia ritme göre kalçalarını salladı ve şarkı sözleri ekranda belirdi. Hiçbir şey olmayacaktı. Amelia nefes aldı ve şarkı söylemeye başladı.

LEO GERİYE YATTI. Amelia... pek iyi değildi. Tam olarak *kötü* değildi, ama hiçbir şekilde profesyonel bir şarkıcı da değildi.

Ama o kadar gürültülü gülüyordu ki, Nadia ve diğerlerini de peşinden sürükledi, Leo onu izlerken geniş bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendini alamadı. Bir randevuda ne kadar göz teması kurması gerektiğini bir hesap tablosuna yazdırması gereken bir kadın için, sonunda gardını indirdiğinde kendini tamamen bırakmaya hazırды.

Müzik odayı doldururken, her köşeden alkışlar ve tezahüratlar yükselirken, Leo'nun kalbi genişledi. Amelia şarkıyı yarıda kesip eğilip gülmek zorunda kaldı. Nadia onun yerini aldı, ama en azından Amelia'dan daha kötü bir şarkıcıydı. Bu, kimliklerinin tamamen açığa çıkmadığı anlamına geliyordu.

Leo o anda kimliklerini gizlemeyi umursamıyordu. Amelia'nın yüzünü dolduran ışığı izlemeye dalmıştı. Amelia odayı aydınlatıyordu. Onun *hayatını* aydınlatıyordu.

Ona umutsuzca, çaresizce aşıktı. Amelia, bir kadında aradığı her şeydi, ayrıca ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir sürü şeydi. Amelia, vasat bir şarkıcı ve inanılmaz bir kadındı. Gümüş gözlü bir pakette saklı ateş ve neşe doluydu.

O, Leo'nun karısı olmak istediği tek kadındı.

Şarkı bittiğinde Leo ayağa kalktı. Amelia tiyatro koltuklarına geldi ve Leo onu kollarının arasına aldı, sonra omzuna attı. Amelia ciyakladı, kıvrandı, ama her nefes alışında hala gülüyordu.

"Beni indir!"

"Olmaz," diye cevapladı. "Yatağa gidiyoruz. Herkese iyi geceler."

Yuhalama sesleri onları odadan kovdu, ama Leo bunları zar zor duydu. Kalbi çarparak Amelia'yı merdivenlere taşıdı, sonra onu yere indirip odalarına sürükledi, ikisi de neredeyse koşuyorlardı. Sütlerinin içinde, onu kapiya sıkıştırdı.

"Karaoke'nin seni bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyordum," diye alay etti. "Bunu gelecekte kullanmak üzere not etmeliyim."

"Karaoke'nin suçu değil," diye cevapladı Leo, sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırđı. Öpücüğü derinleştirirken elleri çenesine geldi, içindeki duygular çılgına dönmüştü. Tadı şarap ve Amelia gibiydi. O kadar mükemmeldi ki, onu tüketme arzusu tüm vücudunu ağrıtıyordu.

Onunla sadece birkaç gün önce tanışmıştı ve onsuz yaşayamayacağını biliyordu.

Bacaklarını kaldırarak onu kapıya dayadı ve kız saçlarını çekip onu çıplak soyması için yalvarana kadar daha sert ve daha derin öptü. Yatak odasına yarı yolda geldiklerinde yere yığıldılar. Kız yine diz boyu bir elbise giyyordu, bu seferki siyah ve yüksek yakalıydı. Leo elbisenin altına elini soktu ve kızın külotunu ikiye yırttı, kumaş parçasını omzunun üzerinden attı.

"Oh, vay canına," diye nefes nefese, gözleri parıldayarak söyledi. "Bu çok ateşliydi."

Pantolonu engel oluyordu. Onu içine girebilmek için prezervatif takmak zorunda kalmadan önce pantolonunu uyluk ortasına kadar indirdi. Elleri o kadar titriyordu ki, küçük paketi açmak için kendini nefes almaya zorlamak zorunda kaldı.

Sonra kızın üzerine çıktı, içine girdi ve sanki eve dönmüş gibi hissetti. Kız inledi, tırnakları onun pazılarına sevimli küçük izler bırakarak, sanki hayatı pahasına onları sıkıca kavradı.

"Çok iyi hissettiriyorsun Amelia."

Cevap olarak anlaşılmaz bir ses çıkardı. Leo sırttı ve ona daha sert girdi. Ama ona öpüşmek için eğilene kadar an değişmedi. Hareketleri daha yavaş, daha derin, daha yoğun hale geldi. O, onun altında nefes nefese kaldı ve ona daha fazla, daha fazla, daha fazla vermesini istedi.

Leo aklını kaybetti. Mantıklı düşünme yeteneği onu tamamen terk etti, geriye sadece bedeninin kabuğu ve Amelia'nın dirilttiği atan kalbi kaldı. Kendini toparlayarak aralarına uzandı ve tamamen kontrolünü kaybetmeden Amelia'nın zevk aldığından emin oldu. Amelia orgazm oldu, vücudu kıvrıldı, pembe dudakları onun adını haykırarak açıldı.

Hayatlarının geri kalanında da onun böyle olmasını istiyordu: dokunuşuyla parçalanmak, onun penisi içindeyken ve adı odada yankılanırken. O kadar güzeldi ki, o kadar seksi ki, bir an daha dayanamıyordu. Sonra gerginlik birdenbire ortadan kalktı ve o da kadının coşkusuna katıldı. Zevk onu sardı, omurgasından yukarı doğru yükseldi, vücudunu sıcaklıkla doldurdu. Sevdieği kadını kucakladı, saçlarının kokusunu içine çekti ve bu anın sonsuza kadar sürmesi için dua etti.

Sonsuza kadar sürmedi, ama yeterince uzun sürdü. Leo, nefeslerini toplayıp Amelia'dan ayrıldı, prezervatifi banyoda attı ve

yere yıldız gibi uzanmış olan Amelia'nın yanına geri döndü. Sırtarak onu kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı.

"Beynim eridi," diye mırıldandı Amelia, tavana bakarak.

"İyi." Onu kollarına aldı ve kendine yaklaştırdı, vücutları birbirine değecek şekilde kucakladı. Eli, sanki orada durması gerekiyormuş gibi göğsüne uzandı.

"Bir gecede beş kızın seninle yatmak istemesine şaşmamalı," dedi Amelia, yarı sersemlemiş bir halde. "Bu konuda gerçekten çok iyisin."

Leo sertleşti, bu da Amelia'yı hareketsiz hale getirdi.

Kollarında dönerek ona kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Aptalca bir şey söyledim, değil mi? Öyle demek istemedim... Sadece dünyamı alt üst ettin, hepsi bu."

Leo kendini sakinleştirmeye çalışarak Amelia'nın alnına bir öpücük kondurdu. Sırt üstü yattı. "Sorun değil. Ben sadece... Senin beni öyle görmeni istemiyorum."

Kafasını dirseğine dayayarak ona baktı. Sanki onu tamamen görebiliyormuş gibi hissetti. "Nasıl?"

"Pestilence olarak."

"Aptal bir lakaba takıldığımı mı düşünüyorsun?"

Leo burnunu çektikten sonra iç geçirdi. "Bir gecede beş kızla yatmadım. Gerçekte ne olduğunu bilmek ister misin?" Ona bir bakış attı, sonra gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Terk edilmişim ve berbat durumdaydım. Bir ev partisindeydik, sarhoştum ve duygusal bir haldeydim. Beş kız, ben bebek gibi ağlarken beni teselli etti. İçki içip ayrılıklar hakkında konuştuk ve içlerinden biri, yatakta ne kadar iyi olduğum hakkında bir söylenti çıkarmayı teklif etti. Biri beni hepsiyle birlikte odadan çıkarken gördüğü için olay çok abartıldı."

Amelia bir an sessiz kaldı. "Oh. Yani tüm bu Pestilence olayı...?"

"Oh, herkes klamidya kaptı. Bu kesinlikle doğru." Utançtan göğsü yanarken burnundan soludu. "O geceden sonra, herkesle yattım. Sanırım söylentiler işe yaradı. Belki de belsoğukluğu salgını benim hatamdı. Belki de Gerard Hill'di. Belki de herkesle yatan yarım düzine kızdan biriydi. Herkes herkesle seks yapıyordu. Üniversiteydi sonuçta."

"Üniversite deneyimin benimkinden çok farklıymış gibi görünüyor," dedi Amelia.

Leo güldü. Sonunda onun bakışlarına karşılık verdi. "Seks genellikle böyle olmaz," dedi sessizce. "Seninle olduğu gibi."

Amelia uzun bir süre sessiz kaldı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Oh."

Leo, Amelia'nın elini tuttu — yüzüğünü taktığı eli — ve parmaklarıyla oynamaya başladı, kendi parmaklarıyla dokundu, elini tuttu, parmaklarını birbirine doladı, sonra ayırdı. "Son on yıl..." Diye içini çekti. Amelia'ya tüm bunları anlatmalı mıydı? Bu, onun Amelia'ya, herhangi bir ilişkiye layık olmadığını kanıtlamaz mıydı?

"Seni terk eden kız kimdi?" diye sordu Amelia, sonra ekledi, "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Katie Rodgerson," diye cevapladı. "İlk ve tek ilişkim." Gülümsemesi acıydı, ama devam etmeyi başardı. "Birinci sınıfta tanıştık. O ekonomi okuyordu. Ben henüz bölümümü seçmemiştim, çünkü ne yapmak istediğime karar verememişim. Büyükbabam ve büyükannem iki yıl önce vefat etmişlerdi, Marlon benim üniversiteye gidebilmem için kendini maddi olarak zor duruma düşürdükten sonra kendini izole etmişti ve ben tamamen kaybolmuştum."

Kız, elini daha sıkı tuttu ve yatakta uzanarak, ellerini birbirine kenetleyip birbirlerine baktılar.

"Gerçek aşk mıydı bilmiyorum," diye itiraf etti Leo. "Gençtim. İkimiz de gençtik. Ama o bana dönüp benim onun için yeterince hırslı olmadığını söyleyene kadar birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum. O hayatında büyük şeyler başaracaktı ve ben üniversitede partilerle vakit geçirirken benim bir kariyer seçmemi bekleyemezdi. O zamanlar bu benim için tam bir şok olmuştu. Neden beni terk etmesi beni bu kadar etkiledi, bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Şey," dedi Amelia sonunda, her zamanki gibi mantıklı bir şekilde, "ailen temelde seni yüzüstü bırakmış, sonra büyükannen ve büyükbabanı kaybetmişsin ve sen... kardeşinden uzaklaşmışsın?"

Leo, Marlon hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. "Anlamalısın, kardeşim yıllarca bana baktı. Büyürken, annem yapamadığı zamanlarda benim için her şeyi o yapardı. Okul öğle yemekleri. Ödevler. Her şey. Benden sadece iki yaş büyük olduğunu düşünmezsin. Çoğu zaman benim ebeveynim gibiydi. Sonra büyükannem ve büyükbabamın yanına taşındık ve onların sağlığı pek iyi değildi, o da onlara da bakmaya başladı. Onlar öldüğünde, sanırım kendini... tükenmiş hissetti. Bitti. Ona yük olmaya devam etmek istemedim."

"Ama bu durumda yine de kendi başına kaldın." Leo başını sallayınca Amelia anlayışla iç geçirdi. "Yani, anlaşılabilir bir durum olsa da, o senin yanında değildi. Kız arkadaşın muhtemelen sana kalan tek anlamlı bağıdı. İlişkiniz bittiğinde bunun seni etkilemesi çok normal."

Leo, sıvı cıva gibi gözleri ve omuzlarına dökülen soluk altın rengi saçlarıyla ona baktı ve onun burada, yanında olduğuna inanamadı. Onun asla mantıklı bir açıklaması olmayan acısını, Amelia üç cümle ile açıklamıştı. İki yıl süren ve yasal içki içme yaşına gelmeden biten bir ilişkiden bu kadar etkilenmiş olmaktan her zaman biraz utanmıştı. Ama yaralı kalbi, sadece Katie'nin onu terk etmesinden daha fazlasıyla incinmişti; hayatındaki tüm önemli kişiler onu kendi başına bırakmıştı. Katie sadece son darbeyi vurmuştu.

Amelia, elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Beş kadın hakkında o yorumu yaptığım için özür dilerim," diye mırıldandı. "Yatak odasındaki becerilerinden çok daha değerli olduğunu biliyorsun, değil mi? Çok daha değerli, Leo."

Leo'nun boğazı o kadar sıkıştı ki, cevap veremedi.

Amelia, onu boğan duyguyu hissetmiş olmalıydı ki, dudaklarını cadı gibi kıvrarak, "Seni özellikle yatak odası becerilerin için işe almış *olsam* da, bunlar *oldukça* etkileyici" diye ekledi.

Adam ıslak, boğuk bir sesle güldü, sonra Amelia'yı belinden tutup üzerine çekti. Göğüslerini öperek ilerledi, ta ki meme ucu dudaklarının arasına gelene kadar. Nazikçe ısırarak inledi. "Seni öpmekten asla bıkmayacağım galiba, Amelia."

Amelia eğildi, çıplak vücudu onun sertleşen penisine dokundu. Bu samimi ve erotikti ve ikisi de yorgunluktan düşene kadar onu sikmek istemesi için yeterliydi. Dudakları onun dudaklarına saf bir öpücükle bastırdı. "Bu iyi, çünkü ben de seni öpmeyi çok seviyorum."

Titrek bir iç çekiş göğsünü sarsarken, Leo kollarını hayallerinin kadınına doladı ve vücuduyla ona ne kadar değerli olduğunu göstermeye çalıştı.

Sonuçta, en iyi yaptığı şey buydu.

YİRMİ ÜÇ

HALA UYKUDAN uyanamayan Leo, yatakta uzanmış, Amelia'nın banyoda dolaşıp, güne hazırlanırken kendi kendine mırıldandığını dinliyordu. Gözlerini kapatıp, son birkaç günün kaosundan sonra sessizliğin tadını çıkarırken, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yüzü, Ari'nin yumruklarıyla tanıştığı için hala ağrıyordu, ama acıya katlanmak buna değmişti. Yüzüğü bulmuşlardı. Cora polisler tarafından götürülmüştü. Sevdiği kadınla geceyi geçirmiş, ona içini açmış ve kadının defalarca adını haykırmasına neden olmuştu. Sonu iyi biten her şey iyidir.

Bugün Leo, Amelia'yı dairesine geri götürecekt ve ona daha fazlasını istediğini söyleyecekti. Aralarında olanların gerçek olduğunu söyleyecekti. Her geceyi Amelia'nın yanında, onu kollarında tutarak geçirmek istiyordu. Ona hislerini söylemek için cesaretini toplayacaktı. Onun kadar zeki, azimli ve güzel birini hak etmediğini bildiğini, ama onun için daha iyi bir adam olmaya hazır olduğunu söyleyecekti. Ona daha yakın olmak için Stirling'e taşınacak ve ilişkilerini yürüteceklerdi.

Bir zil sesi onu düşüncelerinden kopardı. Yatağın yanındaki masaya baktı ve Amelia'nın telefonunun ekranında yeni bir bildirim olduğunu gördü.

O, casusluk yapmıyordu. Gerçekten. Başkasının özel eşyalarını karıştıran türden bir insan değildi... ama ekranın üzerinde duruyordu.

Ben'in adı.

Barista, "*Sormak istiyordum, gelecek hafta sonu benimle akşam yemeğine çıkmak ister misin? İyi bir tapas yeri var...*" yazmıştı.

Mesajın geri kalanı kesilmişti. Yanına yaslanıp, komodinin üzerindeki telefona bakan Leo'nun kalbi güm güm atıyordu. Gerçeklik, beton duvara çarpmış bir araba gibi üzerine çökmüştü. Telefonun ekranı kararana kadar mesaja baktı, sonra da karanlık ekrana bakmaya devam etti.

Amelia'ya hislerini söyleyeceğini mi sanıyordu? Hayal mi görüyordu? İlişkileri bu aptalca iyilik alışverişine dayalıyken ona nasıl çıkma teklif edebilirdi? Buna ilişki denebilir miydi ki?

Amelia'nın başka seçenekleri vardı. Daha iyi seçenekleri. Yakında onun ne kadar inanılmaz olduğunu keşfedecek bir sürü erkek vardı ve Leo bu beklentileri karşılayamazdı. Bu gerçeğin farkına vardıkça, boğazının arkasında bir ekşilik hissetti ve bu his midesinin derinliklerine kadar indi.

Dün gece, önceki gece veya son yedi gün içinde ne olursa olsun, gerçek değişmedi: Leo, Amelia için yeterince iyi değildi. Asla da olmayacaktı.

Banyo kapısı açıldı ve Leo dikleşti, ağzı kurumuş, kalbi çarpıyordu. Panik ve acı içinde savaşıyordu, boğazı o kadar sıkışmıştı ki tek kelime bile edemiyordu.

"Hey," dedi Amelia yaklaşırken. "İyi misin?"

Sadece bir havluyla önündeydi, saçları ıslaktı ve yüzüne dökülüyordu. Leo dikleşti ve Amelia yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu. Ellerinin ağırlığı hafıftı, ama Leo'nun daha önce deneyimlediği her şeyden daha sağlam hissettiriyordu.

Ama o dokunmaya hakkı yoktu. Amelia'dan, o kendi sorunlarını çözene kadar hayatının geri kalanını askıya almasını istemeye hakkı yoktu. O, ona ayak uydurabilecek bir erkeği hak ediyordu. Bunun barista Ben olup olmadığı, Leo'nun bilmediği bir şeydi. Ama kesin olan bir şey vardı, o da onun olmadığıydı.

"Leo," dedi Amelia endişeyle. "Konuş benimle."

Bu, onların son sabahıydı. Onunla geçireceği son saatlerdi, onun tüm dikkatini çekebileceği son zamandı. Aşağılık bir adam olarak, ellerini onun uyluklarının arkasına doladı. "Ben iyiyim," diye homurdandı ve avuçlarını, bacaklarının kalçasıyla birleştiği tatlı küçük kıvrıma kaydırды. Başparmaklarıyla kalçalarını okşadı ve kirpiklerinin titremesinden zevk aldı. Dokunuşu ona bunu yapıyordu. En azından bugün, dokunuşu ona zevk veriyordu.

"Aşağı inmeden önce bir saatimiz var," diye fısıldadı Amelia, yatağa tırmanıp onun üzerine oturdu. "Neden bunu en iyi şekilde değerlendirmiyoruz?"

Yapmamalıydı.

Yapamazdı.

Ama

yapacaktı.

Leo havluyu yırtıp attığında Amelia'nın dudaklarından bir ılık kopardı. Havluyu sanki onu kişisel olarak gücendirmiş gibi bir kenara attı ve ellerini yanlarına kaydırarak, sert ve sahiplenici bir dokunuşla göğüslerini avuçladı.

"Beni istiyor musun?" diye sordu, sesi kararmıştı.

Göz kapakları kapanırken bir heyecan dalgası onu sardı. O ses tonunu kullandığında çok seksi oluyordu. Bundan asla bıkmayacaktı. Parmakları omuzlarına gömüldü, vücudu onun için çoktan ıslanmaya başlamıştı. "Evet, seni istiyorum. Çok istiyorum Leo."

Amelia'nın ağızını kullanarak konuşan bu kadın kimdi? Bir erkeğın üzerine çıkıp ona sürtünecek kadar kendine güvenen, zevk isteyen kişi Amelia olamazdı, değil mi? Bu düşünce dudaklarını kıvırdı. Leo, Amelia'nın hesap tablosunu hücre hücre takip etmemişti, ama ona içinden geçenleri her zaman göstermişti.

"Benimle birlikte sefil bir hayat sürmeyi seviyor musun?" Amelia cevap veremeden, Leo onu sırt üstü çevirdi ve kollarını yanlara sabitledi. "Benim gibi bir adamla kirlenmeyi seviyor musun?"

Amelia'nın kaşları birleşti. Bu doğru gelmiyordu. "N-ne?"

Leo'nun ifadesi sertleşmişti. O, Leo'nun başını boynuna eğip onu öpmeye başlamadan önce sadece bir anlığına bu ifadeyi görebildi. Leo'nun eli bacaklarının arasına kaydı.

"Bekle, Leo. Ne demek istedin, sefil hayat..."

Leo parmağını içine soktuğunda, başparmağıyla klitorisini okşadığında, sözleri kesildi. İnledi.

"Senden bu sesleri duymayı seviyorum," dedi, dudakları kulağını okşayarak. "Sana bunu yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor."

"Çok iyi geliyor." O klitorisini okşarken, parmağını tekrar içine sokmadan önce bacaklarını daha da açtı.

"Son bir kez," diye fısıldadı, neredeyse duyamayacağı kadar sessizce. Dudakları boynuna bastırdı, vücudu onun üzerinde titriyordu.

Kaşlarını çattı, hareketsiz kaldı, sonra Leo'nun omuzlarını itti. "Son bir kez mi?" Daha sert itti. "Neden bahsediyorsun?"

Ellerini yere dayayarak, Leo onun üzerine eğildi ve aşağıya baktı. Amelia, ona bakan adamı tanımadı. "Bu sabahdan sonra, anlaşılmamız sona erecek. Özgür olacaksın. Benimle zamanını boşa harcamak zorunda kalmayacaksın."

Gözlerini kırptı, sonra hemen bacaklarını kapattı. Dün gece ona kalbini açan şefkatli, sevgi dolu adamı bulmaya çalışırken damarlarında buz gibi bir su akıyordu. O adam gitmişti. "Bitti mi?" diye fısıldadı Amelia.

"Senin istediğin bu değil miydi?"

Onu itti, yataktan kalkıp yerden havluyu aldı. Ona dönerek, Amelia havluyu göğsüne sıkıca bastırdı ve ona baktı. "Hayır! Benim istediğim, utanmaz bir playboy gibi davranmayı bırakman. Ben gerçek seni istiyorum, Leo. Dün gece benimle olan adamı. Bütün hafta boyunca tanıdığım adamı."

Yatağın kenarına oturdu ve kollarını açtı. "Sadece ben varım, Amelia. O iki adam aynı kişi."

"Hayır." Başını salladı. "Beni uzaklaştırıp o aptal kişiliği takınamazsın. Benimle olmaz, Leo. Paylaştığımız onca şeyden sonra olmaz."

"Seviştik, Amelia. Hepsi bu. İstediyin bu değil miydi? Bu haftayı düşün ve yatakta iyi olduğunu bil. Şimdi git ve erkek arkadaşın olacak bir adam bul. Barista Ben, senin sözünü bekliyor."

Sözleri *canını yaktı*. Pijama pantolonu dışında hiçbir şey giymeden oturuyordu, çıplak ayak parmakları halıya kıvrılmıştı, yeşil gözleri solgun ve çok, çok kasvetliydi.

"Ya seni istiyorsam?" diye fısıldadı Amelia.

Bir an için Leo'nun ifadesi tamamen çatlayacak gibi göründü. Ama gözlerini indirdi, yumruklarını sıktı ve ayağa kalktı. "Senin ihtiyacın olan erkek olamam, Amelia."

"Leo, kes şunu." Sesi sert çıkmıştı. "Saçmalıyorsun."

"Ben *gerçekçiyim*." Sesi sert çıkmıştı. Kız irkildi, sonra onun uzaklaşmasını izledi.

Geniş sırtı banyo kapısının arkasında kaybolurken, tüm vücudu titriyordu. O düşünmüştü... Onların yaşadıklarının gerçek olduğunu düşünmüştü. Aptalca sahte nişanlılık anlaşmasını günler önce geride bıraktıklarını düşünmüştü!

Leo, onun ihtiyacı olan adam olmadığını düşünüyordu, ama yanıliyordu. *Yanıliyordu*.

Ama bunun bir önemi var mıydı? Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsa, onu ikna edebilir miydi?

Dün gece, daha derin bir bağ kurduklarını düşünmüştü. Hesap tablosu yoktu, numara yoktu. Daha önce hiç yaşamadığı fiziksel ve duygusal bir yakınlık paylaşmışlardı.

Amelia için bu, özel bir şeyin başlangıcıydı, ama belki Leo için bu, sondu.

Bir gözyaşı yanağından sıcak bir iz bırakarak aktı. Gizli hareketlerle gözyaşını sildi, sonra bir kez burnunu çekti ve giysilerini giydi. Hareketleri giderek daha telaşlı hale geldi, ta ki giysilerini valizine tıktırıp odada paketlemesi gereken başka bir şey var mı diye bakana kadar. Leo banyodan çıktığında, saçları duştan dolayı hala ıslaktı ve dudakları sert bir çizgi halindeydi. Amelia valizinin fermuarını kapatıp kapının yanına koyuyordu.

"Aşağıda bekleyeceğim," dedi duvara, sonra Leo'yu odada bırakıp arkasına bakmadan kapıyı kapattı.

Sonraki bir saat işkence gibiydi. Amelia, herkese selam verip veda ederken yüzüne neşeli bir gülümseme takınmaya zorladı kendini. Leo aşağı indiğinde ve personel çantalarını fuayeye getirdiğinde, gülümsemeyi sürdürmekten yanakları ağrıyordu. Herkese veda etti, Nadia'ya sarıldı, Percival'ın yanağına öpücük kondurdu, sonra Leo'nun arabasının yolcu koltuğuna oturdu ve koltuğa yığıldı.

Apartmanının önüne geldiklerinde konuşmaya başladı. "Beni bıraktığın için teşekkürler," dedi. Parmağından yüzüğü çıkarıp Leo'ya uzattı. "Al."

Leo, yüzüğü elinden alırken parmaklarına dokunmamaya dikkat etti. Gözlerine bakmadı. Sadece başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Amelia bir saniye bekledi, sonra iki saniye. Belki bir şey söyler, özür diler, durumu düzeltir...

Ama Leo sadece gözlerini Amelia'nın gözlerine dikti. "Her şey için teşekkürler, Amelia." Sesi acı verici derecede yumuşaktı. Gözleri sert bakıyordu.

Bu bir veda gibi geliyordu.

Amelia, bagajdan çantasını çıkarırken gözleri yaşardı, ama apartman kapısının arkasına güvenli bir şekilde girene kadar ağlamadı.

YİRMİ DÖRT

Kişisel antrenör CHET emirlerini bağırarak verdi ve Amelia, bootcamp'ın iyi bir fikir olduğuna karar verdiği günü pişman oldu. Son düdükle nefes nefese kalan Amelia, çimlere uzandı ve mavi gökyüzüne bakarak geçen haftanın bir ateşli rüya olup olmadığını merak etti.

"Bize ne olduğunu anlatacak mısın? Çok sessizsin. Bütün hafta grup sohbetimize neredeyse hiç katılmadın."

Amelia başını çevirip Camilla'nın kaşlarını çatmış halini gördü. Bakır rengi saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı, zümrüt yeşili saç bandı, egzersizden kızarmış yüzüne rağmen bir şekilde zarif ve şık görünüyordu.

"Evet," diye şikayet etti Lucy, Amelia'nın diğer tarafına yere uzanarak, "sen ortadan kayboldun."

Amelia yüzünü buruşturdu. "Garip bir haftaydı."

"Garip iyi mi, garip kötü mü?" Camilla su şişesinin ağzlığını açtı ve içmeye başladı.

"Kötü anlamda tuhaf, sanırım," diye itiraf etti Amelia. Dün sabahattan beri sersemlemiş durumdaydı. Leo onu bırakıp gitmişti. Sanki aralarında bir bağ yokmuş gibi. Sanki paylaştıkları şeyler gerçek değilmiş gibi.

Amelia hayal mi görüyordu? Sonuçta o Pestilence'dı, takma adı söylentilerdeki gibi tam olarak hak edilmiş olmasa da. Ona aşık olarak kendini tamamen kandırmış mıydı?

"Onu bıçaklamamız mı gerekiyor?" diye sordu Lucy. "Diş fırçamın ucunu bilemeye başlayabilirim."

"Kimi bıçaklayacağız?" diye yeni bir ses duyuldu. "Ben de katılabilir miyim?"

Üç kişi başlarını çevirip, orta kahverengi saçlarını yüksek at kuyruğu şeklinde toplamış, muhteşem, çekici bir kadın gördü. Kadın ellerini beline koydu. "Chet mi? Ben varım. O adam kötü biri."

Camilla diğer kadına alaycı bir gülümseme attı. "O kadar da kötü değil."

"O korkunç," diye inledi Amelia. "Bana burpee yapmamı söyleyen herkes otomatik olarak öldürölme listeme girer."

"Amin," dedi yeni kadın, sonra sırtıttı. "Ama yine de Çarşamba günü başka bir seans için geleceğim. Birkaç aydır her hafta sizi üçünüzü burada görüyorum. Artık tanışmamız gerektiğini düşündüm."

Amelia onaylayarak gülümsedi, sonra kendini ve arkadaşlarını tanıttı. "Oturun." Çimlerin üzerine işaret etti. "Kalkıp kahve içmeye gidelim derdim, ama hareket edebilmek için en az beş dakika daha zamana ihtiyacım var."

"Sen Wilson Caddesi'ndeki yeni çiçekçisin, değil mi?" diye sordu Lucy, gözlerini kısarak.

"Doğru. Scarlett Westbrook." Herkese elini uzattı, sonra avuç içlerine yaslanarak başını güneşe doğru eğdi. "Düğün sezonu için hazırlanıyorum. Stirling'de yaz ve sonbahar düğünleri için çılgın bir dönem olduğunu duydum."

Amelia içinden gelen iniltiyi tutamadı. "Lütfen. Bana düğünlerden bahsetme. Uzun bir süre o kelimeyi duymak istemiyorum."

Scarlett kaşlarını kaldırdı. "Kötü bir deneyim mi?"

"Tam olarak değil. Ama kız kardeşim yeni evlendi ve ben otuzlu yaşların başındayım, bu yüzden sosyal medya akışım düğünler, bebekler ve reklamlarla dolu." *Ve sanırım kalbim tamamen kırılmış durumda.*

"Kızım, başlama bile." Scarlett güldü. "Taşınmamın nedenlerinden biri de bu. Annem bana ne zaman torun vereceğini sormaktan vazgeçmiyor." Üçüne baktı. "Cevap asla. Ama bu bıçaklama işini duymak istiyorum. Kimi öldürüyoruz?"

Amelia dudaklarında bir gülümseme belirmesini engelleyemedi. Oturup, çılgın şirket gezisindeki tüm olayları anlatmaya başladı. Dün sabah olanları arkadaşlarına anlattığında, öfke dolu haykırışlarla karşılandı.

"Seni orada öylece bıraktı mı?" diye sordu Lucy, mavi gözlerini kocaman açarak. "Hiçbir şey söylemeden arabayla gitti mi?"

Amelia dudaklarını ısırды ve başını salladı.

"Bence seni önemseydiği için panikliyor," dedi Camilla.

Amelia inledi. "Yapma Camilla. Şu anda bununla başa çıkamam." "Neyin üstesinden gelemiyorsun?" Camilla, kırılmış bir şekilde geri çekildi.

"Senin romantik kalbin. Kendimi..." Amelia başını salladı. "Kendimi paramparça hissediyorum. O gitti ve ben bununla başa çıkmam gerekiyor. Çok hızlı, çok derinden aşık oldum ve şimdi bitti. Son."

Camilla kaşlarını çatı. Amelia, onun aynı fikirde olmadığını anlayabilirdi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Scarlett bir çim yaprağı kopardı ve onu küçük şeritler halinde ayırmaya başladı. "Bir keresinde dört yıl boyunca biriyle çıktım. Tamamen birbirimize bağlı bir çifttik: birbirimizin aileleriyle tatiller, tatil planları, birlikte yaşamaya başlama planları, şaka yollu olarak varsayımsal çocuklarımız için bebek isimleri tartışmalar..." Amelia'nın bakışlarıyla buluştu ve ona acı bir gülümseme attı. "Sonra bir gün, birdenbire... beni terk etti."

Amelia keskin bir nefes almadan edemedi. "Ne?"

Scarlett başını salladı. "Evet. Çıldırılmışım. Öldüğünü sandım. Sonunda, iki hafta sonra, annesine ulaştım ve onun gayet iyi olduğunu, sadece benimle artık konuşmak istemediğini öğrendim. *Annesi. Annesi aracılığıyla* benden ayrıldı. Bu, ortadan kaybolmasından neredeyse daha kötüydü."

Camilla elini ağzına götürdü. Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Amelia sadece Scarlett'e bakıp başını salladı. "Çok üzuldüm." "Ne yaptın?" diye sordu Camilla.

"Büyük bir sürük döneminden geçtim," diye cevapladı Scarlett, gözleri parlayarak. "*Büyük.*"

Lucy kıkırdadı. "Eh, bu da bir çözüm yolu."

"Hâlâ bu süreci yaşıyor olabilirim," diye itiraf etti Scarlett. "Henüz bittiğine karar vermedim."

"Stirling'de kalırsan seks hayatın ciddi bir düşüş yaşayacak," dedi Amelia. "Seçenekler çok az."

"Hey, Boston'a arabayla bir buçuk saat uzaklıkta. Ben hallederim. Her zaman acil seks tatili için hafta sonu kaçamağı yapabilirim."

Dördü de güldü ve Amelia biraz daha iyi hissetti. Kıkırdamaları dinince, uzun bir nefes verdi. Camilla kolunu omuzlarına doladı ve sıktı.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diye itiraf etti Amelia.

"Ben'le çıkacak mısın?" diye sordu Lucy, başını Amelia'nın egzersiz havlusunun üzerinde duran telefonuna doğru çevirerek. Amelia onlara Ben'in mesajından bahsetmişti.

"Bilmiyorum."

"Çıkmalısın!" diye bağırdı Scarlett. "Birini unutmanın en iyi yolu, başka biriyle çıkmaktır. Tecrübelerimden biliyorum."

Amelia yüzünü buruşturdu. "Ben'den hoşlanıp hoşlanmadığımı bile bilmiyorum. Ona çok aşıkım ama yarım saatlik bir sohbetin ardından bu his... yok oldu."

"Gidip yeni flört becerilerini dene, bir kıvılcım çıkacak mı bak. Denemekten zarar gelmez," dedi Camilla.

"Sürtük aşaması yaklaşımını öneririm," diye ekledi Scarlett. "Çok etkilidir."

Amelia burun kıvrıldı. "Bende o yetenek var mı emin değilim."

"Oh, sende pek çok şey var. Mesele de bu zaten." Hepsi kahkahaya boğuldu. Amelia çimlere uzandı ellerini yüzüne kapattı. Camilla gözlerini sildi. Lucy'nin yüzü kıpkırmızıydı. Scarlett de diğerleriyle birlikte kahkahalar attı, sonra ayağa fırladı ve parkın uzak ucundaki kahve kamyonunu işaret etti. "Hadi bir şeyler içelim. Kafeine ihtiyacım var."

BİR SAAT KADAR SONRA, Amelia eve dönmüş, duş almış ve bilgisayarının başına geçmeye hazırlanıyordu. Küçük dairesine dönüp dizüstü bilgisayarının başına oturmak garip geliyordu. Yapacak çok işi vardı, iki potansiyel yeni müşteri ihtiyaçlarını görüşmek için onu aramayı bekliyordu. Leo'dan önceki hayatına geri dönmek çok kolay olacaktı, işinin her şey olduğu ve verilerin tek arkadaşı olduğu hayata.

Ama oturduğunda ve çalışmaya başladığında, eskiden çok kolay gelen o akış haline girmek zordu. Müşterilerin web sitelerinden veri almaya başladığında, zihni Leo'nun söylediği bir şeye, onu nasıl güldürdüğüne, elini sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi eline nasıl soktuğuna kayıyordu.

Bu bir ayrılık gibi geliyordu, ama bu saçmalıktı. Birbirlerini tanımıyorlardı. Gerçekten tanımıyorlardı. Bir anlaşma yapmışlardı ve şimdi anlaşma bitmişti.

Neden bu onu ağlatmak istiyordu?

Ekranındaki tüm rakamlar bulanıklaşmaya başlayınca Amelia iç geçirdi ve Ben'in mesajını açtı. Hâlâ cevap vermemişti. Parmakları ekranın üzerinde durdu. Kararsızlığı onu sinirlendiriyordu.

Neden Leo'nun ona davrandığı gibi davranan bir adama bu kadar takıntılıydı? Geri çekilme biter bitmez onu bir kenara atmaya ne hakkı vardı? Birbirlerine açılmışlardı. Birlikte geçirdikleri zaman bir anlam ifade ediyordu. Ve o tüm bunları bir kenara atacak mıydı?

Bir anlık öfke Amelia'nın parmaklarını harekete geçirdi. Ben'in akşam yemeği davetini kabul etti ve ona önümüzdeki hafta sonu boş olup olmadığını sordu.

Birkaç dakika sonra Ben'in cevap mesajı geldiğinde, Amelia bir nefes verdi. İşte. Bir randevusu vardı. Anlaşma kesinleşmişti.

Leo'yu bir kez ve sonsuza kadar unutabilirdi.

Bu düşünceye sarılarak işine geri döndü ve yapılacaklar listesinin yarısını halletti. Güneş ışınları öğleden sonra olduğunu gösterdiğinde ayağa kalkıp vücudunu esnetti. Pencereye gidip dünyayı izledi, hâlâ sıcak, öfkeli ve üzgündü.

Küçük çocuklar caddenin karşısındaki parkta oynuyorlardı, kahkahaları havada yankılanıyordu. Bir nakliye kamyonu kaldırımından uzaklaştı ve Amelia yeni komşuları olup olmadığını merak etti. Pencere kanadını kaldırdığında, ılık bir esinti ağaçların arasında titredi ve saçlarını dalgalandırdı. Amelia, ilkbaharın son günlerinin kokusunu içine çekti.

Hayat devam ediyordu. Bu pazartesi, geçen pazartesiden farklı değildi. Seks yapmıştı. Bir adamı öpmüştü. Kendi yolundan çekilirse çekici ve şehvetli olabileceğini fark etmişti.

Onun için en iyisi Leo'dan, Goodhew Inc.'deki dramadan, Cora ve Ari'den ve haftasını dolduran tüm çılgın insanlardan uzaklaşmaktı. Yönetmesi gereken bir işi vardı. Daha da acil olarak, akşam yemeği yemesi ve televizyon izlemesi gerekiyordu.

Ama kalbinin derinliklerinde Amelia gerçeği biliyordu.

Leo'yu o kadar çok özlüyordu ki, bu özlem ona acı veriyordu.

YİRMİ BEŞ

LEO çocukluk odasında yatarken, parmakları arasında tuttuğu yüzüğü izliyordu. Küçük taş, tıpkı Amelia'nın parmağında olduğu gibi ışıldıyordu.

Ait olduğu yerde.

Yüzüğü komodinin üzerine bırakarak, bu düşünceye kaşlarını çattı. Yüzük, Amelia'nın parmağına ait değildi. O, üniversitedeki öğrencilerin yarısına cinsel yolla bulaşan bir enfeksiyon yaymasıyla tanınan birini hak etmiyordu. Onu kraliçe gibi davranacak bir erkeği hak ediyordu. Zeka ve dürüstlük açısından ona eşit birini.

O adam kesinlikle Leo değildi.

Dar tek kişilik yataktan cesedini sürükleyerek, banyoya sendeledi ve Pazar sabahından bu yana onuncu kez Amelia'nın hatırasını vücudundan silmeye çalıştı. Onun dokunuşunun hayaleti hala cildinde kalmıştı, ona asla almaması gereken her şeyi hatırlatan tatlı bir işkence.

Aşağıda, Marlon yuvarlak mutfak masasında oturmuş devasa bir kupadan kahvesini yudumluyordu. Kahvenin kokusu Leo'ya kadar ulaştı ve o kardeşine selam vererek kahve makinesine doğru yürüdü. Eski laminat tezgaha yaslanarak kahvesini yudumlayan Leo, Amelia ile süitte geçirdiği sabahları hatırladı; Amelia aşırı tatlı kahvesini yudumlarken onun dünyasını aydınlatırdı.

"Kötü durumdasın gibi görünüyorsun," dedi Marlon.

Leo homurdandı. "İyiyim."

"Geri çekilme iyi gitmedi mi?" "Geri çekilme iyiydi."

"İyi," diye tekrarladı Marlon.

"Evet."

"O kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim."

Leo homurdandı. "Felaketti, tamam mı? İki kişi kovuldu. Amelia'yı oraya sürükledim ve onun nişanlım olduğunu söyledim, bu yüzden muhtemelen bir sonraki kovulan ben olacağım. Ve Amelia..."

Onun hakkında gerçekte ne hissettiğini söylemekten kendini alıkoydu. Amelia'nın bir daha onunla asla konuşmayacağını, özellikle de ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıp onu kovduktan sonra.

Marlon onu inceledi. Konuştuğunda sesi alçaktı. "Onu bu işe bulaştırmamalıydın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Leo'nun ağzından bu sözler patladı ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Bir an tavana baktı, sonra bakışlarını Marlon'a indirdi. "Şu anda bunu duymak istemiyorum. Tamam mı?"

Marlon onu inceledi. Kalın, koyu renk saçları ve gür sakalı vardı. Bronzlaşmış bir teni vardı ve kaşları sürekli çatılmıştı. Gözleri ela rengiydi ve tüm o karanlığın içinde parlıyordu. "O Emory'nin baldızı, Leo."

"Marlon, kes şunu." Leo, parmakları uyuşana kadar fincanını sıkıca kavradı ve öfkesini bastırmaya çalıştı. "Lütfen, kes şunu."

Kardeşi masadan kalkarken sandalyesi fayanslarda gıcırdadı ve Leo başını kaldırıp Marlon'un kupasını eski, sararmış bulaşık makinesine koyduğunu gördü. Marlon, dedelerinin ölümünden sonra Leo'nun payını satın aldığından beri, dedelerinin eşyalarını temizlemek dışında burayı hiç değiştirmede. Aynı eski aletler, aynı dantel perdeler, aynı soyulmuş boya ve her saçak ve pencerede aynı zencefilli süslemeler vardı.

Bu, Leo'nun ensesini kaşındırıyordu. Burada güzel anıları vardı, acı dolu çocukluklarının tek güzel anıları. Ama buraya geri dönmek, ona hiçbir zaman yeterli olamadığı tüm yolları düşündürdü. Annesi için yeterince sevgi dolu değildi. Babası için ortaya çıkıp sorumluluk alması için yeterince iyi değildi. Bir baş belasıydı, büyükbabası ve kardeşi için neredeyse başa çıkılamayacak kadar.

"Bu akşam The Shed'de çocuklarla buluşacağım," dedi Marlon mutfak kapısında durarak. "Sen de gelecek misin?"

Leo kardeşinin sırtını izledi. Her şey çok normaldi. Arkadaşlarıyla bara gitmek, saçma sapan konuşmak, aynı şeyler hakkında gülmek ve şakalaşmak. Leo çığlık atmak istedi. Bunun yerine, "Evet. Tabii" dedi.

BAR SESSİZDİ, ki bu bir Salı gecesi için pek de şaşırtıcı değildi. Marlon ve Cormac'ın arasına oturdu ve ikisine de başını sallayarak selam verdi. Cormac'ın kısa kahverengi saçları ve koyu mavi gözleri vardı. O ve Marlon, kişisel güvenlik alanında birlikte bir iş yürütüyorlardı ve Marlon gibi onun da gözleri sürekli etrafı tarıyordu. Barın ucuna, sırtı duvara bakacak şekilde oturmuş, bakışları odayı dolaşıyordu.

"Oldukça yoğun bir hafta geçirdiğini duydum," dedi Archer, Marlon'un diğer tarafından. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Polisin çağrıldığı ve bir hırsızın tutuklandığına dair bir makale okudum."

"Maaş bordrosu sorumlusu kadının eli uzunmuş," dedi Leo, rahat bir gülümseme takınmaya çalışarak. Aslında, Cora'dan bahsetmek, Amelia'nın onun peşinden koşmasını düşünmesine neden oluyordu. Amelia her şeyi çözüyordu. Amelia, çeşmeden çıktığında ona o parlak, ışıltılı gülümsemesini gösteriyordu.

Ama yine de, her şey ona Amelia'yı hatırlatıyordu. Kahve. Pastalar. Tarçın. Boyalı tırnaklar. Kırmızı iç çamaşırları. Bilgisayarlar. Sudoku. Onu görmeyeli gerçekten sadece iki buçuk gün mü olmuştu? Onsuz nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

"Marlon, Amelia Darcy'yi getirip nişanlıymış gibi davrandığını söyledi." Archer kaşlarını kaldırdı. "Emory bunu biliyor mu?"

Solunda, Cormac öne eğildi. Marlon dönüp Leo'ya baktı. Bakışları onun cildine baskı yapıyordu, bir cevap istiyorlardı.

Leo arkadaşlarını görmezden geldi ve barmene işaret etti. Adam yaklaşıırken, "Başka bir şey konuşabilir miyiz?" dedi.

Archer kahrkahr bastı ve tahta bar tezgahına vurdu. Leo onu görmezden gelerek herkese birer içki sipariş etti, sonra arkadaşına somurtarak baktı.

Archer ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bana öyle bakma. Ama ciddi, ne düşünüyordun?"

Leo, barmenlere başını salladı ve barmen, önündeki bardak altlığına bir bira bıraktı. Leo, altın rengi sıvıya bakarak kendini sıcak bir çöp yığını gibi hissetti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Geri çekilme bittikten sonra onunla konuştun mu?" diye sordu Cormac, derin ve gür sesiyle. Marlon'un yanı sıra, Cormac Leo'nun en yakın arkadaşıydı. Muhtemelen Cormac, sessizliği anlamsız konuşmalar ve yargılamalarla doldurma ihtiyacı hissetmediği içindi.

Leo başını salladı. "Hayır. Böylesi daha iyi."

"Dur biraz." Archer dirseklerini bara dayadı ve Leo'ya kaşlarını çatı. "Onunla yattın, değil mi?"

"Onunla yatmadım," diye karşılık verdi. Ondan çok daha fazlasıydı. Amelia'yı diğer kaçamaklarıyla aynı kefeye koymazdı. O... O *farklıydı*. O özeldi.

Archer ona kaşlarını çatarak baktı, parmaklarını bardağına dolayarak Leo'ya bakıyordu. "Neler oluyor? Bize neyi anlatmıyorsun?"

"Anlatacak bir şey yok."

"Seninle konuşacak bir şey asla olmaz," Archer sırttı. "Ona Leo St. James özelini mi verdin?" Kaba bir hareket yaptı.

"Siktir git, Archer." Leo ayağa kalktı, bar taburesi arkasında yere devrildi.

Marlon'un eli Leo'nun göğsünde belirdi. Ağabeyi, koyu renkli, çatık kaşlarının altından ona baktı. "Seni bu konuda uyarmıştım," dedi. "Ondan uzak durmanı söylemiştim."

"Evet, ama uzak durmadım. Ve ben bir pislik olduğumu biliyorum, tamam mı? Onu hak etmediğimi biliyorum. Ama o inanılmaz bir kadın ve bir daha asla onunla birlikte olamayacağım. Hayallerimin kadınıyla bir haftadan az bir süre geçirdim ve şimdi hayatıma geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmam gerekiyor. Sence bu konuda nasıl hissediyorum? Kendim hakkında?"

Archer şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Sen... Onu gerçekten önemsiyor musun?"

"Tabii ki önemsiyorum!" Leo barın kenarını kavradı ve derin bir nefes verdi. Çalkantılı duygularını bastırmak için arkasını döndü ve taburesini düzeltti. Arkadaşlarına tekrar döndüğünde, öfkesi biraz azalmıştı. Bardakının kenarından aşağıya doğru akan bir damla suyu izledi. "O komik, zeki ve güzel. Komik bir şey söylediğinde, kendi şakalarına gülmekten kendini alamayan biri gibi küçük bir gülümseme beliriyor yüzünde. Ve *akıllı*. Kendi işini kurdu. Rakamlara bakıp kalıpları görüyor. Sudoku'yu beş saniyede çözüyor. Ve sürekli kaşlarını çatıyor. Sanki her şey onun çözmesi gereken bir sorunmuş gibi. Bütün hafta boyunca aptal gibi yüzüne bakıp, ifadesinin düzeleceği anı yakalamaya çalıştım. Bir problemi çözdüğünde, bir saniye için küçük, zafer dolu bir gülümseme beliriyordu ve bu beni..."

Leo aniden konuşmayı kesti. Diğer üç adam, şok ve şaşkınlık karışımı ifadelerle ona bakıyordu.

Cormac konuştu. "Onu seviyorsun."

Leo kendini parçalanmış hissetti. Yutkunurken boğazı düğümlendi, sonra çenesini aşağı doğru çekti. "Evet."

"Siktir," dedi Archer, tekrar öne dönüp bara bakmaya başladı.

Marlon uzun bir nefes aldı ve yüzünü ovuşturdu.

"Emory bunu biliyor mu?" diye sordu Cormac.

"Emory, hayallerinin kadınıyla balayında, ki o da Amelia'nın ablası. Hayır, tabii ki bunu bilmiyor. Amelia bile bunu bilmiyor."

Marlon kaşlarını çattı. "Ona onu sevdiğini söylemedin mi?"

Leo'nun vücudundaki baskı dayanılmaz hale gelmişti. Birasının yarısını yudumladı, dudaklarını koluyla sildi ve sonra hayal kırıklığıyla homurdandı. "Ben aptal değilim Marlon. Benim gibi bir adam onun gibi bir kadına ne sunabilir ki? Hislerimin gerçek olup olmadığını nasıl bilebilirim ki? Onun kadar bir kadını hiç önemsemedim. Ona ne söyleyeyim? 'Hey, ben 19 yaşımdan beri gerçek bir ilişki yaşamamış tam bir pislik olduğumu biliyorum, ama seninle bir ilişki yaşamak istiyorum. Söz veriyorum, her şeyi mahvetmeyeceğim, ama muhtemelen mahvedeceğim.'" Elleriyle saçlarını karıştırdı. "Bu hafta başka bir erkekle randevusu var ve bu düşünce beni delirtiyor. Onu her zaman yanımda istiyorum. Onu kollarımda istiyorum. Onu çok istiyorum, ama ona sahip olamıyorum."

Leo, bütün gece bağırıp çağırmaya devam etmemek için sözünü kestiğinde, aralarında sessizlik hakim oldu. Kalbi hızla atıyor, nefesi ağır ve hızlı geliyordu. Çılgık atıp odayı parçalamak ya da belki de sadece uzanıp ölmek istiyordu.

"Ona söylemelisin," dedi Archer sessizce.

Marlon onaylayarak homurdandı.

Leo ikisine de kaşlarını çattı. "Benim gibi bir adam onun gibi bir kadına nasıl layık olabilir, Archer? Ha? Benim neyim var ki?"

Archer omuz silkti. "Onun layık olmanın tek yolu, onun layık olmaktır. Daha iyi bir insan olmak istiyorsan, öyle olduğuna karar ver ve ona göre yaşa."

Leo, o gece geç saatlerde, çocukluk odasındaki tek kişilik yatağında yatarken, Archer'ın ona söylediklerini gerçekten anladı. Daha iyi bir adam olmak için, henüz bu değişime inanmasa bile, öyle davranmaya başlaması gerekiyordu.

Ve ilk adımı nasıl atacağını tam olarak biliyordu.

YİRMİ ALTI

Goodhew Malikanesi'nin kapıları sessizce açıldı ve Leo'nun koruduğu geniş arazilere girmesine izin verdi. Arabasını sürerek çeşmeye kadar gitti ve ön kapıya çıkan büyük merdivenlerin yanında motoru durdurdu. Percival bir süre sonra kapıyı açtı ve ona hafifçe başını salladı.

Leo merdivenleri tırmanarak adamın elini sıktı. "Seni görmek güzel, Percival."

"Ben de. Fred seni bekliyor. Çalışma odasında. Beni takip et." Yaşlı beyefendi, tüm konuklar gittikten sonra soğuk ve boş hissettiren büyük eve girdi. Uzun bir koridordan geçtiler ve kapalı bir kapının önünde durdular.

Percival iki kez kapıyı çaldı, sonra kapıyı açtı. Leo eşiği geçtikten sonra, Percival sessizce kapıyı arkasında kapattı.

Patronuyla baş başa kalmıştı ve çok zor bir konuşma yapacaktı.

Bir an için, sadece bir iki saniye, Leo kuyruğunu kısıtayıp kaçmayı düşündü. Hayatı boyunca yaptığı şey bu değil miydi? Her türlü yakınlıktan korktuğu için kadınlarla ilişkilerini rahat tutmuştu. Jet sosyete işini seviyordu, çünkü bu, uzun süre aynı yerde kalmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Yaralarını ve korkularını kendinden saklamak için, istikrarsızlığı kovalıyordu.

Leo kendini topladı ve neden burada olduğunu hatırladı.

Artık eskisinden daha iyiydi. Buna göre davranmalıydı.

"Otur," dedi Fred dostça, ağır ahşap masasının karşısındaki koltuklardan birini işaret ederek. Yaşlı adam koltuğuna yaslandı, parmaklarını birbirine geçirdi ve keskin gözleri ve rahat gülümsemesiyle Leo'yu izledi. "Senin için ne yapabilirim, evlat?"

Leo oturdu, manşetlerini çekti, gömleğini düzeltti, ellerini uyluklarına sildi. Sonra kendini sakinleştirmeye zorladı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Fred, ne zaman sessiz kalacağını bilen usta bir müzakereciydi. Sessizliği bir silah gibi kullanıyordu ve Leo şu anda odada bunun etkisini hissediyordu. Patronu onu bu konuşmanın garip durumundan kurtarmayacaktı. Leo bunu kendi başına yapmak zorundaydı.

"Sana bir şey söylemeliyim Fred," diye başladı, patronunun masasındaki fotoğraf çerçevesine bakarak. Fotoğrafta Fred ve Nadia bir yatta, güneşin ışınları yüzlerini aydınlatırken gülümsüyorlardı. Leo boğazını temizledi. "Sana yalan söyledim."

Fred'in sandalyesi gıcırdadı, ama adam hiçbir şey söylemedi.

Leo, durum daha da kötüleşmeden bunu söylemek zorundaydı, bu yüzden aceleyle konuştu: "Hiç nişanlım olmadı. Başından beri yalan söyledim, çünkü senin beni bir ilişkiyi sürdüremeyen bir parti hayvanı olarak görmeni istemedim. Ama gerçek şu ki, ben tam da öyleydim. Bana saygı duymanı ve bana güvenmeni istedim, bu yüzden nişanlı olduğum hikayesini uydurdum. O gün fırına girip beni Amelia ile gördüğün gün, onunla tanıştığım ilk gündü. Çok üzgünüm, Fred. Gerçekten. Ve bu yılki tatilde olan her şeyi göz önüne alarak, dürüst olmadığım için beni kovman gerektiğini anlıyorum."

Sözler aralarında tuğla gibi düştü. Leo'nun cesaretini toplayıp Fred'in gözlerine bakması uzun, çok uzun saniyeler sürdü ve bunu yaptığında da sinirleri yatışmadı. Fred'in yüzü ifadesiz ve sert görünüyordu. Hiçbir şey belli etmiyordu.

Ama Leo bunu ve daha fazlasını hak etmişti. Ona gerçek saygı gösteren, ona bir amaç veren tek adama yalan söylemişti. Yalanını gereğinden fazla uzatmış ve Amelia'yı da kendisiyle birlikte dibe çekmişti. Birikimleri vardı; başka bir iş bulabilirdi. Muhtemelen tavsiye mektubu alamayacaktı, ama belki bağlantılarını kullanabilir, ya da üniversiteye geri dönüp başka bir şey okuyabilirdi, ya da...

"Biliyorum, Leo."

Leo'nun dönen düşünceleri aniden durdu. Patronuna gözlerini kırptı, sonra kaşlarını çattı. "Ne?"

"Nişanlı hakkında yalan söylediğini hep biliyordum. Yani, hadi ama. The Nymphomaniacs'tan Kitty Catelli mi? Google'a erişimim var, biliyorsun."

"Ama. Ama ben... Sen hiç..." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu. "Ben..."

"Fırında seni zor durumda bırakıp, itiraf etmeni sağlamaya çalışıyordum. Sonra Amelia ile birlikte tatil yerine geldin ve... Peki, onu nasıl ikna ettin?"

Leo yüzünü buruşturdu. "Bir iyilik alışverişıydı. Barista ile randevu ayarlamama yardım etmemi istedi." Son kelimeyi sanki safra gibi tükürdü.

Fred uzun, alçak bir kahkaha attı. "Ah, Leo. Her şeyi mahvettin evlat."

Leo başını ellerinin arasına aldı. Utanç verici bir şekilde, gözleri yaşarmaya başladı. Bu iş onun için her şeydi ve şimdi bitti. "Mevcut projelerimi Vanessa'ya veya diğer etkinlik direktörlerinden birine devredebilirim. Her zaman notlar tutarım, bu yüzden geçiş çok da sorun olmaz. Bana referans vermeyeceğini anlıyorum, bu yüzden istemeyeceğim, ama

—
"Seni kovmuyorum, Leo."

Başını kaldırdı. "Ne?" "İstifa mı ediyorsun?"

Leo gözlerini kırptı, sonra tekrar kırptı. "Ben... Hayır. Hayır, istifa etmiyorum." "Güzel. Öyleyse devralma ve geçişten söz edilmeyecek.

Thelma Vonn'un yetmişinci yaş günü partisi yaklaşıyor ve o, iki düzine Chippendale dansçısı konusunda çok ısrarcıydı. Son kontrol ettiğinde, bu henüz onaylanmamıştı ve ay sonuna kadar onları ayarlamamız gerekiyor. Quincy Boorhouse'un çocuğunun yüz fitlik yatta düzenlenecek partisi de bir kez daha gözden geçirilmeli. Onlar bir şey yapmadan önce her şeyi halletmek için sahil güvenlikle iletişime geçmen gerekecek." Fred bilgisayarına dokundu ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Fiji'de bir yemin yenileme töreni hakkında bir talep aldım ve Güney Pasifik'teki deneyiminle bu projeyi alman gerektiğini düşünüyorum."

"Beni kovmuyorsun, değil mi?" diye sordu Leo aptalca.

Fred kaşlarını kaldırdı. "Seni kovmamı mı *istiyorsun*?"

"Hayır, sadece... anlamıyorum. Ari ve Cora varken..."

Fred iç geçirdi ve cevap vermeden önce bir an alnını ovuşturdu. "Onları düşünmek için birkaç günüm oldu ve ihanetleri hala canımı yakıyor. Bana yalan söylediler. Benden çaldılar." Gözlerini Leo'ya çevirdi. "Sen yapmadın. Sen sadece internetin varlığını unutmuş bir aptal gibi davrandın ve sahte bir grubun solisti gibi kamuoyunda tanınan kişiler hakkında konuşurken gerçekleri doğrulamanın o kadar da zor olmadığını unuttun."

Leo'nun boynu ısındı. Utanarak burnunu çekti. "Bütün bu zaman boyunca benim itiraf etmemi mi bekliyordun?"

"Eninde sonunda olacağını biliyordum. Böyle bir şeyle yaşayamayacak kadar dürüst birisin," dedi Fred, sanki bu basit cümle Leo'nun göğsüne bir ok saplamamış gibi. Fred elini salladı. "Şimdi git. Yapacak işlerin var."

Leo ayağa kalktı ve avucunu uzattı. "Teşekkürler, Fred."

Diğer adam da ayağa kalktı ve masanın üzerinden Leo'nun elini sıktı. Sıkışı sağlam ve kendinden emindi ve Leo'nun kalbi yerli yerine oturdu. Hâlâ bir işi vardı. Hâlâ bu adamın saygısını kazanmıştı. Her şeyi düzeltmemişti ama en azından hayatı tamamen mahvolmamıştı.

"Amelia'ya selam söyle," dedi Fred tekrar oturduğunda, gözleri tekrar bilgisayarına döndü.

Leo kapıya doğru yürüdü ve durdu. "Artık görüşmüyoruz," itiraf etti. "Sanırım bunu daha da kötü bir hale getirdim."

Fred başını kaldırdı ve Leo'yu bir an izledi. "O kadar emin olmazdım, evlat," diye sessizce cevap verdi.

Bu sözler, Leo'nun arabasına dönene kadar ve Stirling'e geri dönen tüm yol boyunca kafasında yankılandı. Büyükbabasının evine, Marlon'un evine döndüğünde, Fred'in sözleri Leo'nun kalbinin derinliklerine yerleşmişti.

Ve bir karar verdi.

YİRMİ YEDİ

AMELIA çantasını düzeltti ve omuzlarını dikleştirdi. Dairenin kapısını kilitledi ve 303 numaralı dairenin kapısının açık olduğunu görünce bir an durakladı. Genç bir çift, kapıdan bir kanepe sokmaya çalışıyordu. Kanepeyi eşikte yarıya kadar soktuktan sonra birbirlerine kızgın bakışlar attılar.

"Siz Bayan Gordon'un akrabaları mısınız?" diye sordu Amelia. Kapısını işaret etti. "Ben onun komşusuyum."

"Buraya taşınıyoruz," dedi adam, alnındaki teri silerek. "Ben Eric. Memnun oldum."

"Kayla," dedi kadın.

Amelia ikisiyle el sıkıştı ve kapıdan görebildiği dairenin bir kısmına kaşlarını çatarak baktı. Bayan Gordon'un bibloları tamamen yok olmuştu. "Bayan Gordon'un taşındığını bile bilmiyordum," dedi, garip bir şekilde incinmiş hissederek.

Bir kişi daha onu yalnız bırakmıştı. Bayan Gordon'u sevdiği için değil, ama yaşlı kadın bu binaya taşındığından beri hayatında sürekli var olan biriydi.

"Yaşlı cadı bir gecede ortadan kayboldu," dedi Bay Petrovski, başını açık kapıdan içeri sokarak. "Kedisini bile almadı. Şimdi Majesteleri gece gündüz Winston'a kıcını sallıyor."

"Kedisini de almamış mı?" Amelia şaşkınlıkla sordu.

"Öldü mü?" "Öyle ummak isteriz," diye cevapladı

Petrovski ve kapıyı çarptı.

Amelia yeni çifte döndü ve yüzünü buruşturdu. "Aslında çok iyi biri. Kedisini de harika."

Eric ve Kayla birbirlerine baktılar, sonra ona nazıkçe gülümsediler. Amelia onları kanepeyi yerleştirirken bırakıp başı dönerek merdivenlerden aşağı koştu.

Restoran önlerinde belirmişti, muhtemelen Ben içeride bekliyordu. Tabii geç kalmamışsa. Ona neredeyse vardığını söylemek için mesaj atmalı mıydı?

Zamanında gelerek fazla hevesli mi davranıyordu? Ama geç kalmak çok kaba bir davranış olurdu. Maggie'nin düşün gününde, Leo geç kaldığında...

Hayır. Hayır, Amelia Leo'yu düşünmeyecekti. Bu gece değil. Yeni ve geliştirilmiş versiyonu, flört eden, gülümseyen ve cilveli olan versiyonu olduğu için.

Kaldırımında hızla yürüyerek kapıyı açtı ve hostese dişlerini gösterdi, hostes de buna karşılık gözlerini kırptı. Derin bir nefes alan Amelia, yüzünü en iyi gülümsemeye yakın hale getirdi. "Merhaba," dedi, "Biriyle randevum var. Ben mi?" Neden cümleleri sürekli soru olarak çıkıyordu?

"Tabii ki," dedi hostes profesyonel bir gülümsemeye. "Beni takip edin."

Amelia'nın kalbi hızlıca atıyordu. Kadının sallanan at kuyruğuna bakarken, Leo'nun ona öğrettiği her şeyi hatırladı. Sadece kendisi olması gerekiyordu, gerçekten. Eğer çekici buluyorsa, bunu göstermesi yeterliydi. Ve eğer başka hiçbir şey işe yaramazsa, Ben'in koluna dokunup ayakkabılarını övebilirdi.

Ben, Amelia masasına yaklaştığında ayağa kalktı. Birbirlerine nasıl selam vereceklerini bilemedikleri için, birbirlerine baktıkları bir anlık bir garip sessizlik oldu. Sarılmak mı? Yanağa öpücük mü? El sıkışmak mı? High five mi?

Derin bir nefes aldı. Cesaretlenen ve bu randevuyu başarılı kılmaya kararlı olan Amelia, gerginliği ortadan kaldırdı ve yarı kucaklaşma ve yanak öpücüğü için uzandı. Biraz garipti, ama sorun değildi. Karşılıklı oturduklarında ve garsondan su istediler, Amelia'nın gerginliği biraz azaldı.

"Birbirimizi görebildiğimize sevindim," dedi Ben. "Burası harika bir yer olmalı." Menüü işaret etti.

"Oh, hepsi küçük porsiyonlar mı?" Bu, yemekleri tartışmak ve ne sipariş edecekleri konusunda anlaşmak anlamına geliyordu, bu da doğal bir sohbet olduğu için iyiydi, ama aynı zamanda kötüydü de, çünkü ya ne yemek istedikleri konusunda anlaşılmazlarsa?

Fazla düşünmeyi bırak.

Amelia menüyü bir süre inceledi, ama hiçbir şey göremedi. Sinirleri gittikçe gerildi, ta ki tek istediği kaçmak olana kadar.

Ama Leo St. James ile geçirdiği bir hafta ve ardından gelen tamamen saçma sapan kalp kırıklığını, ilk engelde başarısız olmak için yaşamamıştı. Onu öpmüş ve onunla seks yapmıştı ve bu iyiydi. Harikaydı! Elbette, şu anda Ben ile fiziksel bir ilişkiye girmek istemiyordu. Ama bundan *kaçmayacaktı*

buradan kaçmayacaktı. Belki garip ve rahatsızdı, ama işini kurduğunda ilk satış görüşmesinde de garip ve rahatsızdı. Bu da ondan farklı değildi.

Cesaretini toplayan Amelia masanın altına baktı. "Bugün farklı ayakkabılar giymişsin," dedi. "Bunları da beğendim."

Ben gülümsedi. "Teşekkürler! İndirimden aldım."

Demek bu çifti kendisi almıştı. Bu cesaret vericiydi! Amelia ona ayakkabıları nereden aldığını sordu ve yapmacık konuşma biraz daha akıcı hale geldi. Rahatladı ve sonra garson su bardaklarını doldurup içki veya meze sipariş etmek isteyip istemediklerini sordu. Henüz menüye bile bakmadıkları için güldüler, sonra seçenekleri tartışmaya başladılar. Konuşma akıcıydı.

Bu, Amelia'nın beklediğinden daha iyiydi. Hatta Ben, ızgara mısır sipariş etmeyi önerdiğinde, cesaretini toplayıp Ben'in eline dokundu ve bu fikri ne kadar sevdiğini söyleyerek abartılı bir şekilde iltifat etti. Ben memnun görünüyordu.

Sonra sohbet işe döndü ve farkına varmadan yemekler geldi. Çok keyifli bir sohbetti. Amelia bile sohbetten keyif almaya başlamıştı. Elbette bir kıvılcım yoktu ve kendini her fırsatta Barista Ben'i Leo ile karşılaştırırken buldu. Neden onu artık sadece Ben olarak değil de Barista Ben olarak düşünüyordu?

Garson, bitirdikleri iki küçük tabağı kaldırmak için yanlarına geldiğinde, Ben ona merakla baktı.

"Ne?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" "Yanlış anlama," diye başladı Ben. "Ama..."

"Ama aramızda bir kimya olmadığını hissediyorum."

Amelia bir an dondu, sonra omuzlarını gevşetti. "O kadar belli mi?"

"İlk başta değil," diye cevapladı Ben, hafifçe gülümseyerek. "Ama arkadaşlık bölgesine atıldığımı hissediyorum."

"Erkeklerin 'arkadaşlık bölgesi' kelimesini sanki ölümden beter bir kadermiş gibi kullanmalarından nefret ediyorum, tamam mı? Benim arkadaşım olduğun için mutlu olmalısın!"

Ben güldü. "Beni arkadaşın olarak görürsen, mutlu olurum Amelia."

Gözlerini kısarak baktı. "Sen de bir kıvılcım hissetmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Üzgünüm."

"Zorlayamazsın, sanırım."

"Hayır." Çatalıyla patatesi deldi ve çiğnedi, sonra "Bu randevudan büyük umutlar beslemiştim. Seni her zaman çok sevimli bulmuşumdur, ama benim için fazla iyi olduğunu düşünmüştüm." dedi.

Yine mi? Amelia ona baktı. Bu delice bir konuşmaydı. "Bu delice bir konuşma."

Ben güldü. "Hadi ama. Güzel, yetenekli, zeki ve kendi işini yapan bir kadın? Hangi erkek ondan korkmaz ki?"

Bu sözler, dev bir çanın sesleri gibi kulaklarında yankılandı. Kaşlarını çatarak, bu sözleri düşünürken, Leo ile arabada geçirdiği son günü düşündü. "Korkutmak mı?"

"Tabii ki." Bir patates daha yedi.

Amelia, kalbi hızla çarpmaya başlarken içkisini yudumladı. Leo'nun onu uzaklaştırmasının nedeninin, bekar hayatına devam etmek, kadınlarla flört etmek, çılgınlık yapmak istediği için olduğunu düşünmüştü. Ama bu, onun hakkında öğrendiği her şeyin tam tersiydi. Leo arkadaşlık ve yakınlık arzuluyordu. *Amelia'dan korkmuş* olması mümkün müydü?

"Birkaç hafta önce fırında birlikte olduğun adam kimdi?" diye sordu Ben, üçüncü patatesini yemeye hazırlanırken. Onun savunması olarak, patatesler gerçekten lezzetliydi.

"Ha?"

"Kız kardeşinin düğün pastasını almaya geldiğinde yanında oturan adam."

"Ah," diye cevapladı Amelia, Ben'in kimden bahsettiğini zaten biliyordu. Camilla'nın fırınında onunla oturan pek fazla erkek yoktu. "O Leo."

"Peki sen ve o...?"

Uzun bir nefes verdi. "Bilmiyorum."

Ben'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Seninle benim hiç şansımız olmadı, değil mi?"

"Üzgünüm," diye haykırdı Amelia. "Bu randevuya kabul etmemeliydim, ama her şey çok kafa karıştırıcı ve..."

"Hey, endişelenme," diye araya girdi Ben. "Bu restoran açıldığından beri denemek istiyordum. Bu bana mükemmel bir bahane oldu."

"Kızgın değil misin?"

Omuz silkti. "Hayır. Ama artık çevrimiçi randevuların cehennemine girmemin zamanı gelmiş olabilir."

Amelia güldü. Rahatlama hissi onu sardı, serin ve tatlı bir his. Elbette, romantizm açısından randevu tam bir fiyaskoydu, ama buraya gelmişti ve işleri batırmamıştı. Aşırı derecede garip davranmamıştı ve Ben'i korkutup kaçırmamıştı.

"Peki ya sen ve Leo? Orada neler oluyor?" diye sordu

Ben. Amelia yüzünü buruşturdu. "Maalesef hiçbir şey."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

O içini çekti. "Evet. Çok. Fazla bile. Bana ne istediğini açıkça söyledi, ciddi bir şey istemiyordu, ama ben yine de ona kalbimi açtım. Bu yüzden kalbim kırıldı, bu benim hatam."

"Ona hislerini söyledin mi?"

"Hayır, ama teşekkürler, Dr.

Ben."

Gülümsedi, saçları gözlerinin üzerine düşerken, tabaklarının kenarına itilmiş küçük bir parça çıtır tavuk derisini almak için öne eğildi. Bu akşamki yemek gerçekten muhteşemdi, bu da bir başka artıydı. Akşam tamamen boşa gitmemişti.

"Bence ona söylemelisin," dedi Ben.

"Muhtemelen şimdiye kadar gitmiştir." Amelia boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. "Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim."

Ben çiğnedi, bakışları Amelia'nın omzunun üzerinden kaydı. Gözleri hafifçe büyüdü, yutkundu ve "Bundan o kadar emin değilim" dedi.

"Amelia!" tanıdık bir ses bağırdı. Arkasında mırıldanmalar yükseldi ve Amelia, kalbi güm güm atarken sandalyesinde döndü.

Leo, gömleği çarpık, saçları dağınık, gözleri çılgın bir şekilde restoranın kapısında duruyordu. Hostesi geçip diğer müşterilerin şaşkın bakışlarını görmezden geldi, gözleri Amelia'ya takılı kalmış, restoranın içinden ona doğru yürüdü.

Kalbi göğsünde sıkışmış bir kuş gibi, Amelia elini göğsüne koydu ve nefes almaya çalıştı. Sesi gitmişti, tamamen kaybolmuştu. Tek kelime bile edemiyordu.

Restoranın pencerelerinde, Amelia cama yapışmış üç yüz gördü: Camilla, Lucy ve Scarlett. Ona nerede olduğunu söylemiş olmalılar. Ama neden?

Leo masasının yanında durdu. Ben'e kısa, sert bir bakış attı, sonra Amelia'ya döndü. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, havadaki gerginlik Amelia'nın nefes alamayacak hale gelene kadar devam etti.

Artık daha fazla dayanamayacağından emin olduğunda, Leo onun yanında diz çöktü ve bir nefesle iki kelime söyledi: "Benimle evlen."

YİRMİ SEKİZ

SÖZLER, Leo'nun ağzından durduramadan döküldü ve şimdi, onunla Amelia arasında, geri alınması imkansız bir şekilde ortada duruyordu. Ama nasıl geri almak isteyebilirdi ki? Onun istediği şey Amelia'nın sonsuza kadar yanında olmasıydı. Her gece. Her sabah. Her gün. Onun kahkahalarını ve somurtkanlıklarını istiyordu. Onun sudoku becerilerini istiyordu. Tarçınlı çöreklerin ortasındaki kıvrımı yerken zevkten sarhoş olmuş ifadesini istiyordu.

O, ona çaresizce, aptalca aşıktı. "Ne?" diye cevapladı kız, gözlerini hızla kırıştıtarak.

Cebinde el yordamıyla aradı ve yüzüğü çıkardı. O kadar beceriksiz bir adamdı ki, yüzük için bir kutusu bile yoktu. Yüzüğü başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu ve Amelia'nın göğsüne doğru uzattı. "Al şunu. O senin."

"Leo, sakın ol."

"Bu çok romantik," dedi arkasındaki hostes baygın bir sesle. Restoranın içinde hafif bir alkış sesi duyuldu, ama Amelia'nın arkadaşları yaklaşp dinlemeye başlayınca hemen sustular.

Leo, Amelia'nın arkadaşlarını Amelia'nın nerede olduğunu söylemeleri için nasıl ikna ettiğini bilmiyordu. Fırının kapısını yumruklamış ve şaşkın Camilla'nın ortaya çıkmasını beklemiş, sonra ona içini dökmüştü. Bir şekilde, Camilla ikna olmuştu.

Şimdi aynı şeyi bir kez daha yapması gerekiyordu, ama bu sefer risk çok daha büyüktü.

"Amelia," dedi Leo, sesi kısılmıştı. "Seni seviyorum. Seni tahmin ettiğimden daha çok seviyorum. Seni uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Aptalca davrandığımı biliyorum. Seni şirketimin tatiline benimle gelmeni istedim, sonra da aramızda hiçbir şey olmamış gibi seni kapıda bıraktım, ama sana yalan söyledim

—kendime yalan söylüyordum. Sana aşık oldum. Gözlerine ve kaşlarına aşık oldum—"

"Kaşlarıma mı aşık oldun?"

"Ve gülüşüne. Seni öpmek bir keşif gibi. Seninle hissettiğim türden bir bağ hiç hissetmemiştim. Beni daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun. Eğer düzgün bir adam olsaydım, sana değiştiğimi kanıtlayana kadar beklerdim, ama ben buyum ve sana ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeliyim. Seni seviyorum Amelia. Seni o kadar çok seviyorum ki, bunu düşündüğümde acı çekiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, kalbimi söküp sana vermek istiyorum. Al şunu." Yüzüğü tekrar göğsüne doğru uzattı. "Lütfen, Amelia."

"Leo, birbirimizi iki haftadır tanıyoruz." Oda çığlıklarla yankılandı.

Leo'nun göğsünde panik hissi uyandı. "Biliyorum." Diye iç geçirdi, sonra elini saçlarına geçirdi. "Kahretsin. Ben..."

Yumuşak bir avuç içi çenesinin üzerinde kaydı. Amelia, onun bakışlarıyla tekrar buluşabilmek için başını yukarı kaldırdı. "Seninle evlenemem Leo. Birbirimizi gerçekten tanımadan olmaz."

Kalbi parçalandı, asla iyileşmeyeceğini bildiği derin bir çatlak oluştu.

"Ama," diye devam etti Amelia, sesi tereddütlüydü, "ben... ben de seni seviyorum. Ve benim için kendini değiştirmen gerekmiyor, çünkü seni olduğun gibi seviyorum."

"Ama benimle evlenmeyecek misin?" Sesi zayıf ve cılızdı.

Amelia'nın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Birbirimizi iki haftadır tanıyoruz. İki hafta daha bekleyip sonra tekrar sorsana? Eğer yine hayır dersem, iki hafta daha bekleyebilirsin. Düşünmemiz için bize zaman tanı. Tüm kötü alışkanlıklarımı öğren."

Leo'nun göğsünde mutluluk bir nükleer patlama gibiydi. "Senin korkunç alışkanlıklarını seviyorum."

Amelia güldü. "Yavaş ol, kovboy." Gözleri parlıyordu. Titrek bir gülümsemeyle dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve onu yumuşakça, şefkatle öptü. Diğer müşterilerin nazik (ama biraz şaşkın) alkışları eşliğinde geri çekildiğinde, Amelia gözlerinden bir damla yaş sildi. Leo'nun elindeki yüzüğe baktı. "Onu saklamışsın. Bunun için kuyumcuya geri dönüp yüzüğü satın mı aldın?"

Leo iç geçirdi. Açıkça itiraf etse iyi olurdu. "Bu büyükannemin yüzüğü," diye itiraf etti. "Marlon evin payımı satın aldıktan sonra sakladığım tek şey bu."

Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve bütün hafta boyunca onu takmama izin mi verdin?"

"Onu taktığın anda senin oldu, aşkım," diye fısıldadı. Yutkunarak, sağ elini tuttu. "Resmi olarak evet diyene kadar, onu sağ elinin yüzük parmağında takmaya ne dersin?"

Amelia'nın yüzünden gözyaşları akarken, küçük bir çığlık attı. "Tamam," diye fısıldadı.

"Sadece yaşlı bayanlarla el sıkışmayacağına söz vermelisin." Amelia, kıkırdayarak, onun yüzüğü sağ elinin yüzük parmağına takmasına izin verdi.

"Ve sincap kovalayan chihuahua'lardan uzak dur."

Yüzük yerine oturduktan sonra, Amelia kollarını onun omuzlarına doladı. O, onu kucaklayarak, sanki havada uçuyormuş gibi hissederek ayakta durdu.

Orada, kollarında, tam da ihtiyacı olduğu yerde, mükemmel hissediyordu. Cildinin, saçının kokusunu içine çekti, sonra geri çekildi ve uzun, yavaş ve derin bir öpücük verdi, bir restoranın ortasında olduklarını ve onun randevusunu böldüğünü umursamadan.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı. "Seni deli."

Leo gülerek Ben'e döndü. "Üzgünüm dostum. O benim." Ben sıırttı. "Biz zaten birbirimizi arkadaş olarak görmeye karar verdik." "Ama iyi anlamda," diye ekledi Amelia. "Bu bir iltifattır."

"Evet." Ben başını salladı. "Bundan mutluyuz. Ve senin adına da mutluyum."

Leo, Amelia ve Ben'in yedikleri akşam yemeğinin hesabını ödeyerek kalbindeki küçük suçluluk duygusunu hafifletmişti. Diğer adamın elini sıktı, sonra kolunu Amelia'nın beline doladı ve onu restorandan dışarı çıkardı. Amelia'nın evine dönerken serin akşam esintisinin tadını çıkardılar, yol boyunca sadece altı kez durup sokak köşelerinde spontane öpüşmeler ve sevişmeler yaptılar.

Leo'nun kalbi çarpıyordu. Aç bir adam gibi ona dokundu. Yüzünü tuttu, tenini okşadı, kollarını beline doladı ve onu kendine çekti. O, onundu, sonsuza kadar onun olacaktı.

"Seni seviyorum," diye bininci kez söyledi, bu da onu güldürdü.

"Bunu daha önce de söyledin," diye alay etti. "Ve ben de söylemeye devam edeceğim."

Amelia'nın binasına vardıklarında, kız ön kapıda durdu. Anahtarları elinde, ona merakla baktı, sonra sağ elindeki yüzüğe dokundu.

"Bu evlilik teklifi," diye başladı, "sadece gizli kimliğini sürdürmek için bir taktik değil, değil mi?"

Leo'nun kalbi sızladı. Bu şüpheleri onun kafasına sokan oydu. Bu onun hatasıydı. Ellerini kızın yanaklarına koydu ve gözleri buluşana kadar kızın yüzünü kaldırdı. "Bu hafta Fred'e gerçeği söyledim," itiraf etti, "ve Fred bizim gerçekten nişanlı olmadığımızı zaten biliyordu."

"Ve bunu sorun etmedi mi?"

Leo kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Senin bana aşık olduğunu başından beri biliyordu."

"Vay canına, az önce NASA'dan bir telefon aldım ve egonu uzaydan görebildiklerini söylediler."

Gülerek, elini ensesine kaydırды ve onu sert bir öpücüğe çekti. Tadı mükemmel, tatlı ve ona aitti. Kalbi hızla çarpan adam, diğer elini beline doladı ve onu sıkıca kendine çekti, göğsü inip kalkarken nefes almak için ancak başını kaldırdı.

"Yaptım, biliyorsun," diye fısıldadı

Amelia. "Neyi yaptın?"

"Seni hep sevdim. Benim için layık olmak için kendini değiştirmen gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama bu saçmalık Leo. Ben flört etmeyi öğrenmeye çalışırken bana söylediğin gibi. Seni sen olduğun için seviyorum. Sen eski bir takma addan, geçmişinden daha fazlasısın. Sen beni güldüren, ne kadar saklamaya çalışsam da gerçek beni gören, güçlü ve karmaşık bir adamsın."

Dudaklarından titrek bir nefes kaçtı ve kollarını Amelia'nın etrafına dolayarak onu sıkıca sarıldı. Sonunda Amelia kurtuldu ve kapıyı açtı. Yukarı kata koşarak dairesine girdiler ve birbirlerinin kollarına düşmeden önce ilk öpüştikleri kanepeye kadar gittiler.

Leo, Amelia'ya onunla tekrar birlikte olmaktan ne kadar mutlu olduğunu gösterdi, ta ki Amelia'nın söyleyebildiği tek kelime onun adı olana kadar.

BONELESS, Amelia tavana bakarak mutlu bir nefes aldı. Leo'nun parmakları kolunu yukarı aşağı okşayarak onu sakinleştirdi. Amelia, ikisinin de vücutları yapış yapış ve doygun halde, Leo'nun göğsüne yığıldı.

Leo ile seks patlayıcı, tutkulu ve mükemmeldi. O asla yorulmazdı

Göğsüne bir öpücük kondurarak, o uzaktan kumandayı alıp televizyonu açarken ona sokuldu.

uzaktan kumandayı alıp televizyonu açarken ona sarıldı.

"Birazdan kalkacağım," diye söz verdi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." "Ben de."

"Hey, Amelia?"

"Mm?"

"Benimle evlenir misin?"

"İki saat değil, iki hafta daha dedim," diye alaycı bir şekilde mırıldandı, gülümsemesini saklamaya çalışarak, ama bakışları üçüncü parmağına sıkıca oturan yüzüğe kaydđ. Yüzük hâlâ sağ elindeydi, ama çok geçmeden sol eline takacağını zaten biliyordu.

EPILOG

ALTı AY SONRA, Amelia ve Leo evlendi. Düğün gününün sabahı, Amelia kendini kız arkadaşları, kız kardeşi ve annesi ile çevrili, lüks bir otel süitinde uzanmış, şampanya yudumlarırken ve Bayan St. James olmaya hazırlanırken buldu.

Hava kahkahalar ve rahat sohbetlerle doluydu, Amelia baştan aşağı mutlulukla doluydu. Başlangıçta kız kardeşi bu evliliğe tamamen karşı çıkmıştı. Maggie balayından döndüğünde Leo ve Amelia'nın birlikte olduğunu öğrenmiş ve Amelia'nın dairesine şömine demirini getirip Leo'ya tehditkar bir şekilde sallamıştı.

Amelia, Leo'yu bu kadar küçümsemelerinden nefret ediyordu, ama Leo sadece kolunu Amelia'nın omzuna atıp şakağına öpücük kondurarak herkese sabırlı olmasını söyledi. Onlara değiştiğini göstermek zaman alacaktı, dedi. Sanki onların alaylarını hak etmiş gibi davranıyordu, bu da Amelia'yı çılgık atmak isteyecek kadar öfkeliendiriyordu.

Herkesin Leo hakkındaki görüşünün gerçekten iyileşmesi birkaç ay sürdü. Amelia, Pestilence hakkında bir yorum duyduğunda her seferinde öfkeye kapılıyordu, bu da Leo'yu eğlendiriyor gibiydi. Leo, sonunda insanların onun teşvik ettiği itibardan daha fazlası olduğunu anlayacaklarını düşündü. Anlamazlarsa, zaman ve endişeye değmezlerdi.

Amelia pek Zen değildi, ama kız kardeşi sonunda ikna oldu. Camilla ve Lucy, Amelia'nın teşvikine gerek kalmadan, yumuşak romantik kalpleriyle onun ilk teklifini kabul etmişlerdi. Anlaşılan, Amelia'yı dairesinde bulamayınca Camilla'nın fırınının kapısını çalmış ve Amelia'nın nerede olduğunu öğrenmek için yalvarmıştı.

Scarlett, Amelia için mutlu görünüyordu, ama Amelia'nın asla gerçek bir sürtüklük dönemini yaşamayacağını üzülererek söylüyordu. Amelia, bunun çoğunlukla şaka olduğunu düşünüyordu.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Amelia bunu biliyordu, Leo bunu biliyordu, tüm aileleri ve arkadaşları bunu biliyordu. Ama altı ay, Amelia'nın Leo olmadan yaşamak istemediğini anlaması için yeterliydi. Altı gün yeterliydi.

Şimdi, sevdiği adamla evlenmesine hazırlık yaparken, ailesi ve arkadaşları Leo'nun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı. Onun

Leo'nun çalışkan, sevgi dolu ve tamamen sadık olduğunu biliyorlardı. Amelia, Leo'nun Amelia'nın kulağının arkasına bir saç telini koyduğunu görünce kız kardeşinin iç çektiğini bile fark etti.

"Oh, bak!" Lucy telefonunu salladı. "Meredith'in duruşma tarihi belirlendiğini söylüyorlar." Cora'nın gerçek adı Meredith Brown'dı. Tutuklanmasından sonra üç ay boyunca adı ve resmi yerel haberlerde yer almıştı.

"Suç ortaklarını buldular mı? Bütün bir operasyonun varlığına dair kanıt bulamadılar mı?" Camilla, makaleye bakmak için Lucy'nin telefonuna eğildi.

"Öyle miydi?" Amelia başını eğdi. "Bunu hiç duymadım."

"Nişanlığınıza aşk gözleri yapmakla meşguldünüz," dedi Scarlett gülümseyerek. "Sizi suçlayamam tabii."

Amelia çiçekçiye dilini çıkardı, çiçekçi güldü. Son altı ayda birbirlerine yakınlaşmışlardı ve Amelia, Scarlett'in saçmalamayan doğasını takdir ediyordu.

"Evet, eBay ve benzeri tüm büyük çevrimiçi mağazalarda vitrinleri vardı. Bak." Lucy telefonuna dokundu, sonra Amelia'ya dönük olacak şekilde çevirdi.

Bu, düzinelerce ürünün satıldığı bir web sitesinin arşivlenmiş versiyonuydu. Hepsini çalınmıştı. Çok azı polis tarafından ele geçirilmişti.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Amelia, resimleri kaydirdi ve başını salladı. "Çok iyi birine benziyordu. Hâlâ inanamıyorum." Biraz daha kaydirdi, sonra kaşlarını çatı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dur biraz."

"Ne?" Scarlett eğilip bakmak için eğildi.

"Bu şamdanlar. Bunlar Bayan Gordon'un evindeydi!"

"Komşun mu?" Maggie kaşlarını çatı, dudak parlatıcısını ağzına götürürken. "O ölmemiş miydi?"

"Hayır, ortadan kayboldu."

"Ne, mafya tarzı mı?" Camilla'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Balıklarla yüzüyor mu?"

Amelia güldü. "Hayır, birdenbire taşındı. Mayıs ayından beri eski evinde genç bir çift yaşıyor."

"Cora'nın takma adlarından biri Gordon'dı," dedi Lucy, şampanya kadehini doldururken, herkesin ona attığı şaşkın bakışları hiç fark etmeden.

"Ne?" Amelia doğruldu.

Lucy herkesin bakışlarını karşıladı ve kaşlarını çatı. "Evet. Makalede yazıyor. Geri düğmesine tıkla ve okuyabilirsin. Gordon, Fitz, Rossi... Her türlü ismi kullanmış."

Amelia bir an daha ekrandaki şamdanlara baktı, sonra makaleye geri döndü. "Vay canına," diye fısıldadı. "Cora'nın kız kardeşi benim komşumdu. Ve durun!" Bir adamın grenli CCTV görüntüsünü işaret etti. "Bu Bayan Gordon'un torunu! Beni onunla tanıştırmaya çalışıp duruyordu!"

"Komşun..." Scarlett ıslık çaldı. "Stirling'de hayat o kadar da sıkıcı değilmiş."

"Hırsız yaşlı kadınlar hakkında bu kadar yeter," dedi Amelia'nın annesi, telefonu elinden itti. "Saçını ve makyajını yaptırman lazım. Bebeğimin düğününe iki saat kaldı ve düğününü kutlaması gereken bir zamanda komplo teorileri kurmasını istemiyorum. Kalk! Hadi. Sandalyeye otur. Makyöz asansörle geliyor."

Gülerek Amelia itaat etti. Lucy'ye telefonunu geri verdi, kafası hala huysuz yaşlı komşusu hakkında dönüyordu. Yıllardır Amelia'nın binasında yaşıyordu. Onu operasyon üssü olarak mı kullanıyorlardı? Çok fazla sorusu vardı!

Aynada annesinin bakışlarıyla karşılaşan Amelia gülümsedi. Bu soruları daha sonra sorabilirdi. Şu anda, sevdiği adamla evlenecekti.

Saç ve makyaj sanatçılarıyla birlikte Nadia da süitin kapısında belirdi. Çılgılık atarak herkesi selamladı ve Amelia'ya sıkıca sarıldı. "Her şey mükemmel! Resepsiyon odasına kafamı uzattım ve her şey muhteşem görünüyor!"

Amelia, diğer kadının pozitifliğine gülerek karşılık verdi. Son birkaç ayda, birkaç kez çiftler halinde buluşmuşlardı ve Leo, kısa sürede Fred'in gayri resmi çırağı haline gelmişti. Amelia ise Nadia'nın arkadaşlığından keyif alıyordu. Diğer kadın tamamen samimiydi. Nadia hayattaki güzel şeyleri severdi, ama sadeliği de takdir ederdi. Sokak satıcısından aldığı bir tacoyu, Michelin yıldızlı bir restoranda yediğini kadar çok sevebilirdi. On iki milyon dolarlık yüzüğünü severdi ve on iki dolara indirimden aldığı blazeri gururla sergilerdi. Onu sevmemek zordu.

"Leo'nun hesap tablosu tüm düğün planlama sürecine yardımcı olmuş olmalı," dedi Nadia. "Sonunda onu gönderdiğinde çok etkilenmişim"

gönderdiğinde çok etkilendim!"

Amelia gülümsedi. "Ben de biraz yardımcı olmuş olabilirim."

"Amelia iyi bir hesap tablosuna kesinlikle bayılır," dedi Scarlett, ağzına küçük bir hors d'oeuvre atarak. Çiğnedi, yuttu ve "Bu doğal değil," dedi.

"Dükkanının hesaplarını düzenlemene yardım ederken benim hesap tablolarımı umursamıyor gibi görünmüyordun," dedi Amelia başını sallayarak.

Scarlett sadece göz kırptı. "Vahşi olmanın kötü bir şey olduğunu söylemedim. Ya da doğal olmadığını, bu konuda."

"Amelia, kıpırdama," diye bağırdı annesi. "O saçlar kendi kendine şekillenmeyecek."

Annesinin otoriter tavrına gülümseyerek, Amelia yerleşti. Şımartıldı, tüyleri alınıp bakım yapıldı ve sonunda gelinliğini giydi. Uzun kollu ve küçük bir kuyruğu olan zarif bir ipek elbiseydi, ince bir kırık beyaz fildişi rengindeydi ve cildini solgun değil, canlı gösteriyordu. Duvağı, elbisesinin kolları ve yakasıyla uyumlu olacak şekilde kenarları dalgalı işlemeli idi. Duvağı saçlarına takıp aynada kendine baktığında, gözleri makyajını mahvedecek gözyaşlarıyla doldu.

Camilla aynada ona gülümsedi. "Leo çıldıracak."

VE ÖYLE DE OLDU. Leo, gelinin koridordan kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde, titremeyen ağzını saklamak için elini kaldırmaktan kendini alamadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, boğazı tıkanmış gibi hissediyordu ve bacakları jöle gibi titriyordu.

O çok güzeldi ve tamamen onundu. Babası onu teslim ettiğinde ve sonunda ellerini tutabildiğinde, Leo gözyaşlarından neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Sen de fena değilsin," diye fısıldayarak parmaklarını sıktı.

Tören bulanık bir anı olarak kaldı. Mikrofonla yeminini etti ve iyi geçtiğini düşündü, ama hatırası belirsizdi. Tek hatırladığı, Amelia'nın gümüş rengi gözlerindeki ışık ve mutluluk dolu bir gülümsemeye dönüşen dudaklarındaki parlak pembe renkti.

Evli bir çift olarak ilk öpücüklerini paylaştıklarında, Leo öldüğünü ve cennete gittiğini sandı. Onun gibi bir adamın bu kadar şanslı olması imkansızdı. Bu çok güzeldi. O, bu tür bir mutluluğu asla hak etmemişti.

Ama tek yapabileceği, günü gününe yaşamak, geçmiş kimliğini bırakmak ve kendisi ve Amelia için olmak istediği adam olmaktı. Onun tanrıçası. Onun aşkı. Onun karısı.

CAMILLA, Amelia'nın pastasının en üst katını kaideye yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. Pasta, ahududu dolgulu ve zengin İsviçre tereyağı kremalı, lezzetli bir çikolatalı pastaydı. Leo ve Amelia'nın isteklerine göre bu pastayı yapmak ve süslemek için saatler harcamıştı. Onlar yeterince sade bir pasta istiyorlardı, ama Camilla yaptığı içten gurur duyuyordu. Her kadın pasta tahtasına taze çiçekler yerleştirdikten sonra bir adım geri çekildi.

Ellerini avuçlarına kıvrırken elleri titriyordu. Gözleri yaşardı ve neden ağlamak istediğini bile bilmiyordu. Amelia için mutlu olmalıydı. Amelia için mutluydu. Sadece... Çok fazla şey oluyordu!

Stres onu etkiliyordu ve şimdi Amelia'nın pastası bittiğine göre, listesinden bir şeyi silebilirdi.

"Harika görünüyor, Camilla," dedi Leo arkasında.

Dönüp gülümsedi. "En iyi arkadaşlarım için en iyisi."

Leo yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Yeşil gözleri ciddiye. "O gün Amelia'nın nerede olduğunu söylediğin için sana düzgün bir şekilde teşekkür ettim mi bilmiyorum."

"Evlenme teklif ettiğin gün m?"

"Onu geri kazandığım gün," diye cevapladı. Elleri omuzlarını sıktı. "Teşekkür ederim."

"O gözlere nasıl hayır diyebilirdim ki?" Ona sıırıttı. "ok acınası görünüyordun. Az önce tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi."

"Evet, evet," diye güldü. "O kadar da kötü değildim."

Camilla eğilip ona sıkıca sarıldı, sonra geri çekildi. "Amelia inzivadan döndükten sonra senden bahsederken, senin görünenden daha fazlası olduğunu anladım ve ikinizin birlikte harika olacağınızı biliyordum."

Adam boğazını temizleyip başını salladı. "Teşekkürler, Camilla."

Sözlerinin onun için çok önemli olduğunu hissetti ve gülümsedi. Kendi hayatındaki sorunlar için endişelenmemeliydi; onlar da eninde sonunda çözülecekti. O, arkadaşının gerçekten harika bir adamla evlenmesini kutlamak için buradaydı.

Leo ona keskin bir baş salladı, sonra kapıya doğru döndü. Camilla derin bir nefes aldı ve onu takip etmeye hazırlanmak için omuzlarını dikleştirdi.

Leo, "Neden hava yatağın var?" dediğinde donakaldı. "Oh, ben, şey... Bir arkadaşım için."

Leo kaşlarını çatarak döndü. "Ne?"

"Tamam, benim için." Yüzünü buruşturdu. "Ev sahibim kira sözleşmemi yenilemedi ve kira piyasası bu haldeyken... Daha önce hava yatağı alacak vaktim olmadı ve Scarlett'in evinden çiçekleri almaya gittiğimde aklıma geldi, ben de hırdavatçıya uğradım. Buraya gelmeden önce fırına bırakacaktım ama..."

Leo kaşlarını çatı, gözleri bir an için kısıldı, sonra genişledi. "Fırında mı yatıyorsun?"

"Geçici bir durum," diye açıklamaya başladı Camilla. "Ve sorun değil, gerçekten. Spor salonunda duş alacağım ve ofiste hava yatağını sığdıracak kadar yer var, yani sorun değil. Mümkün olduğunca çabuk yeni bir ev bulacağım Leo, o yüzden... neden bana öyle bakıyorsun?"

"Benimle gel." Onun bileğini tutup onu ileri doğru çekti.

"Leo! Dur! Sen yeni evlendin! Amelia ile dans etmelisin!

Ya da misafirlerini selamlamalısın."

"Amelia büyük girişimizden önce hazırlanıyor ve tüm misafirlerimiz barda mutlu bir şekilde içki içip atıştırıyorlar. Benim başka bir yerde olmam gerekmiyor."

"Yine de. Beni merak etme. Git... düğün işlerini hallet! Amelia'nın süitine çıkıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım..."

"Amelia iyi. Bu etkinliği dakikasına kadar planladı, bunu kanıtlayan hesap tabloları da var. Girişimiz için yanına gitmem gereken tam beş dakika önce bana uyarı mesajı gönderecek."

"Leo, bırak beni." Sert konuşmaya çalıştı, ama o hiç etkilenmedi.

Onu otelin koridorlarında, mutfaktan kokteyl salonuna kadar yürüdü. Orada, gülüp gürültüyle sohbet eden damatların önünde durdu. Leo boğazını temizledi.

Dört sağdıçları — Marlon, Cormac, Archer ve Emory — ona baktılar.

"Leo!" Archer geniş bir gülümsemeyle haykırdı.

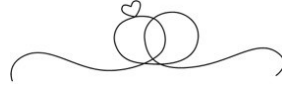
Leo ona kısa bir selam verdi, sonra kardeşine döndü. "Marlon. Bu Camilla."

Marlon, kalın, sert saçları ve gür sakalı olan iri yarı bir adamdı. Yüz hatları belirgindi, alnı güzel, derin ela gözlerinin üzerinde alçaktı

gözlerinin üzerinde alçaktı, çenesi güçlü ve kare şeklindeydi. Camilla dürüst olsaydı, onun biraz korkutucu ve biraz heyecan verici olduğunu kabul ederdi.

Kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi, gözleri Camilla'ya kaydı ve tekrar Leo'ya döndü.

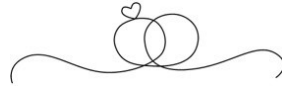
Leo, tek gereken iletişim buymuş gibi bir kez başını salladı. Konuşurken cebine uzandı. "Camilla benim eski odamı alacak." Cebinden bir anahtar takımı çıkardı, araba anahtarlığını kesti ve anahtarları Camilla'nın eline attı. "Bu geceden itibaren seninle birlikte yaşayacak."

Leo ve Amelia'nın gelecek yılki Goodhew hazine avında ödül kazanıp kazanmadığını öğrenmek ister misin?

Özel bonus bölümü almak için buraya
tıklayın!

(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

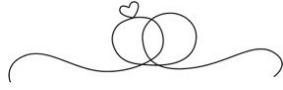
MARLON YENİ BİR ODA ARKADAŞI İSTEMİYOR, AMA CAMILLA'NIN GİDECEK BAŞKA YERİ YOK.

MARLON'UN TEK YAPMASI GEREKEN, CAMILLA'NIN KENDİSİNİNLE KALACAĞI KISA SÜRE İÇİN KORUYUCU İÇGÜDÜLERİNİ BASTIRMAK. BUNDAN DAHA KOLAY NE OLABİLİR?

YANI, MARLON CAMILLA'NIN HAYATININ GÖRÜNDÜĞÜ KADAR TATLI OLMADIĞINI VE SONUÇTA 1,93 METRELİK ÖZEL GÜVENLİK DANIŞMANININ YARDIMINA İHTİYACI OLABİLECEĞİNİ ÖĞRENENE KADAR...

2. KİTABI ALMAK İÇİN [BURAYA TIKLAYIN](#): CRAVING!

([HTTPS://GENIUS/CRAVING](https://genius/craving))

LILIAN MONROE'NUN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

Manhattan Milyarderleri

[Büyük, Otoriter Hata](#)

[Büyük, Otoriter Sorun](#)

[Büyük, Otoriter Sorun](#)

[Büyük, Otoriter Sürpriz](#)

Kırk ve Muhteşem Kirli

[Küçük Orta Yaş Krizi Kirli](#)

[Küçük Orta Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

[İstememelisin, sahip](#)

[olamazsın, ihtiyacın](#)

[yok, seni](#)

[özlemeyeceksin](#)

Askeri Romantizm

[Onun](#)

[Yemini](#)

[Onun Andı](#)

Onun Sözü

Tamamlanmış Koruyucu Serisi

Düşmanlardan Aşıklara Romantizm

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Tiksinti İlk

Görüşte Aşağılama

Tam Aşk/Nefret Serisi

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm:

CEO Tarafından Hamile

Bırakılmak Bekar Baba

Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile

Bırakılmak Beklenmedik Serisinin

Tamamı

Noel'de Senin Kötü

Prens

Kalpsiz Prens Zalim

Prens Kırık Prens

Kötü Prens Yanlış

Prens Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan/ Sahte Evlilik Romantizm:

Doğru Adamla

Nişanlanmak Yanlış

Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Doğru Adam: Tam Sahte Nişan Serisi

Dağ Adamı Romantizm:

Bana Yalan

Söyle Bana

Yemin Et Bana

Koş

Clarke Kardeşler Serisinin Tamamı

Seksi

Doktorlar:

Doktor O

Doktor D

Doktor L

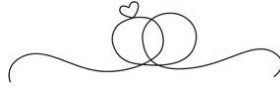
Doktorun Emirleri Serisinin Tamamı

Zaman Yolculuğu Romantizmi:

Sebep

Biraz farklı bir şey:

İkinci Şans: Kuzey Kore'de Bir Rock Yıldızı Aşkı

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[WEDPOCALYPSE'E HOŞ GELDİNİZ](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Epilog](#)

[Lilian Monroe'nun diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

